un GENTLEMAN

FORREST LEO

FORREST LEO

UN GENTLEMAN

Original: *The Gentleman* (2016)

Traducere din engleză de:
ADRIANA BĂDESCU

virtual-project.eu

2017

NOTA EDITORULUI

Mi-a revenit mie misiunea de a redacta aceste pagini și de a le asigura publicarea, dar îndeletnicirea nu-mi face nicio plăcere. Aș vrea să se consemneze părerea mea, cum că mai degrabă ar fi trebuit puse pe foc.

Hubert Lancaster; *Esq.*

C-o dușcă zdravănă, ceaiul mi l-am băut și am privit
Din nou spre lumea sumbră și întunecată,
Și tare m-am mirat de felu-n care ochiul m-a mințit.
Căci ploaia cade încă și vântul tot mai bate,
Dar ploaia-mi place acum și-mi pare minunată,
Că nu de ploaie și de vânt ochiul mi-era împăienjenit…
Ci doar de *sete!*

Lionel Lupus Savage, din *Revelație*[1]

[1] Am inclus aceste versuri în chip de epigraf, deoarece mi se pare că le oferă celor nefamiliarizați cu opera sa o idee cu privire la temperamentul domnului Savage. Fragmentul a fost preluat din prima sa culegere de versuri, *Satire și peregrinări.* Nu l-am consultat cu privire la includerea versurilor – H.L.

UNU

În care constat că sunt sărac-lipit și remediez problema într-un mod drastic

Numele meu este Lionel Savage, am douăzeci și doi de ani, sunt poet și nu-mi iubesc soția. Am iubit-o cândva, cu bun motiv, dar acum n-o mai iubesc. E o ființă searbădă, timidă, cârcotașă, iar acum, după șase luni de viață conjugală, găsesc că situația mea a devenit de nesuportat, așa că sunt hotărât să mă sinucid.

Iată cum a început necazul meu.

Cândva demult, cu un an în urmă, când eram tânăr și nesăbuit, Simmons mi-a adus la cunoștință că nu mai aveam niciun ban. (Simmons e majordomul nostru.)

— Simmons, i-a spus eu, aș vrea să cumpăr un iaht, ca să navighez în jurul lumii.

Aș zice că, de fapt, nu aveam de gând să navighez în jurul lumii – nu sunt o fire aventuroasă și mi-aș părăsi fotoliul confortabil de la gura focului doar cu mari reticențe. Însă mi se părea o idee romantică să am un iaht cu care să pot să navighez în jurul lumii, în eventualitatea în care mi-aș fi descoperit brusc dorința s-o fac.

Dar Simmons (al cărui păr e sur ca un nor de furtună) mi-a răspuns pe un ton mustrător:

— Mă tem, sir, că nu vă permiteți un iaht.

— Nu-mi permit? Aiurea, Simmons, nu se poate ca un iaht să coste prea mult.

— Chiar dacă ar costa mai nimic, sir, tot nu vi l-ați putea permite.

Mi s-a strâns inima.

— Ce vrei să-mi spui de fapt, Simmons, că nu mai avem niciun ban?

— Mă tem că nu mai aveți, sir.

— Dar unde s-au putut duce?

— N-aș vrea să par critic, sir, dar aveți o anume aplecare spre risipă.

— Aiurea, Simmons! Nu cumpăr nimic altceva decât cărți. Doar nu vrei să-mi spui că mi-am irosit averea pe cărți!

— „Irosit” nu este chiar cuvântul pe care l-aș fi ales eu, sir. Dar cărțile sunt cele vinovate, așa cred.

Ei bine, asta era. Ajunseserăm săraci. Asta e soarta claselor superioare în lumea noastră modernă. Nu știam ce să fac și tare nu voiam să-i spun lui Lizzie – care era la internat în momentul acela, însă, chiar și de la distanță, e tot înfricoșătoare. (Lizzie este sora mea. Și are șaisprezece ani.) În ciuda popularității de care se bucura poezia mea, nu câștigam bani suficienți pentru a ne păstra reședința din Pocklington Place. Aveam nevoie de o nouă sursă de venit.

Și am decis să găsesc una. Fiind un gentleman[2], afacerile ieșeau categoric din discuție. Comerțul nu este o ocupație aristocratică și, în plus, pare ceva deplorabil. M-am gândit la medicină sau la drept, însă avocații îmi întorc stomacul pe dos, iar doctorii sunt, toți, niște șnapani. Așa că am hotărât: căsătoria era soluția.

Găsirea unei familii potrivite în care să intri prin căsătorie poate părea o corvoadă penibilă, însă s-a dovedit a fi de fapt chiar amuzantă. Am luat în calcul doar familii cu averi uriașe, fără să mă sinchisesc prea mult de poziția socială, și, în consecință, am avut câteva experiențe deloc plăcute, dar niciuna anostă.

Babingtonii nu erau mai puțin excentrici decât erau zugrăviți în ziare și s-au dovedit a fi total nepotriviți. (Nu că aș avea eu obiecții la adresa excentricității, dar nu mi se pare o trăsătură dezirabilă la o soție.) Sir Francis Babington mi-e prieten vechi, hăcuindu-mi odată o culegere de poezii.

— Frank, l-am abordat eu într-o seară, după ce izbutisem să-i ies în cale pe neașteptate la o tură prin parc[3], cred că ar fi momentul să trec pe la voi la o cină.

(Eu detest să dau ture prin parc și o fac doar când am un motiv ascuns.)

— Îți cauți o soție, Savage? m-a întrebat el.

— Firește că nu, am replicat pe un ton rece.

---

[2] Cititorului minuțios îi revine datoria de a decide singur dacă domnul Savage merită sau nu această titulatură. – H.L.

[3] Vărul meu se referă, desigur, la Hyde Park. Acesta este (o spun pentru eventualitatea în care cititorul are nefericirea de a locui pe continent sau în colonii) parcul londonez frecventat de lumea bună. – H.L.

Eram derutat. Nu crezusem că sunt chiar atât de transparent. Am bâjbâit după un alt subiect de discuție, însă n-am fost suficient de rapid.

— Stai liniștit, băiete, nu te critic eu!

Râdea. Sir Francis e un tip rubicond și roșcovan, iar râsul i se asortează bine cu înfățișarea.

— De fapt, ne tot gândim de-o vreme să ne descotorosim de Agnes. Nici eu și nici Helen nu ne gândim la cineva anume, așa că și tu ai fi numai bun. Ce-ar fi să treci pe la noi marți seară?

De obicei mă înclin în fața unei asemenea necuviințe, dar nu și când trec în revistă potențiali socri. Deci am declinat invitația.

Familia Pembroke era chiar pe placul meu, însă perspectiva unei jumătăți de duzină de cumnate mi se părea inacceptabilă. (O soră e deja suficient.) Am ajuns la cină, care decurgea rezonabil de mulțumitor, când mezina (Mary? Martha?) a hotărât brusc să se transforme în Mr. Hyde[4]. A sărit pe masă, s-a bătut în piept cu pumnii ei mici și a zvârlit un fazan fript în direcția capului meu. Asta mi-a pus capac.

Soții Hammersmith ar fi putut fi aleșii, dar am bănuiala că fiica lor fusese înlocuită în fragedă pruncie cu un cal.

Aș putea continua menționând familiile Wellington, Bloom și Chapman, însă discreția mea înnăscută nu-mi permite s-o fac. E suficient să spun însă că arena s-a golit în scurt timp de competitori, iar opțiunile mele s-au redus drastic.

La urma urmei, unica posibilitate reală rămăsese cea a Lancasterilor. Erau bogați, erau respectabili, iar fiica lor era splendidă. Trebuie să spun că, lăsând la o parte orice altă nemulțumire, Vivien este foarte frumoasă. Părul îi e de un blond patinat, ochii îi sunt de un albastru meteorologic, iar silueta îi este... ei bine, ați auzit neîndoielnic despre silueta ei. Frumusețea ei a fost cea care m-a cucerit de la bun început.

Dineul la care ne-am întâlnit a fost unul banal. Nu ceva intim, ci mai degrabă o petrecere. Am reușit să fac rost de o invitație, grație celebrității mele literare, și se părea că majoritatea oaspeților procedaseră la fel. Whitley Pendergast era și el acolo, desigur, așa cum erau și domnul Collier, domnul Blakeney, domnul Morley, lordul și lady Whicher. (Whitley Pendergast e

---

[4] Aluzie la romanul lui R.L. Stevenson, *Dr. Jekyll and Mr. Hyde,* în care protagonistul, doctorul Jekyll, are două fețe, cea malefică manifestându-se sub identitatea domnului Hyde (n.tr.).

rivalul și inamicul meu declarat și, pe deasupra, un poet jalnic. Ceilalți sunt personaje literare cu o anume reputație și cu un talent banal. *Bardul Barry,* a lui Benjamin Blakeney, e o poezea pe care sper că n-ați citit-o; cât despre *Progresul Penthesileei,* de Edward Collier, mă tem că l-ați lecturat. Am uitat ce vlăstare diforme s-au scurs din penele celorlalți!) Câțiva secretari de stat completau masa, dar ar fi o dovadă de prost gust să le menționez numele aici.[5]

Eu ședeam între Pendergast și Vivien.

...Dar am uitat să descriu scena până la final! Easton Arms, reședința din oraș a Lancasterilor, este un conac în Belgravia, decorat cât se poate de modern și cu cel mai bun-gust. Ei înșiși formează o familie modernă, cu toate că e foarte veche. Tablourile expuse pe pereți sunt insignifiante nu atât ca execuție, cât ca alegere. Dacă ar fi să închizi ochii și să enumeri șase artiști respectabili fără o finețe aparte, ai avea o imagine fidelă a ceea ce se află expus pe pereții de la Easton Arms.[6] Habar nu am de numele lor, fiindcă nu sunt la curent cu asemenea chestiuni. Dar înțelegeți ce vreau să spun.

Totul părea acolo poleit cu aur. Oglinzile, ramele tablourilor, cărțile din bibliotecă (am luat câteva de pe rafturi și am constatat că paginile erau încă netăiate) – chiar și perdelele erau bordate cu dantelă aurie. Situația părea promițătoare, iar eu mă pregăteam să fiu fermecător.

Îl cunoșteam vag pe lordul Lancaster, care are o minte neobosită, deși captivă între constrângerile impuse de viața casnică, și un fizic robust, dar pe soția lui n-o întâlnisem niciodată – și s-a dovedit a fi așa cum v-o puteți închipui din ziare, numai că mai scundă și chiar mai terifiantă.

Domnii de la petrecere își savurau trabucurile înainte de cină. Eu nu agreez trabucurile, dar apreciez ritualul bătutului pe burtă în compania semenilor de același sex înainte de socializarea de la masă. În plus, fumoarul lordului Lancaster este o încăpere de

---

[5] Și eu eram prezent. Iau masa deseori la Easton Arms. Tata fiind fratele lordului Lancaster, eu și Vivien suntem veri primari. Și cum domnul Savage e soțul verișoarei mele, înseamnă că mi-e și mie văr prin alianță. Acesta este motivul pentru care am îndrăznit să includ epigraful menționat fără a avea permisiunea lui expresă. Între noi se manifestă acea afecțiune delicată care marchează relațiile de rudenie. – H.L.

[6] Remarcați, vă rog, că această afirmație este totuna cu a declara că arta populară e una lipsită de calitate – ceea ce mă tem că ar condamna poezia domnului Savage. În plus, trebuie să specificăm, colecția de artă de la Easton Arms e recunoscută la nivel național pentru valoarea ei. – H.L.

o elegantă aparte. Pereții sunt decorați cu mementouri fascinante trimise acasă de fiul său – vreo zece măști tribale din tot atâtea țări, părți de costume populare pitorești, o flintă lustruită –, iar șemineul este mare și fotoliile, luxoase.

Ședeam destinși în modul acela vag insolent al micii aristocrații, fumând trabucuri scumpe și vorbind despre nimicuri.

Pendergast, un tip tragic de scund cu un nas peninsular, încerca să aibă un aer mai afectat decât Collier și reușea fără eforturi prea mari. Din când în când, lansa câte o insultă spre mine, însă nu aveam dispoziția necesară pentru un duel al agerimii de spirit. Eram prea ocupat să-l seduc pe Lancaster.

— Aveți preocupări politice, domnule Savage?

— Nu în mod deosebit, my lord. Găsesc că politica și artele sunt rareori companioni reciproc agreabili și, când se forțează apropierea lor, politica este cea care calcă artele pe bombeu fără un „pardon” măcar.

El a râs ușor, dar eu am rămas serios. Să nu râzi niciodată la propriile-ți glume e un lucru pe care l-am învățat de la Pendergast (care, în acel moment, era așezat într-un fotoliu din apropiere, răspunzând la o întrebare pe care n-o auzisem cu un „Firește că nu, îi deleg asemenea lucruri domnului Savage” și râzând în gura mare).

— Întotdeauna mi-am dorit să am timp pentru artă, a spus apoi Lancaster. Am cumpărat niște tablouri odată, dar Eleanor a pus să fie aruncate. A zis că fusese un accident și a dat vina pe menajeră, dar știi tu cum merg lucrurile astea… Probabil că a fost cea mai bună soluție. Dar Vivien… ea are asemenea preocupări, să știi.

— Serios? am murmurat.

— Desigur. Voi doi ar trebui să stați de vorbă la un moment dat. Cred că v-ați înțelege de minune.

Mă pregăteam să spun ceva, cum că mi-ar face mare plăcere, și să sugerez un viitor prilej pentru o asemenea întâlnire, când lady Lancaster a intrat în încăpere și ne-a informat că cina era servită și că deja eram în întârziere. Întreruperea m-a usturat. Dar s-a dovedit că nu era cazul, fiindcă atunci când ne-am ocupat locurile la masă, am constatat că al meu era în dreapta lui Vivien.

Dintre toți literații aflați în salon, eu eram, probabil, cel mai cunoscut. Așa se și explică, nu mă îndoiesc, faptul că fusesem

așezat lângă Vivien. Lady Lancaster are o slăbiciune pentru celebritate. Nu cochetează ea însăși cu faima, însă îi curtează pe cei aureolați de ea. (Acesta este motivul, nicidecum un interes real arătat artelor, pentru care organizează dineuri ca acela pe care îl descriu aici.) Poate că eram însă și cel mai chipeș de la masă. Menționez acest lucru nu din vanitate, căci nu sunt un tip vanitos, ci ca să subliniez importanța pe care Lancasterii o atribuie aparențelor și pentru eventualitatea că dumneavoastră nu m-ați văzut niciodată. Nu sunt nici înalt, nici scund, și sunt foarte zvelt. Am tenul palid, părul foarte închis la culoare, ciufulit, și ochii foarte albaștri – nu de un albastru ca acela al lui Vivien, dar un albastru oricum. (Albastrul Lancaster e ca al cerului cel mai senin; albastrul Savage este nuanța aceea pe care o capătă marea când e furtună. Dacă această comparație vi se pare lipsită de sens, înseamnă că nu sunteți poeți.)[7]

Habar nu avusesem eu atunci, dar a fost un noroc pentru mine faptul că Vivien se apropia de cea de-a douăzeci și una aniversare, iar mama ei consideră că venise – și chiar trecuse de pârg – vremea pentru a se căsători cu cineva de notorietate publică. Mariajul este o chestiune importantă pentru Lancasteri. Pentru lady Lancaster, burlăcia fiului ei a constituit și constituie încă o sursă de grea suferință. (În momentul de față, omul e prin Siberia, cred.)

Eu reușesc destul de bine să mă integrez în societate.[8] Nu-mi afișez ostentativ excentricitatea înnăscută și nici nu mă străduiesc să par mai țicnit decât sunt. Poezia publicată sub numele meu sugerează viziune, rafinament, cunoaștere, agerime de spirit și bun-gust, dar nu sminteală. Pe aceasta o rezerv acelor creații pe care le diseminez mai tainic, sub pseudonime.[9] Așa cum am spus deja, celebritatea mea nu e deloc nesemnificativă, fiind cât se poate de clar că, în ciuda aerului ei feroce, lady Lancaster era un balaur mânat de dorința fierbinte de a impresiona. (Și nu mi se pare necesar să subliniez

---

[7] Se pare că eu nu sunt poet. – H.L.

[8] Și această chestiune rămâne discutabilă. Domnul Savage manifestă mai tot timpul un dispreț atât de acut față de societate, încât nu poți să nu te întrebi ce frustrări ascunde. Ce anume l-a cauzat? E înnăscut sau dobândit? Și ar putea fi vindecat? Dar asemenea întrebări depășesc raza de competență a umilului dumneavoastră editor. – H.L.

[9] Printre acestea se numără Horatio, Britannius Grammaticus, Iucundis Eremita și Charles Greenley. – H.L.

că un balaur mercantil e mult mai periculos decât unul cuminte și în banca lui.)

Așa se face, deci, că eram așezat lângă Vivien și nu cred că dintr-o pură întâmplare. Pendergast ședea în dreapta mea – lucru deranjant, dar îmi amintesc ce mi-am spus atunci, că e un preț prea mic de plătit pentru plăcerea de a sta alături de o asemenea frumusețe.

Salonul de la Easton Arms este cu adevărat grandios. Masa e lungă de vreo doi kilometri, iar în seara aceea era acoperită cu tot ce vrei, de la vânat la mistreț și de la caviar la ouă de prepeliță. Erau sosuri pe care cuvintele nu le pot descrie și budinci care îți furau mințile. Platourile de servit erau din argint, însă decorate cu superbe filigrane din aur. Nu eram eu singurul dintre oaspeți care fremăta de emoție la gândul că mânca de pe un platou ce valora, el singur, mai mult decât toată averea mea. Am fost cruțați însă de fiorul de a ține în mână unul dintre acele vase odată cu apariția unei flotile de valeți, care ne-au servit într-o tăcere fantomatică, aparent controlată de lady Lancaster prin minuscule înclinări ale capului.

Cina a început și, cu toate că furișam numeroase priviri spre frumoasa mea vecină, m-am pomenit, pentru prima dată din câte îmi pot aminti, incapabil să încep o conversație. Mi-am petrecut felul întâi căutând un subiect de discuție și simțindu-mă ca un laș. Nu puteam, oricât aș fi încercat, să-i vorbesc lui Vivien. O dată am reușit să lansez o remarcă despre vreme, însă Pendergast s-a interpus între noi și a interceptat-o.

— Mă gândesc la un poem despre ploaie, știi? a declarat el, ca și când cuvintele mele i s-ar fi adresat lui.

— Cred că ploaia e suficient de generoasă pentru a trece cu vederea orice jignire la adresa ei, am replicat eu.

— Tu ai scris, la un moment dat, o poezie despre ploaie, nu-i așa, Savage? mi-a strigat Blakeney de peste masă.[10]

— Nu-mi amintesc, am răspuns… Poate că da, însă memoria mi-e încețoșată.

— Încețoșată! a exclamat lady Whicher pe un ton entuziasmat. Ai auzit, Henry? A zis că poezia lui era încețoșată!

— Un calambur jalnic, Savage! a ripostat Pendergast.

[10] Vezi epigraful. Tocmai pentru clarificarea acestui schimb de cuvinte l-am inclus, dar și din alte motive. – H.L.

— Mi-au reușit și unele mai bune, dar acum nu mă pot auzi gândind din cauza larmei pe care o face lavaliera ta.

— Lavaliera asta, a ripostat el pompos, mi-a fost dăruită de o contesă franțuzoaică încântată de versurile mele.

— Pe la club se povestește că lavaliera nu a fost singurul lucru pe care ți l-a dăruit.

Murmure scandalizate s-au iscat la masă, așa că, după toate aparențele, înscrisesem un punct – numai că Pendergast nu era omul care să se lase cu una, cu două.

— Așa e, a replicat el pe dată, mi-a dăruit și o rentă de două sute de lire pe an, plus făgăduiala că va scoate o ediție completă a lucrărilor mele publicate. Am rugat-o să-ți aducă același omagiu, dar mi-a spus că opera ta e prea firavă ca să merite costul.

— Chiar așa? am întrebat, înhățând momeala.

Pendergast pregătea ceva și mi se părea amuzant să-l las să-și ducă planul până la capăt.

— Chiar așa, și mi s-a părut tare nemanierat din partea ei. Drept care, i-am spus: „Dar, doamna mea, fără îndoială că, puține cum sunt, versurile domnului Savage sunt cu atât mai prețioase – la fel ca spermanțetul[11]”. Iar ea a replicat: „La fel ca spermanțetul, domnule Pendergast, eu nu pot înghiți poezia domnului Savage decât după ce va fi fost rafinată în foc”.

Cei din jurul mesei i-au aplaudat impetuozitatea, însă eu am rămas imperturbabil. Întotdeauna mi-a plăcut să polemizez cu Pendergast, iar în seara aceea schimbul de replici cu el era totodată o modalitate de a amâna conversația cu frumusețea din stânga mea. În plus, cheia succesului într-un duel al spiritelor este să nu-ți pierzi nicio clipă stăpânirea de sine. În vreme ce mesenii îi lăudau mintea ageră, eu îmi plănuiam calm riposta. Și aproape că o aveam la îndemână, când a intervenit Vivien.

— Ce păcat, domnule Pendergast, a început ea cu un glas profund și ușor răgușit, superb și, retrospectiv privind, ca al unei sirene. Ce păcat că, la fel ca poezia domnului Savage, spermanțetul n-are nevoie de rafinare în foc!

— Chiar nu are? a strigat lady Whicher.

---

[11] Numit și ulei de cașalot, spermanțetul este o substanță grasă, extrasă din craniul de cașalot, balenă sau delfin și folosită în cosmetică și la fabricarea lumânărilor fine (n.tr.).

— Deloc. Valoarea sa e dată de compoziția chimică pură.

— Valoarea spermanțetului sau a poeziei domnului Savage? a întrebat Blakeney.

— Exact! am parat eu – și iată-mă din nou stăpân pe situație.

Am încercat să-i mulțumesc frumoasei mele salvatoare, dar prin cine știe ce alchimie inversă, cuvintele mi s-au metamorfozat într-un atac la adresa lui Pendergast și a contesei lui.

Nu vă voi mai plictisi cu urmarea duelului nostru verbal, care s-a prelungit pe durata felului al doilea și aproape pe tot parcursul celui de-al treilea. În cele din urmă am câștigat, dar victoria mi se părea searbădă, întregul episod nefiind altceva decât o perdea menită să ascundă faptul că nu eram în stare să vorbesc cu femeia de lângă mine.

Vivien a fost cea care a spart într-un târziu tăcerea dintre noi, așa că pot spune fără ezitare că vina pentru ananghia în care mă aflu acum îi aparține în totalitate. Dacă ea n-ar fi spus nimic, eu n-aș fi reușit să scot o vorbă și m-aș fi întors în seara aceea în Pocklington Place cu un sentiment de lașitate și cu reproșuri de sine care ar fi ținut o zi întreagă sau o săptămână, după care ar fi lăsat loc obișnuitei mele voioșii.[12]

Așa însă, în seara aceea am plecat acasă cu o soție. Nu la modul literal, desigur – deși redusă, idila noastră n-a fost *chiar atât* de scurtă. Dar când Simmons m-a întrebat cum a decurs dineul, i-am răspuns, cred, cu aceste cuvinte: „Mi-am găsit o soție și n-am nici cea mai vagă intenție s-o pierd”.

Ironia ironiilor! Dacă m-aș putea întoarce în timp în seara aceea de martie, să retrăiesc evenimentele! Ar fi trebuit să-mi mănânc porția de foie gras cu încântare, să-l ironizez pe Pendergast cu plăcere și să nu irosesc nici măcar o privire spre creatura cumplită așezată în stânga mea. Dacă m-aș fi putut transforma în duh ca să-mi șoptesc în propria ureche, m-aș fi îndemnat deja fierbinte: „Ignoră-i prezența, domnule! Ea îți va semna condamnarea la moarte!”

Dar nu pot și nici n-am făcut-o. Așa că, la stridii, când ea m-a întrebat „Care-i părerea dumitale, domnule Savage?”, m-am întors spre ea, m-am pierdut în ochii ei afurisiți, am știut că sunt pierdut și nu mi-a păsat nici cât o ceapă degerată.

---

[12] La fel ca legenda unicornului, cea a voioșiei vărului meu trăiește mai departe doar fiindcă n-a putut fi infirmată. – H.L.

Nu vă voi povesti aici cum am curtat-o. Privind în urmă, a fost un proces de o jovialitate stranie, iar amintirea lui mă doare. Mi-a dat tot timpul un bizar sentiment de fericire arzătoare – o senzație usturătoare undeva la ceafă, o încordare plăcută în piept: ceva mai mult decât o simplă mulțumire, mai mult decât satisfacția unei partide bune.

M-am gândit că la mijloc ar putea fi senzația pe care ți-o dă îndrăgostirea, dar am constatat că, dimpotrivă, era bucuria vânătorii. Stau și mă întreb dacă n-ar fi trebuit cumva să mă fac vânător. Poate că nici acum nu-i prea târziu. Sunt sigur că Simmons are pe undeva vreo muschetă de pe timpuri; aș putea să fur un cal de la vizitiul meu și să trec la măcelărit vulpi – sau să mă îmbarc pe vreun vas spre Arctica și să-mi încerc mâna la căsăpit de foci, ceea ce nu poate fi prea dificil. Dar asta nu mai are acum nicio relevanță. Sunt poet, sunt căsătorit și sunt hotărât să mă sinucid imediat – fiindcă m-am însurat nu din dragoste, ci pentru bani, iar de când mi-am dat seama de asta, n-am mai putut scrie nimic.

DOI

În care sora mea se întoarce de la școală din motive pe care e preferabil să le trec sub tăcere, iar eu sunt nevoit să-i ofer o informație încă nedezvăluită

Stau și încerc să scriu. Dar nu pot. Nici măcar o poezie n-am scris în cele șase luni de căsnicie. Am scris aiureli, cuvinte goale, prostioare, dar nimic demn de aura muzei Caliope.[13]

Stau la masa de lucru din biroul meu, în casa mea, căreia i se spune Pocklington Place și care se află într-o zonă drăguță a Londrei, pe care o cunoașteți, fără îndoială, așa că nu-i voi menționa numele, fiindcă nu-mi plac vizitatorii neașteptați. Masa de lucru e din mahon și e foarte mare. I-a aparținut la un moment dat unui conte, dar individul era un poet execrabil, așa că a murit, iar masa îmi aparține mie acum.[14] Asta se numește justiție și mi-aș dori să existe mai multă în lumea noastră. Biroul meu e vast, la fel ca biblioteca. Aceasta din urmă era inițial sus, la etaj, dar la un moment dat a devenit evident că, în lipsa unei măsuri drastice, aveam să-mi petrec viața urcând și coborând scările între birou și bibliotecă. Așa că am chemat un arhitect, care a chemat câțiva muncitori, care m-au taxat cu o sumă considerabilă de bani, și i-am cerut să elimine podeaua bibliotecii – deși, la fel de bine, aș fi putut cere să fie eliminat tavanul biroului, dat fiind că ambele sunt unul și același lucru (biblioteca și biroul fiind una deasupra celeilalte). Oamenii s-au

[13] Cititorul a remarcat, fără îndoială, că domnul Savage își deapănă povestea, cu o anume afectare, la timpul prezent. Eu i-am recomandat insistent să nu procedeze așa, însă el s-a dovedit intransigent. Iată în cele ce urmează o transcriere a succintei misive pe care mi-a trimis-o cu referire la această chestiune: „Hubert, există un sistem în nebunia asta a mea și o nebunie în sistemul meu – o nebunie glorioasă și inspirată. Scriind la timpul prezent, le confer evenimentelor un caracter imediat. Aceasta este, de altfel, și rațiunea de a fi a timpului prezent, logic. Dacă n-aș scrie așa, cititorul ar înțelege fără întârziere că totul s-a sfârșit cu bine, dacă aș folosi un ton vesel, sau că s-a sfârșit rău, dacă aș alege un ton melancolic, astfel că tot efectul ar fi distrus. Așa că, fii băiat bun și lasă literatura în seama literaților. – S.”. – H.L.

[14] Ar trebui să remarcăm că, în ciuda ambiguității domnului Savage, respectivul conte nu era tatăl Domniei Sale. Domnul Simmons achiziționase masa de lucru de la un târg, în numele domnului Savage. – H.L.

executat, cu o tevatură de bocăneli, ciocăneli și hârșâieli, și au montat mai multe scări înalte, mobile, pe care să pot ajunge la cărțile mele, plus o scară în spirală magnifică, din fier forjat, care duce la un fel de balconaș, ce mărginește spațiul în care se afla înainte podeaua bibliotecii și tavanul biroului și unde sunt așezate câteva fotolii. Când muncitorii au plecat, a rămas în urma lor biroul încăpător cât două etaje, cu masa de lucru din mahon la care stau acum, străduindu-mă în van să scriu.

Dacă ați scris vreodată în viață, știți că scrisul e ori o activitate chinuitoare, ori una foarte simplă, dar rareori undeva la mijloc. Pentru mine obișnuia să fie într-un fel, însă acum e în celălalt. (Sunt convins că știți ce vreau să spun.)

Mă ridic de pe scaun. Îmi smulg părul din cap și scrâșnesc din dinți. Îmi rod mânecile smochingului, care e din catifea roșie, rărită, și despre care credeam cândva că-mi aduce noroc – dar acum nu mai cred. Cu toate acestea, cuvintele nu-mi vin în minte.

— Simmons! strig.

Pășesc de colo colo – un obicei al meu când sunt agitat.

— Simmons! chem din nou. Simmons, unde ești? Sunt agitat!

Mă duc spre ușă, trag de ea și o deschid ca să strig încă o dată, însă Simmons e deja în prag – ăsta e un obicei al lui.

— Simmons, am hotărât să mă sinucid. Cântăresc ideea în minte de câteva luni deja, dar am tot amânat-o fiindcă vremea era frumoasă. Acum însă e mizerabilă, iar eu tot nu pot să scriu, așa că a venit timpul să fac ceea ce trebuie făcut.

— Foarte bine, sir, răspunde el, ca un majordom capabil ce e. Pot să vă întreb cum anume?

Iată-mă ușor debusolat. În toate lunile acelea în care am cumpănit ideea, întrebarea asta nu mi-a trecut niciodată prin minte. Și îmi dau seama că e una bună, așa că stau și cuget.

— Nu știu, spun în cele din urmă. Nu m-am gândit încă. Dar cred că o să mă împușc.

Cei care nu sunt foarte familiarizați cu el susțin că Simmons e complet lipsit de expresie atât pe chip, cât și în glas, însă eu îl cunosc de ani mulți și știu că nu-i așa, iar acum pare chiar îndurerat.

— Oh, sir! spune el. Vă rog să-mi scuzați întrebarea, dar cine vă închipuiți că va fi nevoit să curețe creierii împrăștiați ori sângele ori indiferent ce altceva veți lăsa în urmă?

— Cine? mă interesez eu, întrebându-mă dacă o fi existând vreun departament special al administrației publice la care să apelezi în asemenea cazuri.[15]

— Eu, răspunde el.

Se pare, deci, că nu există.[16]

— Înțeleg. Îmi pare rău, Simmons. A fost o nesăbuință din partea mea. Îmi cer scuze.

Evident că armele de foc ies din discuție.

— Nicio problemă, sir, răspunde el cu amabilitate.

Omul e cu adevărat un model de perfecțiune.

Îmi dau seama acum de întreaga realitate a situației mele. Nu știu cum, dar până azi nu mi s-a părut niciodată atât de concretă. Dar când a contemplat imaginea bietului Simmons răcâindu-mi creierii de pe rafturile cu cărți, mintea mea a început să protesteze. Însă nu sunt un laș. Așa că merg înainte și-l întreb dacă are sugestii pentru mine.

— Sir?

— Cu privire la cea mai bună modalitate de a-mi lua viața.

Simmons este uneori uimitor de ager, iar alteori are nevoie de clarificări suplimentare. Și mă întreb pe unde i se preumblă creierul în aceste ultime cazuri. Nu-l consider un ins cu imaginație, însă poate că mă înșel. Și îmi dau seama că niciodată în viață nu m-am gândit la ceea ce se petrece în mintea celorlalți. Trebuie să scriu cândva o poezie pe tema asta.[17]

— Înțeleg, răspunde el și, după câteva momente de gândire, adaugă: Am auzit că, ținând seama de circumstanțe, înecul nu-i o modalitate neplăcută de a răposa.

Omul mă dezamăgește și nu ezit să i-o spun.

— Te-aș fi crezut mai priceput, Simmons! Dacă o să mă înec, cadavrul meu o să fie dus de apă la vale și o să eșueze pe cine știe ce țărm străin, unde o să bage în sperieți vreun copil de

[15] Există, iar eu m-am aflat deseori în situația de a-i solicita serviciile. – H.L.

[16] E un noroc pentru domnul Savage faptul că n-a avut nicio treabă cu Comitetul pentru Sinucideri. În ciuda numelui său morbid, comitetul e format din inși iritant de veseli, mici la stat, care zâmbesc mai mult decât ar fi necesar și care râd mai des decât ar fi politicos. – H.L.

[17] Dacă poezia cu pricina a fost scrisă vreodată, mie nu mi-a ajuns sub priviri. Cititorul este rugat să remarce că problemele domnului Savage nu izvorăsc din lipsa ideilor, ci din nepunerea lor în aplicare. – H.L.

broscar[18] care se joacă în nisip – și toate astea din cauza aversiunii tale egoiste față de câteva minute de șters creieri de pe pereți. Ar trebui să-ți fie rușine de tine însuți!

Afișează cu adecvare un aer de căință.

— Îmi este, sir. Teribil de rușine! Dar ce părere ați avea despre gazare?

— Așa mai vii de-acasă, bătrâne! Cred că ești pe calea cea bună.

Sunt reconfortat la culme. Pare o metodă nu doar rapidă și curată, ci și romantică totodată. Să mori răpus de recent instalatul arzător cu gaze mi se pare totuna cu a fi ucis de Progres, literal vorbind, iar asta este una dintre cele mai poetice idei pe care le-am avut în ultima vreme[19]. Mă pregătesc să spun exact acest lucru, când se aude soneria de la ușa din față. Simmons se scuză și iese.

Rămas singur, contemplu lampa cu gaze care arde în tavan. Nu dau doi bani pe ea și n-am dat niciodată. Gazele naturale mi se par o chestie monstruoasă, impură, puturoasă și foarte scumpă. Am citit despre un tânăr inventator de prin nord, care fabrică cele mai năstrușnice mașinării acționate în întregime de puterea aburului, ceea ce mie mi se pare un lucru mult mai bun. Aburul provine din apă, care provine de la ploaie, care la rândul ei vine din cer. Iar cerul îmi place, așa cum îmi place și ploaia. Gazele, pe de altă parte, vin habar n-am de unde, așa că n-am cum să știu dacă îmi place originea lor. Îmi trece brusc prin minte ideea că în gazele naturale rezidă cu adevărat originea omenirii, ceea ce îmi întărește cu atât mai mult dezgustul față de ele. Ce plăcut e când îți dai seama că prejudecățile tale au o bază solidă![20]

Îl aud pe Simmons deschizând ușa de la intrare și o clipă mai târziu simt un gol în stomac. O voce inconfundabilă chițăie: „Simmons!”, o valiză se prăbușește pe podea și disting chiar de

---

[18] Eu nu aprob asemenea epitete rasiste. – H.L.

[19] Vezi nota 17 de pe pagina anterioară.

[20] Mie, în primul rând, nu mi se pare o bază solidă pe care să-ți clădești o prejudecată. În al doilea rând, cred că orice progres este unul bun. Nu aceasta este oare menirea lumii? Să meargă înainte? Și mersul înainte nu este, la rândul său, un lucru bun? Eu cred că este. Retragerea nu este câtuși de puțin onorabilă. Și, în al treilea rând, ca să adoptăm un ton științific, gazele provin din cărbuni. Cărbunii provin din pământ, de care domnul Savage mărturisește că se simte atașat. – H.L.

unde mă aflu icnetul lui Simmons în clipa în care Lizzie își aruncă brațele în jurul lui.

Fiindcă e Lizzie. Se năpustește în biroul meu ca un vârtej care îmi confirmă bănuiala. Sora mea îmi seamănă mult – are tenul palid, părul închis la culoare, ochii albaștri și e mititică. Sunt părtinitor, desigur, însă mie mi se pare că arată foarte bine. E îmbrăcată în haine de călătorie. Obrajii îi sunt roșii de la vânt și, de bucurie, părul îi e ciufulit și, înainte să apuc să mă ridic, se repede la mine. Miroase a toamnă și a Lizzie – două dintre parfumurile mele preferate pe lumea asta. Aș fi fost fericit s-o văd în oricare alt moment al vieții mele.

— Salut, surioară, rostesc în timp ce rămân fără aer în plămâni, în îmbrățișarea ei.

Deși e micuță, e foarte aprigă.

Într-un târziu îmi dă drumul și mă împinge la o lungime de braț de ea. Mă studiază, iar asta îmi dă o senzație de agitație. A trecut aproape un an de când nu m-a mai văzut și mă tem de părerea ei. Nu mă sinchisesc de opiniile multor bărbați, dar de a ei mă tem.

— Arăți oribil, Nellie, declară ea. Ce-i cu tine?

Simmons își face apariția înainte să pot răspunde, îndreptându-și cravata și scuturând un fir de praf de pe uniforma lui impecabilă.

— Simmons, continuă Lizzie cu aceeași impetuozitate, cum de l-ai lăsat să ajungă așa? Arată ca moartea. Poate că ar trebui să chemăm un preot.

Mi-aș dori ca Lizzie să nu mai vorbească de parcă eu n-aș fi de față.

— Da, răspunde Simmons. Mă tem că nu are o constituție adecvată pentru…

E pe punctul de a rosti cuvântul „căsătorie”, când, cu un fior de panică, îmi dau seama că am omis categoric să-i dau de știre surorii mele că nu mai sunt holtei. Am încercat să includ detaliul acesta în câteva scrisori, însă cuvintele în sine nu s-au materializat niciodată. Așa cum am mai spus, acum, că sunt căsătorit, nu mai pot scrie. Lizzie nu m-ar ierta în ruptul capului dacă ar ști că m-am însurat fără permisiunea ei. Mă grăbesc, deci, să-l întrerup pe Simmons înainte să poată rosti cuvântul fatidic:

— Știi, chiar în seara asta am întâlnit un preot. Veneam spre casă, iar el se împiedicase de o piatră ieșită din caldarâm și-l înjura pe dracul fiindcă i-o scosese în cale, așa că m-am oprit și i-am spus: „Ah, sir, ce rușine! N-are oare bietul drac destule de pătimit și așa? În plus, dumneavoastră sunteți preot! Eu sunt poet! În lipsa diavolului, am rămâne amândoi fără obiectul muncii". Mi s-a părut că i-am răspuns cum nu se poate mai isteț. Dar preotul…

În clipa asta îmi vine însă altceva în minte, așa că trec eu la atac și o întreb:

— Dar tu de ce nu ești la școală?

Lizzie face ochii mari cu un aer de panică deloc mai prejos, cred, decât ceea ce am simțit eu cu câteva clipe înainte. Sper însă că n-am fost la fel de transparent.

— Mă bucur grozav să vă văd pe amândoi, bâiguie ea, dar probabil că arăt ca naiba. Dă-mi voie să-mi schimb hainele și să mă aranjez puțin, iar pe urmă vom sta de vorbă și-mi vei putea spune ce ți s-a întâmplat.

Arunc o privire spre Simmons și constat că și pentru el sora mea e ca o carte deschisă.

— Lizzie, continui eu sever, ce-i cu tine acasă?

Privirea ei zboară de jur-împrejurul camerei, în căutarea unei scăpări. Dar cum nu găsește niciuna, hotărăște să ia taurul de coarne.

— Am fost dată afară. Mă-ntorc într-o clipă!

Și cu asta o zbughește din cameră.

O strig, însă degeaba. Când decide ea să facă ceva, rar se întâmplă să fie întoarsă din drum.

— Asta e vina ta, Simmons! exclam eu.

— Foarte bine, sir.

Mă cuprinde o stare de nervozitate. Nu sunt o fire slabă, dar nu-mi place deloc când mă hotărăsc pentru ceva (de pildă, să mă sinucid înainte de cină) și altceva sau altcineva (spre exemplu, draga mea surioară) apare, stricându-mi planurile. Asta nu înseamnă totuși că nu mă bucur s-o văd; mă bucur, deși mă îngrijorează venirea ei acasă – era la o școală bună (prefer să nu spun care), știu că este o elevă extraordinară, ceea ce înseamnă că, dacă a fost dată afară, trebuie să fi făcut ceva foarte…

— Apropo, sir, intervine Simmons întrerupându-mi șirul gândurilor (ceea ce nu e neapărat un lucru rău, dat fiind că am tendința să le las să rătăcească aiurea), anticipez o problemă.

Habar n-am la ce se referă și i-o spun direct.

— Camera ei, sir… începe el și inima mi se strânge.

Uitasem de camera ei.

— NELLIE! strigă Lizzie de la etaj.

— Simmons, constat eu, ziua asta oribilă tocmai a luat o turnură și mai urâtă.

Lizzie este o fată gingașă, însă pașii ei în jos pe scări nu par câtuși de puțin gingași. Ușa e dată de perete și un val de furie se revarsă în încăpere.

— Ce-ai făcut cu camera mea?

— Păi, Lizzie, încep eu pe cel mai rezonabil ton din repertoriul meu, e cam complicat.

Mă opresc cugetând la cea mai potrivită formulare, însă lucrurile chiar sunt complicate. Înainte să apuc să continui, lansează ea o altă întrebare:

— Unde-mi sunt lucrurile?

— În pod.

— Și cine stă acum în camera mea?

Nu-mi pot minți singura rudă rămasă pe lume, dar nu sunt încă gata să-i mărturisesc tot adevărul, dacă îl pot ocoli. Și-mi formulez rapid un plan. Cred că voi putea să trec peste unele detalii și să schimb subiectul. Dacă o fac suficient de lin, poate că nici nu va observa ce i-am spus, iar dacă după dezvăluire trec la o mustrare suficient de severă, e posibil să-i deturnez complet atenția.

— Soția mea, răspund. Și acum, să-mi spui imediat de ce ai fost dată afară de la școală.

— SOȚIA ta?!

— Importanța unei bune educații…

Dar nu se lasă abătută din drum și îmi taie vorba:

— Te-ai ÎNSURAT??

Îi ignor întrebarea, mai puțin de dragul planului meu defunct, cât mai degrabă fiindcă m-am ambalat pe noua temă de discuție.

— Ți-ai făcut temele? o întreb. Nu ți le-ai făcut, nu-i așa? Nu te-am crezut niciodată o delăsătoare, Lizzie! Lenea…

— Nu sunt leneșă! Am fost eliminată din cauza unui flirt cu fiul decanului.[21] Tu când te-ai *căsătorit*?

Îi răspund cu o furie similară:

— Un *flirt?* Ai avut un FLIRT?! Abia dacă ai *șaisprezece* ani!

— Mda, ripostează creatura pe care n-o mai recunosc, nici eu nu-nțeleg cum de am așteptat atât de mult! DE CE TE-AI ÎNSURAT?

Sunt descumpănit. Să auzi că sora ta a fost dată afară de la școală e o lovitură grea, dar să afli că motivul a fost flirtul cu un sculă-fleață e ceva ce-l poate pune la pământ chiar și pe cel mai dur bărbat.

— M-am însurat, Lizzie, fiindcă am rămas fără bani; și, ca să avem cu ce să ne îmbrăcăm, ca să ne păstrăm casa și ca să mergi tu mai departe LA ȘCOALĂ, m-am vândut unei femei bogate, iar acum nu mai pot să scriu și nici măcar n-am habar cum anume să-mi iau viața astfel încât să nu fie un teribil deranj pentru cei pe care-i las în urmă… și, PENTRU NUMELE DOMNULUI, TU AI AVUT UN *FLIRT?!*

În mod pervers, furia mea are un efect calmant asupra lui Lizzie, care devine brusc logică.

— Nellie, ripostează ea pe un ton sec, sunt sigură că existau alte soluții mai eficiente din punct de vedere financiar, decât căsătoria.

— Crede-mă, Lizzie, mi-am frământat creierii suficient și am ajuns la concluzia că alternativă era să te vând pe tine unui pește, însă n-ar fi dat în niciun caz rezultate.

— Chestia asta nu e de glumă și nici… De ce zici că n-ar fi dat rezultate?

— Nu te-ar fi cumpărat nimeni.

Calmul ei iritant e spulberat.

— BA MULȚI M-AR FI CUMPĂRAT!

— Nu. Nu cred.

---

[21] Cred că ar fi o idee bună să înserez aici câteva cuvinte despre miss Elizabeth Savage. În paginile acestea este zugrăvită ca o tânără cu moravuri îndoielnice și cu o virtute slabă. Nu cred însă că așa stă situația. Nu este în mod cert o persoană convențională și se comportă uneori în moduri pe care, să fim bine înțeleși, sper că fiicele mele – dacă aș avea unele – nu le-ar adopta vreodată. Dar n-o face dintr-o răutate voită. Era odinioară un filosof – al cărui nume nu mi-l pot aminti, dar pe care îl admiram profund în tinerețe – care afirma că el ar încerca o dată orice băutură. Miss Savage pare să se ghideze după acest principiu și caută cunoașterea în moduri nu imorale, ci amorale. Este o ființă inocentă care jinduiește la experiențe, dacă cititorul îmi va ierta aluzia. – H.L.

— M-ar fi cumpărat cineva, Simmons?

— Neîndoielnic, miss.

Simmons e cel mai curajos om pe care-l cunosc, însă în privința asta e un laș incorigibil. N-ar avea niciodată inima s-o rănească pe Lizzie, nici cu prețul de a-i spune adevărul. Dar sora mea este o creatură de basm, care exercită o stranie atracție asupra muritorilor de rând, așa că am hotărât să nu am o părere proastă despre Simmons.

Constat că trebuie să fac eforturi ca să-mi abat gândurile de la flirtul ei. Nu sunt genul pudic, să fim bine înțeleși. Această epocă a moralității nu este una pentru care să nutresc afinitate și nici pe care s-o consider adecvată.[22] În orice caz însă, atunci când afli că propria ta soră a... Dar așa cum am menționat deja, trebuie să fac eforturi să nu mă mai gândesc la asta. Mai bine să rămână neanalizat, nespus, neauzit.

Însă Lizzie pare încântată fiindcă și-a găsit un aliat și face apel la rațiunea lui în privința chestiunii curente.

— Cum de l-ai lăsat să facă așa ceva, Simmons?

— Eu l-am avertizat să nu se căsătorească, miss Elizabeth, răspunde el. Mi-am dat toată silința ca să-l determin să se răzgândească, însă a fost foarte hotărât.

Lizzie se uită la mine cu un amestec de milă și de enervare.

— Nellie, niciodată nu te-am crezut stupid, însă acum mă obligi să-mi reconsider convingerile.

— Părinții ei doreau cu disperare un poet. Dacă nu mă însuram eu cu ea, ar fi luat-o Pendergast.

E motivația mea de ultim resort și mă aștept să cântărească mult.

Nu cântărește.

— Și ea unde e? mă întreabă Lizzie, ignorându-mi spusele.

— Cine?

— Soția ta.

Mă crispez la auzul cuvântului.

— A ieșit.

— A ieșit *unde?*

— Dă o petrecere în seara asta și s-a dus să-și ia costumul.

---

[22] În ceea ce mă privește, nu mi se pare nimic admirabil în acest sentiment evident anarhic. După părerea mea, această epocă a moralității, cum o numește domnul Savage, a adus mai mult bine omenirii decât oricare alta înaintea ei. Poate că opinia mea este una discutabilă, însă am petrecut ore îndelungate în studiu și contemplare și sunt convins de adevărul ei. – H.L.

Privirea lui Lizzie se luminează.

— O petrecere costumată?

Probabil că ea n-a fost niciodată la o asemenea sindrofie.

— Recunosc că poate *părea* ceva distractiv, răspund eu, dar dă-mi voie să te asigur că nu e deloc așa.

Soția mea are o adevărată pasiune pentru petrecerile costumate – una pe care eu n-o înțeleg. Toată lumea poartă mască, așa că nimeni nu știe cine cu cine vorbește. Ea zice că i se pare incitant și că măștile îi redau vieții o notă de mister, într-o epocă în care aproape toate misterele au fost sau sunt pe cale de a fi elucidate; eu zic însă că explicația asta n-are sens. Măștile nu fac decât să tulbure lucrurile. Nu rareori mi s-a întâmplat să găsesc un joben, un baston sau chiar o pereche de mănuși bărbătești uitate după o astfel de petrecere. Pentru mine, asta e o dovadă de tulburare; domnii din societatea aleasă nu-și uită lucrurile pe unde vrei și pe unde nu vrei decât atunci când sunt tulburați sau când sunt angrenați în vreo poveste amoroasă – și, cum nimeni altcineva nu locuiește în Pocklington Place în afară de mine și de soția mea, de Simmons și de o mână de valeți, plus câteva cameriste anoste și doamna Davis, bucătăreasa, care pe mine mă bagă în sperieți, mă îndoiesc că există domni care au pe aici vreo poveste amoroasă.

Lizzie îmi ignoră remarca. Nici măcar nu sunt sigur că m-a auzit. Deja e undeva departe, în Orient fără îndoială, visând la mătăsuri și turbane. E foarte ușor să-i distragi atenția.

— Ea cum e? mă întreabă.

— Cine?

— Soția ta.

Mă surprinde curiozitatea ei bruscă. De obicei, gândurile îi zboară rapid; mă întreb dacă nu cumva școala a început să-i tocească istețimea. Totuși, îi răspund cu sinceritate:

— Bogată.

Se încruntă la mine.

— Dacă stau să mă gândesc că îți câștigi existența prin arta cuvintelor, mi se pare chiar șocant. Cum e ea, Simmons?

Îmi dau seama că Simmons este pe cale să spună altceva decât ar trebui – dar așa cum cred că v-am destăinuit deja, este cu adevărat cel mai bun majordom din Anglia și poate chiar din lumea întreagă, așa că răspunde altfel:

— Date fiind circumstanțele, miss, cred că e preferabil să nu răspund la această întrebare.

Lizzie mijește ochii și e limpede că nu are de gând să schimbe subiectul.

— Ce se întâmplă aici? Cum o cheamă?

Îi spun.

— Vivien. Și mai departe? mă întreabă apoi.

— Mai departe ce?

— Care-i e numele de familie?

— Savage!

— Care-i *era* numele de familie? se răstește ea și atunci îmi dau seama la ce se referise, dar nu-mi cer scuze.

Nu sunt într-o dispoziție propice scuzelor. Sora mea mă calcă azi pe nervi așa cum n-o face de obicei. Mă întreb dacă motivul o fi acela că a mai înaintat în vârstă de când am văzut-o ultima oară (gând care mă face să râd în sinea mea, fiindcă îmi dau seama că, de fiecare dată când ne întâlnim cu cineva, acea persoană a mai înaintat în vârstă de când am văzut-o ultima oară), dar nu sunt sigur că așa e. Încerc să-mi amintesc cum eram eu la șaisprezece ani și nu pot. Fără îndoială, eram cam la fel.

— Lancaster, miss Elizabeth, răspunde Simmons. Numele ei era Lancaster.

— Lancaster, spune Lizzie, repetând fostul nume de familie al cumnatei ei. Vivien Lancaster…

Apoi, privirea i se luminează iar.

— Stai! exclamă ea, de parcă m-aș fi pregătit să plec undeva. Familia Lancaster? Te-ai căsătorit cu cineva din familia Lancaster?

Sperasem ca, prin cine știe ce miracol, să nu-i știe pe Lancasteri.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, ripostez eu, însă ea turuie mai departe:

— Te-ai însurat cu sora mai mică a lui Ashley Lancaster?

— Da.

Mă temusem că aici vom ajunge. Așa se întâmplă întotdeauna când vine vorba despre Lancasteri.

— Ashley Lancaster e… e cumnatul meu! Oh, Doamne! Oh, *Doamne!*

— Nu lua numele Domnului în van!

— Ba-l iau, dacă așa am chef! Pe el l-ai cunoscut?

— Pe cine?

— Pe Ashley!

— Nu. E pe undeva prin Africa. Sau prin America de Sud. Mereu uit. Unde e, Simmons?

— În Tibet, cred. Sau să fie în Pago Pago?

— Da, acolo e, replic eu.

Habar n-am dacă așa e sau nu și nici nu vreau să știu.[23] E probabil pe undeva unde e ori prea frig, ori prea cald, dar în orice caz foarte neplăcut. Nu pricep de ce s-ar supune cineva la asemenea tevaturi și cu atât mai puțin pricep de ce o țară întreagă ar urmări cu sufletul la gură relatările tevaturilor cu pricina. Îmi amintesc când trimitea depeșe, în perioada pe care a petrecut-o printre călăreții din Mongolia Centrală – tot orașul vorbea despre ei, iar eu chiar n-am înțeles pentru ce s-ar sinchisi cineva.[24]

Lizzie deja nu ne mai ascultă, nici pe mine, nici pe Simmons, turuind din nou pe o temă predictibilă.

— Cumnatul meu este cel mai mare explorator din câți au existat vreodată! Nellie, ți-am spus cumva că te iubesc?

Obsesia pe care o are pentru omul acela mă scoate din sărite. Obsesia pe care o are țara întreagă pentru omul acela mă scoate din sărite. Refuz să cred că insul e chiar așa de minunat cum îl descriu ziarele. Nimeni nu poate fi atât de înalt, atât de vânjos, atât de frumos, atât de generos și de plin de viață, atât de dispus să facă tot ce trebuie făcut, în ciuda riscurilor, a greutăților și a vremii neprielnice. Pur și simplu, refuz să cred.

Lizzie discută acum despre soția mea.

— Seamănă mult cu el? Probabil că da. E foarte înaltă? Pun pariu că da. Și frumoasă. Sunt sigură că e frumoasă. E foarte frumoasă? Eu n-am nimic de îmbrăcat. Oare ce-o să pun pe mine? Lancasterii! Asta înseamnă că suntem foarte bogați, nu-i așa? Suntem foarte bogați?

— Da, surioară, îi răspund. Lăsând la o parte orice altceva, acum suntem foarte, foarte bogați.

---

[23] Nu e acolo. – H.L.

[24] Amuzant este faptul că, în timp ce eu pregătesc acest manuscris în vederea publicării, domnul Savage își face bagajele pentru a-l însoți pe domnul Lancaster într-una dintre expedițiile sale. Dar așa se întoarce roata uneori, după cum bine zicea cândva domnul Shakespeare. – H.L.

— Mie nu-mi pasă de bani, firește. Dar e plăcut să ai bani, nu-i așa? Tare mă bucur! Trebuie să fie și foarte inteligentă. Sper c-o să mă placă. O să mă placă, Nellie?

Îi răspund, sincer, că n-am întâlnit încă nicio persoană care să n-o placă.

— Ei, *sper* c-o să mă placă. De ce nu mi-ai spus că te-ai însurat cu Vivien Lancaster? De ce nu mi-ai spus măcar că te-ai însurat?

Adevărul e că nu știu de ce nu i-am spus. M-am tot gândit să-i spun, chiar și atunci când mă consideram fericit, însă, dintr-un motiv sau altul, am amânat mereu. Într-o zi va trebui să meditez la asta. Dar acum n-am timp. Îi ocolesc privirea și mormăi:

— Sunt sigur că ți-am pomenit ceva într-una dintre scrisori.

— Ba nu. Mi-aș fi amintit dacă mi-ai fi spus că te-ai însurat. Și nu mi-ai spus. Cred că e foarte urât din partea ta. Și de ce sunt lucrurile soției tale în camera mea?

Dintr-odată, iată-mă pe un teren foarte periculos. Din nefericire, nu sunt prea ager în asemenea situații.

— Nu mi se pare normal, continuă Lizzie. De ce nu stați amândoi în aceeași cameră? Dacă o să mă mărit vreodată, o să vreau să dorm lângă dragul meu în fiecare noapte a vieții.

— Da, bâigui eu.

Sunt conștient că drama nu poate fi evitată și că, în foarte scurt timp, Lizzie îmi va cunoaște secretul și își va schimba în rău părerea despre mine. Și totuși, fac tot ce pot ca să amân inevitabilul, fie și numai pentru două clipe. Deși sunt cu șase ani mai mare decât ea, Lizzie mi-e prietenul cel mai drag pe care-l am și n-aș suporta să-i pierd prețuirea.

— Sau doar și-a depozitat lucrurile în camera mea?

— Nu. Acolo stă.

— De ce?

— E dificil să-ți explic.

— Are legătură cu actul iubirii fizice?

Dacă n-aș fi deja atât de descurajat, asta mi-ar pune capac, cu siguranță. Dacă aș avea o stâncă la îndemână, m-aș arunca de pe ea.

— Fiindcă, dacă așa stau lucrurile, continuă sora mea, n-are rost să te porți cu mănuși, Lionel. Știu deja totul despre sex, așa cum o dovedește, bănuiesc, însăși prezența mea aici. De fapt,

sunt chiar versată; știi, fiul decanului mi-a zis că, în spatele ușilor închise, aproape că aș putea trece drept franțuzoaică.[25]

Uitasem de afurisitul de fiu al decanului. Și asta e deja prea mult.

— LIZZIE!

— Ce-i?

— Ideea că sora mea mai mică e, la șaisprezece ani, o cocotă experimentată nu are darul de a-mi ridica moralul!

— Nu sunt o cocotă! Dacă aș fi bărbat, m-ai felicita pentru virilitatea mea și m-ai tachina foarte probabil fiindcă am așteptat atâția ani înainte să cunosc plăcerile… Oh, Doamne! N-o iubești!

Asta e, gata. M-a dibuit și tare m-aș mira dacă mi-aș mai recăpăta vreodată statutul în ochii ei. Aș vrea s-o cert pentru purtarea ei destrăbălată, dar nici măcar asta nu pot s-o fac, fiindcă sunt prea ocupat să-mi apăr propriile purtări insensibile.

— N-o iubești, așa e? N-o iubești! De asta aveți dormitoare separate. Oh, nu! Oh, Nellie, ce-ai făcut? E îngrozitor! Te-ai însurat și ai intrat în cea mai bogată și mai interesantă familie din Anglia, dar nu-ți iubești soția. Cum poți să fii atât de odios?

Știam că așa se va întâmpla, și totuși nu mă simt deloc pregătit. E cumplit să pierzi respectul unui frate sau al unei surori, iar pentru mine e și mai cumplit, din motivul deja menționat. Și totuși, ceva din ființa mea rămâne pe baricade până la final.

— Habar nu ai despre ce vorbești!

— Ba sigur că am! Ai sedus o fată care s-a îndrăgostit de tine fiindcă ești un poet celebru, dar te-ai însurat cu ea doar pentru că are bani… și de fapt n-o iubești, și nici nu-mi vine să cred că suntem rude, și te urăsc, și aș vrea să nu mă fi născut niciodată!

Chiar și în disperarea care m-a cuprins, tot mă mir de puterea ei de înțelegere – chiar s-a schimbat mult. M-a dibuit. Îi spun asta și adaug mohorât:

— Iar acum, anosta mea soție mă urăște aproape tot atât cât o urăsc și eu pe ea.

— Nu te cred! Chiar e anostă?

---

[25] Acest dialog și altele similare – mă refer la cele care au ca subiect anumite chestiuni fizice – mă cam stânjenesc. Le-am lăsat însă, în general, așa cum au fost scrise, deoarece cred că servesc unui scop prețios, acela de a sublinia libertatea de spirit a celor din Pocklington Place. – H.L.

— Dureros de anostă.

— Așa e, Simmons?

Și de data aceasta, Simmons este o întruchipare a discreției.

— În chestiuni de inimă, știți bine, miss, că obișnuiesc să-mi țin gura.

— Așa e, întăresc eu, sătul de subiectul acesta, dar într-un fel bucuros fiindcă pot vorbi despre un lucru pe care nu-l discut de altfel cu nimeni. Niciodată nu vorbim despre nimic. Și e timidă. Și bolnăvicioasă, și palidă, și predispusă la accese inexplicabile de plâns. Iar când nu se smiorcăie, dă petreceri. E jalnic! Vreau doar să mor. Și nici nu mai pot să scriu.

Nu voiam să-mi deșert sacul așa, dar am făcut-o și acum mă simt mai bine. E ca atunci când ți se ia sânge. (Îmi amintesc totuși că s-a dovedit de mult timp că folosirea lipitorilor e nu numai ineficientă, dar face și rău la sănătate. Din păcate!)

— Cum adică nu mai poți să scrii? întreabă neobosita mea soră. Când ai compus ultima dată o poezie?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Lizzie mă studiază iar, cu o privire tulburător de maternă.

— Lionel, îmi fac griji pentru tine. Nu-mi pari deloc în regulă. Mă duc să chem un doctor.

— Nu vreau niciun doctor!

Constat că mi-au mai revenit forțele. Faptul că mi-am rostit necazul cu glas tare l-a mai atenuat oarecum sau cel puțin i-a pus zăgaz pentru o vreme.

— Lizzie, reiau eu apoi, trebuie să vorbim despre școală. Nu poți să rămâi așa, needucată…

— Nu sunt needucată! ripostează ea cu ciudă.

— Și totuși, trebuie să te întorci.

— Nu pot, deșteptule! Am fost dată afară.

— Știu asta, Lizzie, răspund eu cu ceea ce mi se pare a fi o răbdare infinită și impresionantă. Trebuie să-ți găsim o altă școală.

— Mi se pare o idee groaznică. Oricum, niciuna dintre ele nu mai are ce să mă învețe.

— Haide, Lizzie!

— Nu mă lua pe mine cu „haide”! Încearcă TU să te duci la una dintre școlile alea oribile!

— Am fost și mi-a prins bine.

Ea își dă ochii peste cap și aproape că începe să bată din picior de furie. Eu însă îi dau mai departe:

— Nu-mi pasă dacă nu-ți place să înveți…

Pentru prima dată în viața mea, Lizzie mă pălmuiește. Îmi duc mâna la obraz, prea șocat ca să pot face altceva. Ne uităm fix unul la celălalt. O clipă mai târziu, ea se lansează într-un torent de vorbe – furioasă, indignată și în pragul lacrimilor.

— În clipa în care am pus piciorul în casă, am bănuit că ceva e groaznic de in neregulă, iar acum suspiciunile mi s-au confirmat. Ca și cum n-ar fi deja suficient de rău să-i spui surorii tale că te-ai însurat fără știrea ei, ți se pare necesar și s-o insulți, în cel mai teribil mod cu putință. Nu-ți pasă dacă nu îmi place să *învăț?* Dumnezeule! Îți aduci aminte cum îmi citeai din Shakespeare înainte să învăț eu însămi să citesc? Și că tu m-ai învățat latina? Și că îți plăcea schimbul de idei aproape tot atât cât mă plăceai pe mine? Așa era fratele la care m-am întors, dar se pare că, bietul de el, l-ai asasinat… și dacă într-adevăr ești atât de nesăbuit pe cât pari să fii acum și dacă într-adevăr ai uitat, în toiul autocompătimirii tale maritale, că eu am venit pe lumea asta să vreau s-ajung cu dor arzând pe culmi înalte de știință pură,[26] atunci nu mai avem nimic de discutat și nu te obosi să mă ajuți la despachetat, fiindcă o să mă urc în primul tren spre Hesperide.

Înainte să mă pot gândi la o replică, auzim amândoi ușa de la intrare deschizându-se.

Soția mea s-a întors.

---

[26] Această frazare și sentimentul exprimat de ea au fost împrumutate de miss Savage de la Alfred Tennyson. – H.L.

TREI

În care soția mea găzduiește o petrecere, iar eu mă întrețin cu un gentleman misterios, cu care discut despre poezie, prietenie și căsnicie

— Dacă îmi permiteți, sir, îmi spune Simmons, o voi ajuta cu pregătirile pentru primirea invitaților.

Și pleacă.

— Oh, Doamne, invitații! spun, amintindu-mi că vom avea o petrecere diseară.

Nu pot să dau ochii cu ei. E suficient că mă confrunt cu sora mea și, inevitabil, cu soția. Un grup de invitați ar fi mult prea mult. (V-am spus deja că nu-mi plac oaspeții.) Așa că iau hotărârea să nu particip la petrecere.

— Lizzie, tu trebuie să stai aici și să mă ajuți să mă ascund.

— Categoric, nu, ripostează ea, încă agitată după micul ei discurs.

Soneria de la ușă se face din nou auzită. Sunt aproape sigur că se petrece ceva bizar și probabil supranatural cu soneria de la ușa casei noastre. Te calcă pe nervi așa cum soneriile obișnuite n-o fac niciodată. Am studiat-o eu însumi de mai multe ori și n-am găsit nimic nelalocul lui – e o șmecherie simplă care, acționată din exterior, face să sune un clopoțel dinăuntru. Dar, într-un fel sau altul, știu dincolo de orice îndoială că drăcovenia e malefică. Atât de tare mă zgârie la urechi, încât nici nu-mi mai pot aminti la ce mă gândeam înainte să sune.

Ascult. Se aud pași, ușa de la intrare se deschide, răsună glasuri, ușa se închide. Alți pași – adică se aud din nou, și mai multe seturi: e clar că autorii pașilor sunt mai numeroși. Dacă un singur set s-a îndreptat spre ușă – cel al lui Simmons ori al valetului –, mai multe vin acum dintr-acolo.

Invitați.

— Sfinte Dumnezeule, au început să vină! exclam și-mi aud disperarea din glas. E cumplit!

— Dar ce-i atât de groaznic la o petrecere? întreabă Lizzie, iar eu mă zgâiesc la ea siderat și o văd clipind ca oaia nedumerită.

Cum poate ființa aceasta, mult mai versată decât mine în cele lumești, în anumite moduri lamentabile, să nu știe de ce sunt groaznice petrecerile?

Soneria se aude din nou, iar șirul gândurilor mele iese de pe șine și câțiva pasageri sunt uciși. Sper că niciunul dintre ei nu avea înclinații poetice. Ușa se deschide și se închide din nou. Alți invitați. Mulți. Cel puțin o sută. Poate o mie!

— Lizzie, ai participat vreodată la o petrecere de salon?

— Evident că nu, fiindcă m-ai crescut tu, cel mai plictisitor individ de pe planetă.

Cuvintele ei mă irită, dar înainte să pot răspunde, soneria infernală țârâie pentru a treia oară. De data asta, ușa stă deschisă și mai mult timp și abia apucă să fie închisă când se aude un alt țârâit. Mă cuprinde o agitație teribilă. Îmi vine să mă ascund sub birou și să-mi pun o pernă pe cap. Numai că Lizzie n-a terminat cu mine.

— Încă n-am cunoscut-o pe soția ta și n-am nimic de îmbrăcat, am fost pe drumuri toată ziua și arăt groaznic. E o calamitate!

Mă fixează cu o privire cruntă, care sugerează clar că eu sunt sursa problemelor ei. După ce se asigură că mă simt suficient de spăsit (ceea ce nu sunt), continuă:

— Mă duc în camera mea să mă aranjez.

Cu un anume tremur, răspund:

— Camera ta…

— Mda, camera mea nu-mi mai aparține. Cum am putut să uit? Foarte bine, mă duc în camera *ta.* Ți-am spus cumva că te urăsc?

Apoi iese fără să se uite în urmă. Știu că vrea să mă simt vinovat și mă enervează faptul că, într-un fel, chiar așa mă simt. Lizzie are neplăcutul obicei de a-ți stârni exact sentimentele pe care vrea ea să ți le instile.[27] Mă întreb (și m-am întrebat deseori până acum) dacă nu cumva a fost înlocuită la naștere cu vreo odraslă a ielelor.[28] Dacă așa ar sta lucrurile, s-ar explica o groază de lucruri.[29]

Biroul meu are – dacă n-am menționat deja asta – două uși la nivelul de jos: una care dă spre o scară secundară ce duce sus,

---

[27] Este adevărat. – H.L.

[28] Și eu m-am întrebat asta. – H.L.

[29] Chiar s-ar explica. – H.L.

spre dormitoare, și o alta care se deschide într-un coridor din care poți ori să te duci la etaj pe scara principală, ori să intri în restul casei. Cei cruzi și perverși pot urca, de asemenea, pe scara în spirală, ocolind printre fotoliile de pe balcon, și pot ieși pe una dintre cele trei uși de la etaj; mie nu-mi place însă zgomotul pe care-l fac pe metal pașii care nu-mi aparțin, așa că nu încurajez această opțiune. Membrii familiei mele – formulă prin care mă refer la Lizzie, fiindcă ea e singurul membru al familiei mele; din motive evidente, pe soția mea n-o pun la socoteală, deși cred că legea ar pune-o – o iau deseori pe aici atunci când vor să mă scoată din sărite. Și soția mea procedează deseori la fel, dar nu cred că știe cât mă enervează; nu e nici suficient de inteligentă pentru asta, nici perspicace.[30]

Deși furioasă pe mine, Lizzie m-a scutit de zgomotul scării metalice în spirală și a urcat pe cea din spate. De dincolo de cealaltă ușă răzbat până la mine glasurile câtorva invitați la petrecere. Ceasul de deasupra șemineului îmi arată că au venit devreme. Nu pot să-i sufăr pe oamenii care vin devreme la petreceri.[31]

Încă nu m-am hotărât ce voi face. Sinuciderea mi se pare o nesăbuință acum, că Lizzie abia a venit acasă, și iese din discuție în timpul petrecerii. N-ar fi tocmai nimerit să gazez o casă plină cu oameni de societate. Există în mine însumi o parte ticăloșită care e de părere că ideea n-ar fi tocmai rea – „Societate asasinată de poet”, ar scrie Pendergast, naiba să-l ia! –, însă nu-mi doresc să-i văd morți pe toți.

Așa că, deocamdată, nu pot să mă sinucid, dar nici nu pot da ochii cu invitații. Încă nu sunt pregătit mental. Până la noi ordine, sunt hotărât să mă ascund în birou. Îmi acord câteva clipe, în care mă gândesc la ce mi-a spus Lizzie. Este adevărat că nu mai sunt la fel de dezinvolt cum eram odinioară, dar nici nu cred că am devenit atât de jalnic cum crede ea.

Am luat decizia să scriu o poezie. Timp de șase luni mi-a fost imposibil, dar n-am ajuns încă atât de jos încât să închid ochii fără să lupt. Caut un subiect și-mi aduc aminte de dialogul cu

---

[30] Deși nu vreau să-i influențez pe cititori, mi-aș dori să le îndrept atenția spre o notă de mai înainte, cea în care mă întrebam dacă „gentleman” este un termen aplicabil vărului meu prin alianță. – H.L.

[31] Eu, unul, agreez punctualitatea. Deseori ajung mai devreme, ocazional la timp și niciodată târziu, dacă pot evita asta. Punctualitatea mi-a atras supranumele de „Hubert Exactul”, care îmi place, deși nu sunt mulți cei care îmi spun așa. – H.L.

preotul. Nici că se poate o temă mai bună decât asta pentru o poezie. Nutresc o stranie pasiune pentru aspectele care țin de moralitate, iar publicul a agreat întotdeauna poveștile cu nuanțe teologice. Așa că încep.

„În lipsa diavolului, am rămâne amândoi fără obiectul muncii”, îmi spun încet. (Deseori compun poezii cu glas tare.) Încerc să transpun ideea în versuri albe, alternând silabele accentuate cu cele neaccentuate într-o configurație armonioasă.

V-aș putea plictisi acum cu o îndelungă digresiune pe tema pentametrului iambic, dar n-o voi face. Îmi închipui că știți la ce mă refer, iar dacă nu, e suficient să-i citiți numele. Este vorba despre un metru poetic constituit din cinci iambi. Un iamb este o pereche de silabe, prima fiind neaccentuată și cea de-a doua accentuată. Este metrul care reproduce cu cea mai mare fidelitate ritmurile limbii engleze și a fost modul de exprimare poetică preferat de poeții Albionului vreme de o jumătate de mileniu. Este o noțiune minunată, una despre care v-aș putea vorbi mult și bine, dar n-o voi face. Voi menționa doar că îmi stârnește emoții puternice. Conferă structură celor mai de seamă idei exprimate vreodată în limba noastră, iar în lipsa lui, poezia engleză ar fi una săracă. Există, desigur, persoane care preferă să nu-l utilizeze – chiar și mie mi s-a întâmplat uneori să cedez ispitei altor metri –, dar, în general, cei care-și spun „O să scriu un poem care să dăinuiască o mie de ani” nu se așază să scrie altfel decât în pentametru iambic.[32] Nici măcar Pendergast nu este atât de zevzec încât să-l ocolească. Fiindcă e cu adevărat minunat.

Încep, deci, să compun. Vorbesc cântat, subliniind versurile cu un accent exagerat:

— În LIP-sa dia-VO-lu-LUI am ră… La naiba!

Remarcați, nu-i așa, că nu-mi iese metrul. Versurile albe (adică un pentametru iambic fără rimă) cu adevărat bune se potrivesc pe cuvinte ca o mănușă. Iată, de exemplu: „Să VREI s-aJUNGI cu DOR arZÂND pe CULMI îNALte DE știINță Pură”. Pare foarte simplu. Devine foarte simplu; atunci când sunt în dispoziție poetică un timp mai îndelungat, constat că-ncep să și gândesc în pentametru iambic. (ConSTAT că-nCEP să ȘI gânDESC…) Din păcate, n-am mai fost în dispoziție poetică de

[32] Deși eu nu sunt poet, nu pot să nu subliniez că situația nu stă totuși chiar așa. – H.L.

atât de multă vreme, încât încep să mă întreb dacă voi mai fi vreodată. Trag aer în piept și reformulez: „În A diaVOluLUI lipSĂ…” Jalnic. Aiureli. Mai rău decât aiureli! Îl strig pe Simmons, care își face apariția cu o promptitudine imposibilă – asculta oare la ușă? Uneori așa cred, dacă mă gândesc la rapiditatea cu care apare, dar știu că nu-i stă în fire să tragă cu urechea.

Poartă mască și turban. Fără îndoială, soția mea i-a cerut să se îmbrace astfel pentru petrecerea ei absurdă. Mă bucur să constat însă că toate rotițele lui de majordom funcționează încă firesc.

— Simmons, îl întreb, câte silabe sunt în „diavol”?

— Cred că sunt două, sir, răspunde el, confirmându-mi cele mai negre temeri.

— N-ar putea fi doar una?

Dintr-un motiv obscur, mă simt cuprins de disperare – de parcă, dacă s-ar putea ca „diavol” să aibă o singură silabă, poezia ar putea curge mai departe și la fel s-ar întâmpla și cu viața mea.

Simmons cugetă o clipă, după care încearcă diferite moduri de rostire a cuvântului.

— Diavol. Diavl. Di-a-vol. Dia-volesc. Dia-bo-lic. Diabolic. Diavl… Nu sunt sigur, sir, conchide în cele din urmă, oftând.

Îmi vine o idee. Una excelentă. Și, dintr-odată, mă simt cuprins de entuziasm.

— Dacă aș scrie DIAV apostrof L, ar înțelege lumea la ce mă refer?

Clatină din cap într-o parte și-n alta, cu un aer echivoc.

— În ce context, sir?

Îi răspund în iambi:

— Făr’De diav’l AM fi-aMÂNdoi FĂră SLUJbă.

Am legat „fi” și „a” din „amândoi” ca să iasă versul, dar cred că sună destul de bine.

— Nu știu dacă merge, sir.

— Ba da, ba da, merge! De-asta l-am făcut dintr-o singură silabă.

Simmons se încruntă.

— Dar tocmai ce-ați spus „diavol”.

— Ba nu, ripostez iritat. Am spus „diav’l”.

— Scuzați-mă, sir, dar eu am auzit „diavol”.

— Păi, la naiba, nu contează ce-ai auzit tu – va fi scris „diav’l”.

— Credeam că-l veți face să aibă o singură silabă.

— CHIAR ARE O SINGURĂ SILABĂ!

— Oh, replică el nu tocmai convins. Înțeleg.

Nu e cine știe ce concesie, dar nici n-am nevoie de una mare acum. Chiar și una mică mi-e de-ajuns. O iau ca pe o încurajare tacită și simt un val de exaltare. Sunt luni întregi de când n-am mai avut un proiect care să mă entuziasmeze, așa că mă avânt în explicații.

— Am decis să scriu o pledoarie în favoarea diavolului. E de fapt un dialog. Un om merge pe stradă și vede un preot…

— Care s-a împiedicat de o piatră și îl înjură pe diavol, iar omul sare în apărarea dracului?

Nu pot să sufăr când Simmons îmi continuă frazele. Îmi dă impresia că sunt lipsit de originalitate. Dar recunosc că, da, asta voiam de fapt să spun. Și-l întreb ce părere are.

Replica lui mă ia prin surprindere.

— Am o părere foarte bună, sir, spune el, după care continuă cu o idee care nu mă mai miră deloc: Am auzit că, atunci când te părăsește inspirația, prinde foarte bine să-ți exploatezi propriile experiențe.

Când au murit părinții noștri, lucru care s-a întâmplat într-un mod deopotrivă absurd și poetic, Simmons și-a asumat misiunea de a ne crește pe mine și pe Lizzie. Nu era, strict vorbind, o practică uzuală, dar la urma urmei nimic n-a fost vreodată obișnuit în familia noastră. Suntem niște tipi excentrici. Așa cum veți fi înțeles deja, Simmons nu este un majordom în înțelesul banal al termenului. Deseori face prin casă treburi care nu-i revin unui majordom, dar de câte ori îi atrag atenția asupra acestui lucru, strâmbă din nas și spune că preferă să știe că treburile sunt făcute cum trebuie. Iar pentru asta îl admir. (Sunt, în sufletul meu, un revoluționar.) Vă mărturisesc toate acestea doar pentru a sublinia că, deși sunt furios pe el, gândul de a-l concedia este de neconceput. Îmi trece însă prin minte ideea de a-i trage o palmă, dar mă abțin fiindcă n-am lovit în viața mea pe nimeni și mi se pare o nesăbuință să încep cu majordomul meu septuagenar. Așa că mă mulțumesc să murmur:

— Aș vrea să nu fi spus asta, Simmons.

— Da, sir.

Nu e nici urmă de regret în glasul lui. Cred că e supărat pe mine, deși nu știu bine de ce – doar mă comport la fel ca

întotdeauna. Însă atitudinea lui pare alta. De fapt, dacă stau să mă gândesc, încă de la nunta mea pare întors pe dos. Mă întreb dacă nu cumva Vivien i se pare și lui la fel de deranjantă cum mi se pare mie. Până acum nu mi-a trecut prin minte o asemenea idee și-mi dau seama că, dintr-un punct de vedere, când m-am însurat eu, același lucru s-a întâmplat și cu el – nu în sens fizic, firește, ci în sensul că Vivien a devenit o prezență constantă în existența lui, dobândind deplina autoritate de a-i face viața un chin; în plus, nici măcar n-a fost consultat în privința asta.[33]

— Apropo, sir, soția întreba de dumneavoastră.

Așa îmi arată Simmons că e nemulțumit de mine: își asumă rolul de mesager al ei. Dar refuz să mă supun.

— Spune-i că lucrez.

— Foarte bine, sir.

Se răsucește pe călcâie și se pregătește să plece. Știu că este necăjit și mi-e puțin rușine de mine însumi. Nu-mi place când eu și Simmons suntem în dezacord. Mi se pare ceva elitist și nedrept. Caut rapid ceva de spus, care să ne permită să ne despărțim în termeni mai buni.

— E multă lume acolo?

Nu e cea mai bună soluție, dar ca solie de pace își va face treaba.

— Este, sir, răspunde el și-mi dau seama că nu mai e la fel de furios cum era cu o clipă în urmă.

Glasul și postura lui sugerează iertare, chiar dacă nimeni altcineva în afară de mine nu și-ar putea da seama. Am eu acest dar – chipurile și atitudinile sunt pentru mine precum o carte deschisă. Nu cunosc pe nimeni mai priceput la „citirea” celorlalți.

— Aproape că ni s-a terminat șampania, adaugă el.

Oftez. Simmons așteaptă să spun ceva și știu ce anume – ceea ce el ar numi „datoria mea”. Într-un târziu, rostesc cu toată voioșia de care sunt capabil:

— Cred că ar trebui să mă duc acolo și să mă asigur că nimeni nu subtilizează nimic.

---

[33] Ceea ce spune domnul Savage este valabil pentru orice servitor. Spre exemplu, când s-a mutat în Pocklington Place, doamna Savage a adus cu ea o bucătăreasă, o anume doamnă Davis, ale cărei servicii au fost cadoul ei de nuntă din partea lordului Lancaster și a soției lui. Biata femeie îi este devotată lui Vivien, dar, din cauza căsătoriei, trebuie să-l suporte și pe domnul Savage. – H.L.

Asta e ultimul lucru din lume pe care mi-aș dori să-l fac acum, dar în viața fiecărui bărbat vine un moment în care trebuie să privească glonțul în ochi, iar dacă momentul meu a sosit, nu voi da înapoi.

Mă aștept ca Simmons să fie îmblânzit de curajul meu, dar nu e. Și mă întreabă:

— Mască aveți, sir?

Sunt uluit.

— Poftim?

— Nimeni nu e acceptat la petrecere dacă nu e mascat. E strict interzis.

— Dar sunt la mine în casă! strig indignat; nu-l înțeleg – vrea sau nu să-mi fac datoria?

— Nu contează, sir.

Mă înfruntă intenționat, iar chestia asta mă irită teribil. Eu m-am străduit să fiu agreabil chiar și în toiul celei mai sumbre dispoziții ale mele și tot ce-mi poate spune el e că n-am voie să ies din birou fără mască!

— Împrumută-mi-o pe a ta, îi cer eu senin.

— Mă tem că nu pot, sir. I-am deruta pe invitați.

— Atunci, la naiba, du-te și caută-mi una, Simmons!

— Foarte bine, sir, răspunde el și dă să plece.

Eu sunt însă hotărât să-i arăt că nu mă las intimidat de atitudinea lui belicoasă și-mi continui imediat versurile:

— Făr’ DE diav’l AM fi-aMÂNdoi…

Dar mă opresc. Nu pot să țin stindardul sus în condițiile unei compoziții atât de jalnice.

— Nu e bună de nimic, așa-i? întreb apoi către spatele lui întors.

Totuși, o parte din mine se întreabă dacă nu cumva e mai degrabă bună și, de fapt, nu sunt eu obișnuit cu poezia de calitate, astfel că n-o mai pot recunoaște când o văd. E o parte mică, ce-i drept, dar există!

— Nu prea, sir, răspunde el pe un ton de automulțumire, după care deschide ușa și se avântă în vârtejul de mătăsuri, satin și larmă.

Îmi las capul în jos, pe birou, și mă gândesc că, dacă m-aș fi sinucis cu trei ore în urmă, n-aș mai fi fost nevoit să vorbesc cu Lizzie, să mă cert cu Simmons și nici să-mi accept eforturile poetice îndoielnice. Dacă aș putea să mă întorc în timp, m-aș

duce să mă arunc în Tamisa fără să mai întreb pe nimeni – și naiba să-i ia pe copiii broscarilor.[34]

A fost o vreme, nu cu mult în urmă, în care poezia mea era aproape unanim respectată.[35] Aveam un public numeros și niciuna dintre cărțile mele n-a dezamăgit așteptările presei sau pe cele ale cititorilor. Recunosc, opera mea nu era chiar de nivelul unui Keats. Și nici, cred, de cel al lui Byron, Shelley, Wordsworth, Coleridge, Milton, Blake sau Shakespeare. Fără îndoială, nici de al lui Tennyson. Dar nu era proastă. Cât despre mine, eram tânăr, plăcut, modest și scriam într-un stil drăguț și isteț, chiar dacă nu aveam prea multe de spus. Mă amuzam și-mi amuzam în același timp cititorii; oare ce-și poate dori mai mult un om? Nu-i agreez deloc pe poeții care înșiră versuri solemne despre iubiri pierdute și divinitate. Trăim într-o epocă deloc solemnă, așa că nu înțeleg de ce poezia de acum ar trebui să fie caracterizată de solemnitate și de lipsă de umor.

De ce, atunci când are posibilitatea să-și aleagă temele și tonurile, ar alege cineva să scrie despre virtuțile morale ale castității, de pildă? Castitatea nu este *interesantă!* Virtutea morală e interesantă uneori, dar numai uneori – doar atunci când autorul *își dă seama că, în general, nu-i deloc interesantă* și, ca atare, se străduiește să remedieze acest neajuns. Spre exemplu, când un poet hotărăște (lucru care nu a fost niciodată întreprins până acum, nici măcar de al nostru lord Alfred[36]) să scrie o epopee despre regele Arthur – nu despre aventurile cavalerilor și ale domnițelor de la Curtea lui, ci despre omul în sine –, respectivul va trebui să se confrunte cu problema cu care se confruntă lumea literară încă de la Chrétien de Troyes[37] încoace, anume că Arthur Pendragon în sine este un personaj plictisitor tocmai din cauza virtuții lui exemplare, în vreme ce Lancelot (și, la fel de bine, Gawain, Tristan, Perceval, Gareth și toți ceilalți, poate cu excepția lui Galahad) este interesant

[34] Cred că părerile mele cu privire la un asemenea limbaj și la sentimentele pe care le reflectă el sunt deja bine cunoscute. – H.L.

[35] „Respectată” nu este, cred eu, termenul corect aici. Iată ce scria domnul Pendergast despre cea mai recentă culegere de versuri a domnului Savage, *Visuri și digresiuni:* „Cel mai bun lucru care poate fi spus despre acest mănunchi de poezii – deoarece cu asta susține domnul Savage că avem de-a face – este că are numai șaptezeci de pagini”. Pentru o vreme, s-a vândut totuși acceptabil de bine. – H.L.

[36] Adică Tennyson. – H.L.

[37] Poet și trubadur francez din secolul al XII-lea, care s-a remarcat îndeosebi prin scrierile despre regele Arthur (n.tr.).

fiindcă în cazul lui virtutea a cam luat-o razna. Când un autor de seamă îl abordează pe Arthur în mod direct, rezultatul poate fi unul cu adevărat captivant, dacă omul se dovedește la înălțimea misiunii asumate – anume, cum să faci din virtute ceva atrăgător.

Ei bine, eu, unul, nu știu. Nu sunt un tip virtuos, așa că ideea nu mă preocupă. Am vrut la un moment dat să fiu, dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Acum sunt doar un poet laș, care se ascunde în biroul lui, sperând în van să evite furcile și topoarele unei petreceri de salon. (Pendergast e și el aici. Îl simt.)

Îmi pot imagina ce se va întâmpla când se va întoarce Simmons cu o mască pentru mine. Probabil asta. El va intra în birou și-mi va întinde masca în tăcere, fiindcă este un majordom de treabă și nu apelează la cuvinte decât atunci când e necesar. Eu voi spune „Îți mulțumesc, Simmons”, deși voi gândi cu totul altceva, fiindcă nu vreau să ies de aici.

Dar voi ieși, pentru că, deși mă revolt împotriva societății, nu mă pot rupe de ea complet, de dragul celor apropiați. Voi deschide ușa, unica barieră între mine și ororile lumii moderne, și voi fi prins în marea de trupuri asudate care se prefac că se distrează mai bine decât o fac de fapt.

Pe hol voi da peste Sir Francis Babington, care nu m-a iertat niciodată pe deplin pentru că nu m-am însurat cu Agnes a lui. Probabil că va purta un costum de arlechin, în romburi, va ține în mână o cupă de șampanie și va turui ca dracul Apoi va întreba:

— Te-ai hotărât să ne onorezi cu prezența ta, Savage?

Iar eu voi ști că el e, fiindcă nimeni dintre cei pe care-i cunosc nu e nici pe jumătate atât de grosolan.

— Sir Francis! voi exclama cu o încântare mincinoasă. Cum m-ați recunoscut în ciuda măștii?

— Nicio mască nu-ți poate ascunde aerul de îngâmfare, Savage, va replică el, apoi o va șterge în urmărirea unei silfide care nu va fi probabil nimeni alta decât doamna Frazer, deși, din cauza costumului (o chestie egipteană care-i ascunde fața și mai nimic altceva), nu voi putea ști sigur.

(M-am mai înșelat și înainte – un chicotit plin de mulțumire de sine dincolo de ușă îmi amintește că Pendergast e și mai grosolan decât sir Francis, dar doar cu puțin mai mult.)

Va trebui să-l evit pe Pendergast, care – cred eu – a venit doar ca să-mi facă mie în ciudă, fiindcă nu obișnuiește să meargă la petreceri. Își petrece majoritatea serilor citind presa. Are o nefericită predilecție pentru chestiunile contemporane, iar asta face ca poezia lui să fie și mai jalnică decât ar fi altfel. Un tip pe care-l știu glumea odată spunând că, dacă își permite să cumpere ziarul de dimineață, oricine se poate lipsi de scrierile lui Pendergast. Pe mine, realitatea nu mă ispitește ca pe el.

Poate că o voi întâlni și pe Vivien. Va fi splendidă și foarte rece.

— Bună, aș putea rosti eu.

— Bună, domnule Savage, ar putea răspunde ea.

— Ce petrecere! aș continua eu.

— Te-am căutat mai devreme, îmi va spune ea.

— Eram în birou. Scriam.

— Ah! ar răspunde ea, în felul acela dezaprobator al ei.

Și se va pregăti să spună mai multe – poate chiar va trage aer în piept pentru asta. Însă pe urmă îl va da afară. Așa procedează adesea, iar eu nu știu nici de ce, nici ce a fost în mintea ei. Apoi va începe să se joace cu o paietă de pe rochie (va purta ceva fantastic și romantic, cred – un costum e prințesă ori ceva asemănător) și va privi în gol. Nu va mai avea altceva de zis, fiindcă nu apreciază poezia și n-o înțelege. Niciodată nu avem multe să ne spunem unul altuia. Eu îmi voi căuta cuvintele și voi încerca să născocesc un compliment despre petrecere, deși am uitat motivul pentru care a organizat-o. Aproape că voi găsi ceva, dar exact în clipa aceea ea va exclamă: „Domnule Murray!” sau „Lord Eisley!” ori „Tu ești, dragă Algie?” – și se va îndepărta, iar eu mă voi simți mizerabil.

Voi rătăci de colo colo aidoma lui Dante, dar fără un ghid alături. Voi da pretutindeni peste suflete pierdute care se vor agăța de mine și vor încerca să mă atragă în rândurile lor. Eu voi respinge tentativele de conversație ca și când ar fi niște șerpi veninoși încolăciți de gleznele mele. Voi evita nasul lui Pendergast. Și, într-un târziu, dacă voi avea noroc, o voi găsi pe Lizzie. „Lizzie!” voi striga și amândoi ne vom croi drum prin marea de trupuri, ne vom prinde de mâini, vom găsi un colțișor ferit și ne vom retrage acolo. Ea își va ridica masca și va avea pe sub ea o privire oripilată. Eu voi întreba:

— Încă ți se mai pare că petrecerile de salon sunt amuzante?

Iar ea va avea o expresie de căință și va spune:

— Sunt oribile! Cum am putut crede altceva?! Iar tu, cum ai reușit să-ți păstrezi mințile întregi cu o asemenea tortură? Spuneai că ceva similar are loc cam în fiecare săptămână? Ce cumplit! Ce teribil! Am greșit îndoindu-mă de tine când mi-ai zis că soarta ți-a fost potrivnică.

Și, în ciuda cuvintelor dure rostite între noi, îi voi accepta bucuros căința, fiindcă acum va fi privit deja fiara în ochi, știind ce povară port eu.

Vom începe să ne plănuim fuga. Poate vom evada pe o fereastră, prin care ne vom arunca, aterizând pe aleea pietruită de afară însângerați și învinețiți, dar liberi. Sau poate că vom urca pe acoperiș și vom privi discul palid al lunii, diafan învăluit în ceață, ridicându-se deasupra cupolei cenușii a catedralei St. Paul. Însă, pe când ne vom furișa afară din încăpere, un bărbat mascat o va înșfăca pe Lizzie de mijloc și o va duce să danseze, iar eu voi rămâne din nou singur.

Voi mai bâjbâi aiurea o vreme, pierdut în marea de nesinceritate și de cuvinte mincinoase. Va fi oribil și nu voi avea scăpare și voi încerca din nou sentimentul doborâtor de neputință pe care îl tot am de când m-am însurat.

Nu știu cum de am fermecat-o pe Vivien cu atât de puține cuvinte schimbate între noi, dar trebuie s-o fi făcut, fiindcă abia după nuntă am încercat să vorbesc cu ea și am realizat ce greșeală am făcut. Fiindcă, așa cum s-a dovedit, nu aveam despre ce vorbi împreună.

Trebuia să-mi fi dat seama încă din ziua în care am cerut-o. Ploua și dădeam amândoi o tură prin parc. (Aveam eu motivele mele.) M-am prefăcut că mă împiedic, intenționând să cad într-un genunchi și să-i cer mâna într-o izbucnire de spontaneitate planificată. Dar planul mi-a fost zădărnicit; dovedind reflexe uimitoare, Vivien m-a prins de braț. Am rămas o clipă nemișcați, lipiți unul de celălalt, tăcuți. În privirea ei era o expresie pe care n-o puteam interpreta. Am stat pe gânduri. Apoi am decis să iau taurul de coarne: am îngenuncheat. Am încercat să vorbesc, dar gura mi se uscase. Am înghițit, m-am înecat și am tușit. Am încercat din nou să spun ceva.

— Vivien, am început, dar m-a cuprins un alt acces de tuse, iar ea m-a privit tăcută. Vivien, am spus din nou, sunt…

Dacă stau bine să mă gândesc, n-o să vă spun cum eram. Intenționam să-mi notez cuvintele, dar n-o voi face. E ceva intim. E suficient să vă povestesc că am perorat o vreme, detaliindu-mi iubirea pentru ea în cei mai poetici termeni pe care vi-i puteți imagina. Niciodată n-am fost mai poetic decât în acel moment. Aș vrea să-mi pot aminti cuvintele exacte rostite, fiindcă ar fi consemnate ca o declarație clasică de dragoste. Dar – și privind acum înapoi, nici nu-mi vine să cred că s-a întâmplat așa ceva și că faptul nu mi-a servit ca un avertisment al ororilor ce aveau să se abată asupra mea – Vivien m-a întrerupt. S-a uitat în jos, spre mine, și a râs – chiar a râs! –, după care m-a ridicat în picioare și a replicat scurt:

— Liniște! Îți voi închide eu gura.

Și apoi m-a sărutat.

În momentul acela mi s-a părut cel mai romantic lucru care mi se întâmplase vreodată. Dar, retrospectiv privind, îmi dau seama că a fost doar începutul sfârșitului. Eu compuneam poezie, iar ea m-a întrerupt într-un mod care n-a mai permis nicicum continuarea conversației. Așa că, acum știți.

Am curtat o zeiță, dar m-am însurat cu o femeie simplă. Aud că așa stau lucrurile deseori și trebuie să-mi iau aici un răgaz ca să remarc faptul că mie căsătoria mi se pare o instituție hidoasă. Ah, dacă ne-am purta curta la nesfârșit! Cred că așa aș fi fericit, fiindcă săptămânile în care i-am tras clopotele lui Vivien au fost cele mai fericite din viața mea. Când fiece privire face ca inima să-ți bată mai tare și răsuflarea să ți se taie, când un zâmbet timid sau o înclinare delicată a capului îți împăienjenește privirea, lumea întreagă devine mai animată. Chiar și Londra pare un oraș mai primitor, un oraș al frumuseții, nu al petrecerilor și al mizeriei.[38]

Nu aștept deloc nerăbdător revenirea lui Simmons.

Ușa scârțâie, deschizându-se. Nu ridic privirea.

— Mi-ai găsit o mască, astfel încât să pot participa la petrecerea din propria-mi casă, Simmons? întreb cu o anume amărăciune în glas.

— Oh, răsună un glas plângăcios și gângav, pe care nu l-am mai auzit până acum. Nu sunt Simmons.

---

[38] Cred și eu acest lucru, fiindcă am citit deseori asemenea constatări. Dar o experiență personală în domeniu nu am. A existat un timp în care am crezut că am, însă m-am înșelat. – H.L.

Ridic privirea. Necunoscutul intrase deja în biroul meu și închisese ușa în urma lui. E un tip absurd de subțire, bine îmbrăcat, și nu e costumat, ci are doar o mască venețiană de carnaval, cu un cioc de pasăre, pe care o ține în fața ochilor prinsă de un băț. Are umerii căzuți, de parcă l-ar apăsa o greutate inexprimabilă, dar nu pare bătrân. Îl studiez, dar constat că nu-i pot ghici vârsta cu o aproximație mai mare de un deceniu.

— Într-adevăr, răspund eu. V-ați rătăcit.

— Nu m-am rătăcit.

Gângăveala lui mă calcă pe nervi.

— Ba da, chiar v-ați rătăcit. Acesta este biroul meu. Petrecerea e dincolo.

— Nu am venit pentru petrecere, Savage, cu toate că pare una strașnică.

— Dar atunci, pentru ce ați venit?

Nu-mi plac necunoscuții, intrușii, gângavii, oaspeții neinvitați sau domnii care călătoresc incognito.

— Doar ca să vă mulțumesc, răspunde el cu o politețe desăvârșită, coborându-și absent masca din dreptul ochilor.

Nimic nu este remarcabil la chipul lui. E o față cât se poate de obișnuită, cu nas, doi ochi cenușii dotați cu pleoape, o gură, o bărbie și tot ce mai există pe o față de obicei. Însă tot nu-i pot estima vârsta.

— Ca să-mi mulțumiți?

— Pentru vorba bună. Eram într-un loc întunecat, înțelegeți dumneavoastră, însă auzul unor vorbe amabile poate face adevărate minuni, iar acum mă simt mult mai bine.

Mă uit la el nedumerit. Într-un târziu, îi spun:

— Habar nu am despre ce vorbiți.

— Ceva mai devreme în această seară, mi-ați luat apărarea în fața unui preot cu vederea slabă, iar pentru acest lucru am venit să vă mulțumesc.

Sunt cu totul perplex. El continuă să mă privească plin de subînțeles, dar tot nu pricep nimic.

— Cred că greșiți, încerc să-i explic. Tot ce s-a întâmplat e că un preot s-a împiedicat de o piatră și l-a înjurat pe…

În clipa aceea, înțeleg totul. E o senzație neplăcută, ca aceea pe care-mi închipui că o simte cineva care toată viața a avut picioare și deodată se trezește cu ele amputate.

— Oh, continui eu cu un aer tâmp. Deci dumneavoastră sunteți… Serios?

El nu spune decât:

— Chiar așa.[39]

N-am mai vorbit niciodată cu vreo entitate supranaturală, deci nu știu prea bine cum ar trebui să procedez. Prințul întunericului – căci sunt rezonabil de sigur că el e – nu face altceva decât să se uite la mine. Îi studiez din nou chipul. E la fel de banal. Mă întreb dacă acela o fi trupul lui sau dacă doar și l-a însușit. Încerc să nu mă înfior la o asemenea idee. În minte îmi apare imaginea unui tip cât se poate de obișnuit care merge spre casă. Deodată, diavolul se materializează din praful drumului și i se insinuează prin tălpile pantofilor, în sus pe picioare, apoi îi trece de genunchi, de șolduri și-i pătrunde în inimă, ca fumul în plămânii unui fumător. Mă uit din nou la el. Aștept să se întâmple ceva, dar nu știu bine ce. Să izbucnească flăcări, poate, ori să-i crească coarne în frunte sau poate ca un înger să se prăbușească mort prin acoperiș. Nimic din toate astea nu se întâmplă însă și, cu cât îl privesc mai îndelung, pare să devină și el (straniu!) la fel de stânjenit pe cât devin *eu.*

— Ei bine, bâigui într-un târziu. Iată ceva neașteptat!

— Dar nu neplăcut, sper, zice el prevenitor.

— Nu, răspund eu, șocat de atitudinea lui cuminte; pare foarte blând, chiar o idee melancolic. Nu, sigur că nu!

— Oh, perfect! exclamă el cu căldură. Detest să fiu inoportun!

Mă scarpin în creștet. Am toate motivele să cred că mă aflu în biroul meu, ascunzându-mă de oaspeții invitați la o petrecere costumată și purtând o conversație cu dracul, dar, dintr-un motiv oarecare, nimic nu pare să fie nelalocul lui în acest fapt. E un ins foarte politicos, eu însumi sunt foarte politicos – și nu-mi dau seama ce aș putea să vreau mai mult.

După un lung și stânjenitor moment în care nu-mi găsesc cuvintele, distinsul domn reia:

— Ei, cred că e vremea să plec. Dar vă mulțumesc încă o dată și vă doresc o viață fericită, ferită de griji.

---

[39] Deși e greu credibilă, am chestionat și răschestionat o sumedenie de persoane, care m-au asigurat că discuția prezentată în cea mai mare parte a acestui capitol chiar a avut loc. Luați-o cum vreți dumneavoastră. În ceea ce mă privește, eu tot nu știu ce să cred. – H.L.

— Din păcate, domnule, sunt deja căsătorit! izbucnesc eu fără să stau pe gânduri.

— Ah, domnule! exclamă el oripilat. Cum, un poet desăvârșit ca dumneavoastră?!

Zâmbesc jenat, văzându-i mâhnirea copilărească.

— Mă tem că da.

— Oh, nu mai spuneți! continuă el pe un ton ce pare sincer preocupat. De ce?

Constat că tipul chiar începe să-mi placă, așa că îi mărturisesc adevărul:

— A fost un motiv financiar.

— V-ați căsătorit pentru bani?

— Mi-e jenă să recunosc că da. Altfel n-aș fi făcut-o în ruptul capului. Niciodată nu avusesem de gând să mă însor – de fapt, îmi propusesem să nu mă însor niciodată. Nu sunt genul care se căsătorește. Nu gândesc ca un ins maritabil și nici nu provin dintr-o familie obișnuită. Înțelegeți dumneavoastră, părinții mei au murit la aniversarea căsătoriei.

— Așa deci! răspunde el, înclinând din cap cu un aer înțelept.

La mine, zăgazurile abia s-au deschis, așa că turui mai departe:

— Vedeți dumneavoastră, domnule, așa cum ați remarcat, eu sunt poet, iar poeții nu sunt făcuți pentru căsătorie. Poeții sunt făcuți să viseze, să dănțuiască în lumina lunii și să iubească fără speranță! Și, ca să n-o mai lungesc mult, imediat ce m-am căsătorit, am constatat că mi-am pierdut talentul de a scrie, iar de atunci controlul și așa firav pe care-l aveam asupra propriei minți a continuat să-mi slăbească. Fiindcă am observat că orice aș încerca – și, credeți-mă, am încercat de toate: am renunțat să mai vorbesc ca să-mi păstrez aparent limitata rezervă de cuvinte, am renunțat să mai dorm ca să nu-mi irosesc creativitatea visând, mi-a trecut chiar prin minte să-mi dau foc bibliotecii, gândindu-mă că, rămas fără nimic de citit, voi fi nevoit să creez eu ceva – deci orice aș încerca, nu pot în ruptul capului să scriu și am impresia că izvorul geniului meu a secat, iar eu am rămas la douăzeci și doi de ani fără cuvinte și fără idei din care să trăiesc. Deci, pe scurt spus, de când m-am însurat nu mai pot scrie și, dacă n-ar fi sora mea mai mică – ba nu, indiferent de sora mea mai mică mi-aș dori să fiu mort deja.

Se lasă liniște după perorația mea și mă întreb dacă nu cumva a fost o idee nepotrivită. Am vorbit foarte serios, dar stau să mă gândesc că ideea de a-i mărturisi Satanei cele mai intime sentimente ar putea să nu fie tocmai înțeleaptă. În cele din urmă, cu căldură în glas, el exclamă:

— Îmi pare foarte rău! Pare o situație cumplită.

— Este, răspund eu, spunându-mi că o fi el Satana, dar domnul prezent aici de față pare cum nu se poate mai rezonabil și mai înțelegător.

— Și totuși, adaugă el după o clipă, nu pot să nu constat că vina vă aparține.

— Nu înțeleg.

— Fir-ar să fie, omule, doar ești *poet!* Și te-ai însurat nu din dragoste, ci pentru bani!

Are perfectă dreptate, desigur, știu și eu foarte bine; de fapt, exact asta mi-am spus și eu însumi, dar ceva în atitudinea lui mă scoate din sărite. Nu-mi place când mi se țin predici și sunt iritat – prea iritat – pentru a gusta ironia faptului că dracul este cel care-mi predică acum, așa că ripostez:

— Asta n-are nicio legătură. Soția e vinovată!

— Nu vreau să vă jignesc, domnule Savage, dar nu așa stau lucrurile.

Încep să mă enervez.

— Ba da!

— Vă rog să nu vă înfuriați. Nu vreau să mă cert cu dumneavoastră.

— Atunci, nu dați sfaturi cu privire la chestiuni în care sunteți cu desăvârșire ignorant! Bănuiesc că nu sunteți căsătorit.

— Nu sunt, dar…

— Sigur că nu, altfel nu v-ați grăbi atât de al naibii de tare să mă judecați!

Mă întreb în treacăt dacă nu cumva mi-am ales cuvintele greșit. Poți oare să i te adresezi diavolului cu „al naibii”? Se cuvine oare?[40] Nu știu. Așa cum nu știu nici de ce îmi bat capul cu probleme pe care mi le fac singur. Mă simt ca o mânecă desuflecată.

---

[40] Și eu mi-am pus deseori această întrebare, plus altele similare – de pildă, dacă e bine să-i spui „Vezi dumneata” unui orb sau „Urmează-mi șirul ideilor” unui olog. E o chestiune complicată, una căreia nu i-am găsit încă un răspuns mulțumitor. – H.L.

— Nu sunt căsătorit, domnule, reia oaspetele meu pe un ton mai ferm decât m-aș fi așteptat, dar am, cred eu, o minimă înțelegere a firii omenești.

Nu știu de ce mă răstesc la diavol – poate că e doar un efect rezidual al pornirilor sinucigașe de mai devreme.

— Nu-mi pasă de firea omenească! exclam și vocea mi se frânge. M-am însurat cu o scorpie, iar dumneata îmi spui că eu sunt vinovat fiindcă-mi pierd mințile!

— N-am spus așa ceva, răspunde el cu blândețe, ci doar că…

Dar m-am înfuriat foarte tare și mi-am pierdut deja cumpătul, așa că strig la el:

— Și, oricum, ce cauți dumneata aici?!

Are un aer rănit auzind această întrebare.

— V-am spus deja. Am venit ca să vă mulțumesc.

— Și ca să-mi furi sufletul, fără îndoială, mormăi în barbă.

În clipa în care rostesc cuvintele, mă gândesc că poate asta n-ar fi o idee chiar atât de rea. Oricare ar fi metoda de sinucidere aleasă, tot le-aș lăsa o grămadă de probleme celor care vor rămâne în urma mea, dar dacă ar fi să mă pogor cu trup și suflet în iad, toate complicațiile ar dispărea. (Oare m-aș putea pogorî cu tot cu trup? Sau mi-ar smulge sufletul și l-ar lua doar pe el?)

— Ce naiba să fac eu cu sufletul dumitale?! exclamă el cu o sinceră mirare.

— Dar nu asta faci de obicei? Nu colecționezi suflete?

— Am deja un prisos de suflete. Aș fi fericit dacă n-aș mai vedea un suflet măcar, câte zile voi mai avea!

Așa, deci!

— Serios?

— Foarte serios.

— Mi se pare de-a dreptul fascinant.

— Chiar așa?

— În mod cert.

— De ce?

— Păi, răspund eu, neștiind cum anume să mă exprim mai bine. Nu asta se crede în mod obișnuit?

— Așa să fie?

— Așa cred.

Distinsul domn are un aer atât de amărât, încât mă tem pentru o clipă că va izbucni în plâns. Dar, cu un oftat, continuă:

— Uneori am impresia că întreaga omenire mă înțelege greșit.

— Domnule, ripostez eu sec, acum înțelegi povara unui poet.
— Sunteți prea amabil.
— Nu, sunt doar sincer.
— Știți, Alighieri mi-a spus la un moment dat exact același lucru.
Cred că n-am auzit bine. E de-a dreptul extraordinar.
— Mă scuzați?
— Oh, răspunde el într-o doară. E tipul care-mi îngrijește florile. Nu mai știu cum Alighieri. Don sau Donald – sau cam așa ceva. El mi-a spus la un moment dat că eu îi înțeleg pe poeți mai bine chiar decât se înțeleg ei înșiși.
— Dante?! exclam șocat; tocmai ce mă gândisem la el. Dante Alighieri?
— Da, așa îl cheamă.
— Dante, poetul?
— Da. Se pricepe grozav la trandafiri. Dar nu la fel de bine la rododendroni.
Nu pot decât să repet numele, ca un idiot:
— Dante Alighieri… e grădinarul dumneavoastră?
— Cred că tocmai v-am spus acest lucru.
— Dumnezeule mare!
— Ce spuneți, vă rog?
Tipul nu pare să-și dea seama cât de extraordinară e situația, îmi caut cu grijă cuvintele.
— E un poet celebru, știți?
— Serios? întreabă el surprins.
— Fără nicio îndoială.
— Fascinant! Chiar așa? întreabă din nou, nevenindu-i să creadă. Să nu mă înțelegeți greșit, face o treabă cum nu se poate mai bună, dar îl păstrez în slujbă mai degrabă fiindcă îmi plac conversațiile cu el decât pentru abilitățile lui de grădinar – care, între noi fie vorba, sunt o culme a mediocrității.
Nu știu ce ar trebui să fac – să râd sau să plâng.
— Dar nu grădinăritul l-a făcut celebru, izbutesc să spun cu o demnitate poetică jignită.
În realitate, opera lui mă cam lasă rece (nu sunt eu omul alegoriilor), dar *Commedia* lui este, la urma urmei, un soi de etalon în lumea poeților și, cu toate că nu mă impresionează, o pot aprecia, cel puțin.

— Ei bine, cred și eu că nu, râde oaspetele meu ușurat. Ar fi fost ceva chiar inexplicabil. Atunci, poezia?

— Exact.

— Fascinant! repetă el. Toată aiureala aceea cu infernul și așa mai departe?

— Da.

— Dar n-a nimerit-o deloc, să știți!

Dacă aș sta o clipă să cuget la faptul că discut despre meritele poetice ale lui Dante Alighieri cu Satana în persoană, cred că mi-aș pierde și ultimele rămășițe de minte pe care le mai posed, așa că-i dau înainte cu conversația, ca și când ar fi un banal schimb de replici dintr-o seară ca oricare alta.

— Vorbiți serios?

— Firește că da! răspunde el, părând dornic să-mi explice mai departe. Doar nu credeți că e chiar atât de groaznic cum se povestește, nu-i așa?

— Păi, atunci, cum e?

— Ei bine, în primul rând, mie-mi place să-l numesc Essex Grove.

— Să numiți ce Essex Grove? întreb doar așa, ca să fiu sigur.

— Locul din care provin.

— Adică… iadul?

Domnul își scutură un fior și răspunde:

— Ah, cât detest acest cuvânt! Sună atât de vulgar! Și neademenitor.

— Deci îi spuneți Essex Grove.

— Da.

— Ca să pară mai ademenitor.

— Exact.

Pare atât de vesel și de nepăsător, încât tot ce pot zice eu este:

— Extraordinar!

— Vă mulțumesc!

— Dacă-mi iertați întrebarea… de ce Essex Grove?

— Dar cum altfel?

— Știu și eu…? Milford Haven, Pocklington Place, Pemberley… Are cumva numele Essex Grove o semnificație specială pentru dumneavoastră?

— Oh, firește! Îmi place mie.

O explicație mai bună de atât nici nu mi-aș fi putut dori.

Îmi dau seama că nu sunt singurul curios cu privire la anumite aspecte de natură metafizică, așa că, în beneficiul posterității, continui cu întrebările:

— Și locuiți într-un palat? într-un conac? Ori poate într-un templu grecesc?

— Ei, dar chiar aveți un fler teatral, nu-i așa? râde el ușor. Firește că nu locuiesc într-un palat. E doar o căsuță la marginea Câmpiilor Elizee, la o aruncătură de băț de fluviul Styx.

— Și Dante vă este grădinar, repet eu.

— Adevărat.

Am rămas fără cuvinte. Enormitatea situației amenință să mă copleșească, așa că stau și mă holbez la el. Domnul îmi întoarce uitătura, tăcut și stânjenit. Chestia asta continuă vreme de câteva minute.

Într-un târziu, disperat să întrerup ceea ce a devenit o tăcere deranjantă, izbucnesc:

— Uitați, vă rog să-mi iertați exprimarea directă, dar habar n-am ce căutați aici.

— Ei, nu se poate! exclamă el ușor ofensat. Doar v-am spus – voiam să vă mulțumesc.

— Ceea ce ați făcut deja.

Ne zgâim din nou unul la celălalt și simt nevoia să adaug:

— Nu că aș obiecta cu privire la compania dumneavoastră, dar trebuie să recunoașteți că este o întrevedere al naibii de bizară. Dacă-mi scuzați termenul.

— Păi, cred că așa este, într-adevăr.

— Și atunci, ce doriți?

— Păi, murmură el teribil de stânjenit, de fapt mă întrebam…

Se întrerupe și își mută greutatea de pe un picior pe altul. Eu mă străduiesc să-i adresez o privire încurajatoare. În cele din urmă, trage aer în piept și mă întreabă dintr-o răsuflare:

— Am putea fi prieteni?

Mă uit la el mască.

— Dintotdeauna mi-am dorit un prieten. Am auzit nenumărate lucruri despre prieteni și cred că sunt ceva minunat. Dar eu n-am avut niciodată unul. Și nu știu cum să fac ca să obțin. Citești în cărți despre ei și acolo pare ceva foarte simplu – de fapt, lumea îi consideră ceva de la sine înțeles –, dar eu n-am avut niciodată unul. Și tare aș vrea să am! Și, de aceea, cu riscul de a părea necioplit, aș vrea să vă rog să-mi fiți prieten, bâiguie el

roșindu-se, după care adaugă repede: Adică, dacă ideea vă atrage. Nu vreau să impun o anumită direcție relației noastre. Mă tem că sunt lipsa de tact întruchipată, îmi pare foarte rău!

— Nu, nu, mă grăbesc eu să răspund, fiindcă tipul pare din ce în ce mai stingherit. Nicidecum, mi-ar… mi-ar face plăcere, închei eu după o scurtă ezitare.

Domnul din fața mea ridică brusc privirea, scrutându-mi chipul în căutarea unui semn de batjocură. Și nu găsește niciunul.

— Serios? întreabă el.

— Serios. Momentan sunt afectat de o lipsă a prietenilor.

Asta nu e o minciună. Niciodată n-am fost ceea ce se numește un tip de gașcă, dar n-am fost întotdeauna atât de izolat de semenii mei cum s-a întâmplat în ultima vreme. Nu cu mult timp în urmă aveam cunoștințe numeroase – admiratori, colegi de breaslă (deși legătura de tovărășie dintre scriitori a fost mereu una fragilă)[41], chiar și câțiva care ar fi putut fi considerați prieteni. Niciodată, poate, foarte apropiați, dar bărbați și femei a căror companie îmi făcea plăcere. În ultimele șase luni însă, toți aceștia, unul câte unul, au dat bir cu fugiții, iar conversația de acum – lăsând la o parte originea infernală a interlocutorului meu – este primul schimb de replici plăcut pe care l-am avut după mult timp cu o persoană cu preocupări similare. Așa că îi repet cu sinceritate și fără să mă gândesc la vreun pericol de natură personală:

— Serios.

— Dar e… e minunat! Și foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule.

— Deloc.

În aer plutește o emoție mai intensă decât mi-aș fi dorit.

— Ba da, ba da. V-ați purtat foarte frumos cu mine în seara aceasta, domnule Savage. Am fost, așa cum am menționat deja, într-o stare întunecată în ultimele… Mă rog, de multă vreme. Dar bunătatea dumneavoastră mă impresionează. Mă impresionează profund.

Îmi dau seama că e pe punctul de a se lăsa copleșit, ceea ce mă tem că m-ar face și pe mine să mă las copleșit.

---

[41] Odată, un ins înțelept pe care-l cunosc mi-a spus: „Între scriitori nu poate exista prietenie. Poate fi pasiune, antipatie, venerație, dragoste, dar nu prietenie”. – H.L.

— Ține-ți firea, omule! îi spun îngrijorat. Nici mie nu mi-a fost ușor în ultimul timp și nu știu dacă mai pot suporta alte emoții în seara asta.

— Iertați-mă, rostește el și se întoarce cu spatele. O clipă, vă rog! Gata. Scuze!

— Nicio problemă. O batistă?

I-o ofer pe a mea.

— Vă mulțumesc.

O ia și își tamponează fața, iar eu îmi întorc privirea. În mod cert, e o seară cu totul neașteptată.

— Ce carte este aceea de pe biroul dumneavoastră? mă întreabă el.

Îi sunt recunoscător pentru schimbarea subiectului și mă uit să văd despre ce e vorba. Zâmbesc când deslușesc titlul indicat:

— *Idilele regelui.*[42]

— Despre ce e vorba în ea?

— N-ați citit-o? întreb cu surprindere.

— Nu. E într-adevăr bună?

— Este, răspund, încercând să-mi imaginez cât de searbădă ar fi viața mea fără maestrul Alfred.

— Cine a scris-o?

— Un mare poet pe nume Tennyson. Care nu seamănă cu niciun alt poet pe care-l cunoașteți. E mai înalt decât oricare om pe care l-am văzut eu vreodată. La școală ne povesteau că obișnuia să se furișeze la grajduri și să fure un ponei, pe care și-l punea pe umeri și se plimba așa cu el. Când era întrebat despre acest obicei remarcabil, răspundea că nu ne vom putea recăpăta noblețea pe care am pierdut-o încă de pe vremea regelui Arthur până când nu vom învăța să ne purtăm caii în spate așa cum ne poartă ei pe noi.[43]

— Mi-ar face mare plăcere să-l întâlnesc într-o zi, spune oaspetele meu plin de entuziasm, iar eu mă străduiesc să-mi înăbuș o replică acidă. Sunt un mare iubitor de cărți, continuă el.

[42] Și mie îmi place mult acest poem al lui Alfred Tennyson. – H.L.

[43] Am cunoscut un bătrân care a făcut școala împreună cu Tennyson și care e gata să jure că povestea asta nu-i adevărată și un altul care e gata să jure că e. Așa că nu știu ce să cred. Știu însă că vărul meu, Ashley, a dus odată o iapă în spate trecând-o peste un pârâu, fiindcă iapa era gestantă, iar lady Lancaster se temea că va răci și va avorta. (Aș putea adăuga că, din fericire, iapa a fătat fără probleme și că mânzul ei a fost celebrul Falling Star, ale cărui rezultate pe terenul de curse cu greu vor putea fi egalate. Cititorul își amintește, desigur, faimoasa lui victorie de la Alexandra Park, împotriva lui Persian Emperor.) – H.L.

Și am foarte multe. Îmi place să cred că biblioteca mea este una dintre cele mai bune din lume. Dar cartea aceasta n-o am.

Și privește mâhnit volumul subțire.

— Ați dori s-o împrumutați?

— Aș putea? întreabă el entuziasmat. V-aș rămâne îndatorat.

— Vă rog! Unicul lucru mai plăcut decât să citești o poezie desăvârșită este s-o împărtășești cu cineva.

Încă pare cuprins de emoție, așa că iau cartea și i-o ofer.

— Încep să înțeleg acum de ce este prietenia atât de prețuită, spune el cu căldură în glas, apoi își recapătă stăpânirea de sine și adaugă: Regret, dar trebuie să plec.

— Sunteți sigur?

Constat că sunt dezamăgit de faptul că discuția noastră a ajuns la final – cumva, m-am atașat de acest domn subțire și-mi pare rău să-l văd plecând. Compania lui a fost aidoma unei scânduri dintr-o corabie scufundată, de care un om în pragul înecului se poate agăța. Plecarea lui mă va adânci din nou în oceanul negru al disperării în care înot deja de atâtea luni.

— Da, răspunde el. Am zăbovit și așa prea mult. Nu voi uita amabilitatea pe care mi-ați arătat-o în seara aceasta, domnule Savage. Vă doresc o seară foarte plăcută.

— Ați uitat că sunt însurat, răspund eu, din nou morocănos.

Distinsul domn mă privește ciudat, cu un zâmbet abia schițat.

— Curaj, amice! mă îndeamnă el. Lucrurile acestea se rezolvă uneori de la sine.

Cu aceste cuvinte, ridică volumul spre mine în chip de salut, deschide ușa și se face nevăzut în tumultul petrecerii.

Abia dacă am timp să clipesc, nicidecum să mai stau să mă gândesc, că Lizzie își face apariția, toată un vârtej de perle și de catifea neagră. Habar nu am unde a găsit rochia aceea, dar îi vine mai bine decât mi-aș dori eu. Nicio soră nu ar trebui să arate atât de minunat.

— Cine era bărbatul acela? mă întreabă coborându-și de la ochi masca argintie.

Probabil că se întâlnise în hol cu domnul distins de adineauri.

— E cam dificil de explicat.

Nu am chef să vorbesc cu ea despre întâlnirea de mai devreme înainte să am răgazul de a mă gândi bine la ce s-a întâmplat și nu știu când va fi asta. Pe urmă îmi amintesc de schimbul nostru de replici dure și îi spun:

— Arăți splendid, surioară.

— Îți mulțumesc, răspunde ea cu o grație feminină, schițând o piruetă ca să-și pună rochia în evidență.

Mi se pare alarmant faptul că a devenit atât de drăguță – și că a crescut atât de repede. Iată un lucru pe care surorile mai mici n-ar trebui să-l facă: să crească.

— Voiam să-mi cer iertare. Pentru mai devreme.

— Oh, nu! exclamă ea. Și eu voiam să fac același lucru.

— Te iubesc, știi asta.

— Și eu te iubesc, desigur. Ți-am adus o mască. Simmons zicea că ai nevoie de una.

Îmi întinde o mască mică, neagră, simplă, exact așa cum aș fi ales-o eu.

— Mulțumesc. El unde e?

— Simmons?

Încuviințez.

— Nu știu sigur. A fost o mică neplăcere printre invitați și s-a dus să se ocupe de ea.

Îmi imaginez posibilele cauze ale sus-numitei neplăceri și îmi scutur un fior. Mai multe scenarii îmi bântuie prin minte. Poate că generalul Hallam a făcut un atac de inimă și s-a prăbușit mort pe masă, provocând un dezastru pentru a cărui remediere va fi nevoie de o săptămână încheiată. Poate că unul dintre servitori i-a făcut ochi dulci unei doamne și a fost împușcat de soțul gelos. Sau poate că Babington s-a îmbătat cui și a ciupit vreo cameristă, care a început să țipe și să sară, răsturnând o supieră care s-a vărsat în poala ducelui de Cumbria, care a căzut la picioarele domnului Moncrieff, care s-a împiedicat de el și, din zgâlțâitură, masca i-a zburat de-a latul încăperii și i-a aterizat doamnei Lazenby în decolteu, drept care ea a scăpat din mână paharul cu șampanie, iar acesta s-a făcut țăndări pe covor și un ciob a sărit și l-a înțepat pe lordul Earlsmere, care de durere s-a prăbușit în genunchi și de care s-a împiedicat doamna Frazer – care, în tot acest timp, era roasă de gelozie din cauza cameristei ciupite și se uita prin spatele ei la Babington în loc să se uite prin fața ei la trupul lui Earlsmere – astfel că s-a prăvălit drept în șemineu și costumul i s-a aprins instantaneu,

de la el luând foc perdelele și așa, treptat, arzând casa întreagă.[44] Nu pot să sufăr petrecerile.

— Pe soția mea ai întâlnit-o?

— Încă nu. Sunt o sumedenie de invitați și toată lumea poartă mască.

— Nu-i așa că e oribil?

— Oh, nu! exclamă ea. Niciodată n-am trăit o seară mai încântătoare! Simt că aș putea dansa până-mi vor sângera tălpile. Toți sunt atât de frumoși, și de romantici, și de misterioși în costumele lor! Sunt supărată pe tine, Nellie. Mi se pare că nu ai fost sincer cu mine. Petrecerile de salon sunt grozave!

Iată un șir de cuvinte îngrozitoare, unele pe care niciodată nu credeam să le aud din partea celor de un neam cu mine. Probabil că am o expresie îndurerată, fiindcă, o clipă mai târziu, Lizzie îmi spune pe un ton sec:

— Lionel, ești o hahaleră și nu-mi vine să cred…

Nu mai aflu ce nu-i vine să creadă, fiindcă fraza îi este întreruptă de Simmons, care intră în birou cu un aer grav (deși e cam greu să-ți dai seama pe sub turbanul pe care-l poartă).

— Scuzați-mă, sir, începe el.

— Salut, Simmons! Care-i problema acolo?

— Nimeni nu știe unde e soția dumneavoastră, sir.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce am spus.

— Probabil că s-a dus în camera ei.

— Camera mea, intervine Lizzie.

— Nu, sir. Am căutat în toate camerele. Invitații susțin că într-o clipă dansa, râdea și întreținea oaspeții, iar în clipa următoare nu mai era.

Mă uit la el fix.

— Cum adică „nu mai era”?

— Adică *nu mai era*, sir. Oamenii spun că pur și simplu… a dispărut.

[44] Eram și eu prezent la această petrecere și pot să spun cu mâna pe inimă că nu așa s-au întâmplat lucrurile. Oricum însă, am auzit că ceva similar s-a petrecut odată la o petrecere organizată de contele și de contesa de Guiche, în Paris. – H.L.

PATRU

În care scriu poezii jalnice și descopăr alte două lucruri jalnice

Tocmai am avut o conversație cu diavolul. Nu vi se pare bizar?

Dar și mai bizar e faptul că am încheiat conversația simțindu-mă nu înspăimântat, nu șocat, nici abătut, ci mai degrabă puțintel trist pentru el, întrebându-mă cum să fac să-l invit la un moment dat la o ceașcă de ceai. Îmi pare a fi un tip cu totul la locul lui și îmi trece prin minte că probabil l-am judecat greșit – și când spun asta, mă refer la noi toți, la omenire. Sigur că s-ar putea să mă înșel – poate că toată chestia asta a fost un șiretlic care-mi va atrage damnarea pe vecie. Dar dacă așa stau lucrurile, măcar am avut parte de o conversație plăcută cu un interlocutor incitant.

Nu sunt din fire un om religios – nu am timp să venerez decât o singură divinitate, iar tu, Poezie, îmi ești zeiță –, însă m-am născut în Anglia și am crescut într-o societate engleză temătoare de Dumnezeu. Iar ideea că acolo Sus – sau mai degrabă acolo Jos – lucrurile ar putea fi de fapt altfel decât am presupus noi că sunt necesită, trebuie să recunosc, un dram de reconsiderare; dar nu unul neplăcut.

Aproape în aceeași clipă în care gândul îmi trece prin minte, un altul îi ia locul – anume că, poate, vizitatorul meu n-a fost totuși diavolul. Poate că era un nebun ori poate că mi-a făcut doar o farsă. Dacă era nebun, nu semăna cu niciunul dintre nebunii pe care i-am întâlnit – și, ca să fiu sincer, am petrecut ceva timp cu unii. (Mi se par cu deosebire poetici și obișnuiam să fac câte o vizită de studiu la spitalul de profil de la Bedlam.)[45] Nu, nu cred că tipul era nebun. Un impostor, atunci? Trimis, poate, de Pendergast? Îndoielnic. Nu că nu l-aș crede în stare de așa ceva, dar dacă insul cu care am stat de vorbă s-a prefăcut,

[45] Acele vizite nu au fost întotdeauna unele de studiu. A se vedea nota 50 de la pagina 62. – H.L.

atunci i-a ieșit mai bine decât tuturor actorilor pe care i-am văzut vreodată pe scenă.

Iar dacă nu era nici nebun, nici farsor, logica – dacă nu și rațiunea – îmi spune că era cu adevărat diavolul. În plus, știa despre întâmplarea cu preotul și cu piatra din caldarâm. Și cum nimeni altcineva în afară de noi doi (adică eu și preotul) n-a mai fost prezent la incident și nici n-am povestit despre el altcuiva decât lui Simmons și lui Lizzie, cum ar fi putut Pendergast să afle altfel decât prin mijloace supranaturale? Am o cunoștință (prietenia nefiind punctul meu forte și nici al ei) care obișnuiește să spună că, atunci când elimini imposibilul, ceea ce rămâne, oricât de improbabil ar fi, trebuie să fie adevărul. Ei bine, în acest caz, domnul distins era chiar diavolul.

Iar *dacă* era diavolul (lucru pe care l-am stabilit deja), înseamnă că ori simula amabilitatea, ori nu. Dar ce motiv ar fi avut să mimeze prietenia? Tipul a plecat fără sufletul meu – fără nimic, de fapt, în afară de cel mai bun volum de poezie publicat de la prima culegere de opere ale domnului Shakespeare.[46] Atitudinea modestă nu i-a oferit nimic în schimb, cu excepția simpatiei mele – de care nu înțeleg pentru ce ar fi avut nevoie dacă ar fi de fapt fiara pe care ne-o închipuim noi.

Așa că ajung din nou la concluzia că dialogul nostru trebuie să fi fost unul sincer. Și că diavolul nu este în realitate un hoț de suflete și un pângăritor de fecioare, ci un ins melancolic, înalt cam de un metru cincizeci-un metru optzeci (nu am deloc ochiul format pentru asemenea detalii), ușor bâlbâit, care iubește cărțile și care și-ar dori ca lumea să-l placă mai mult.

Ceea ce schimbă, desigur, ultimele două mii de ani ai literaturii. Și mai important, aruncă o lumină îndoielnică asupra isprăvilor unui anume Johann Faustus. Dacă diavolul este cu adevărat domnul distins cu care m-am întreținut adineauri, atunci ce s-a întâmplat de fapt cu necromantul din Wittenberg? Se pare că bieții domni Marlowe și Goethe au fost dezinformați. Și atunci…? Ar trebui, oare, să dau eu publicității ceva în acest sens? Ar fi ceva de senzație pentru mine. Dar, pe de altă parte, există posibilitatea să nu fiu privit cu deplină seriozitate. De

[46] În mod straniu, preferințele mele poetice se armonizează în acest caz cu acelea ale domnului Savage. Trebuie să specific însă că nu se întâmplă de multe ori astfel. Fac această precizare deoarece domnul Savage își prezintă opinia ca pe un fapt decis, când în fapt este doar o opinie. – H.L.

fapt, aș putea fi ținta ridiculizărilor. Și nu-mi place să fiu considerat ridicol. Deci cred că nu voi publica niciun articol. Un poem însă ar putea fi acceptabil. Rareori se întâmplă ca publicul să considere poezia ca pe o reflectare a realității. Un poem, deci! Va fi unul epic, în ton miltonian, dar poate cu o ușoară tentă à la Byron ori Ariosto. O epopee comică, dar cu nuanțe serioase, existențiale.

În acest punct însă, mă confrunt cu o nefericită dificultate. Am menționat, cred, că faima mea poetică este mai degrabă una de tip trecător, decât perenă. Sunt (conștientizez perfect acest lucru) doar o senzație de moment. Am amintit deja de reputația mea pe ducă. N-am mai publicat nimic de opt luni încoace, iar lumea începe să uite blânda agerime de spirit al lui Lionel Savage. Așa că ideea de a compune un poem epic, chiar și unul în cheie comică, nu este una fericită – mi-aș deruta cititorii. Poate că aș reuși în cele din urmă să-l public, dar mai e mult până acolo. N-am mai scris nimic de multă vreme. Dacă aș încerca ceva de amploarea pe care o am în minte, neîndoielnic nu mi-aș atinge țelul. N-ar fi un poem suficient de bun pentru a fi chiar bun și nici suficient de prost pentru a fi chiar prost, așa că ar fi doar mediocru, iar pentru mine aceasta este cea mai cumplită soartă pe care o poate avea o operă de artă. Nu am nici cel mai mic gând să fiu mediocru.

Dacă ar fi să-mi recapăt însă talentul – să încep cu mizilicuri și treptat să progresez la ușoare amuzamente, de la ele la mici giuvaieruri, apoi la ambițioase descătușări ale creativității și mai departe la… Da, cred că așa trebuie să procedez.

Îmi voi croi cu pana calea de la iminenta obscuritate la statutul de erou național.

Așa că scriu toată noaptea. Niciun gând măcar nu-l îndrept spre soție. Se va întoarce ea curând, fără îndoială – și e păcat. Dar, până când va reveni, mă voi privi ca pe un condamnat care și-a primit grațierea. Închid robinetul de gaze (oh, ce metaforă!), aprind sfeșnicele și-mi aranjez ustensilele de scris cu o grijă pe care n-am mai arătat-o de când m-am însurat. Ca să numesc asta o fericire ar fi ca și când aș spune că raiul e plăcut. (Mă întrerup aici: domnul cel distins spunea că iadul e mai plăcut decât am putea bănui – iar dacă există iad, bănuiesc că trebuie să existe și un rai. Și, dacă există, oare cum arată?)

Încep cu emoție. Dar ce se întâmplă dacă, după toate aceste speranțe drag nutrite, constat că tot nu pot să scriu? Totuși, mâna pare să mi se miște pe deasupra hârtiei cu de la ea putere. Creierul meu nu exercită niciun control conștient asupra vitezei cu care înaintează. Sunt aidoma unui călător care a rătăcit o veșnicie prin deșert și care se vede deodată în fața unei vaste întinderi de apă rece, curată, binecuvântată. Mi se pare ciudată ușurința cu care îmi vin cuvintele. Soția mea se va întoarce acasă în curând, neîndoielnic, indiferent unde s-o fi dus. Și atunci, de unde-mi vine acest sentiment de libertate? Nu știu. Dar profit de el din plin.

Soarele se ivește la orizont, lumânările au devenit doar bălticele de ceară pe biroul meu, iar eu am terminat un teanc de poeme. Nu sunt niște capodopere, dar pe mine mă delectează și cu siguranță îi vor delecta și pe cititorii mult timp văduviți de versurile mele. Compun cu glas tare, pe măsură ce scriu:

— MerGEAM pe STRAND aGAle PE-NseRAT / Și-o Fată AM zăRIT caRE... s-a... împiedicat?

Mototolesc foaia de hârtie și încep de la capăt. Nu sună foarte bine, dar asta nu contează. Așa se întâmplă atunci când scrii; e ceva de așteptat. Pentamentrul iambic este un stăpân necruțător. Zece silabe și cinci accente într-un vers... nu-i ceva la îndemâna zevzecilor sau a amatorilor.

Mă pregătesc să încep din nou, când aud ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se la loc. Soția mea, probabil. Oftez. Nu putea dura la nesfârșit! Hotărăsc să nu permit ca apariția ei să-mi strice dispoziția sau să-mi inhibe creativitatea. Și-i dau înainte.

— ViaȚA își ReviNE...

Nu, nu, nu! Răsăritul soarelui m-a scos din ritm. Sunt o creatură a nopții. Ziua nu-i propice pentru poeți. Reîncep.

— BaLUL masCAT viaȚA mi-a Redat: / MUza-i ÎnaPOI, neVASta A PLEcat.

Chicotesc în barbă în clipa în care intră Simmons. Noaptea asta mi-a îmbunătățit starea de spirit cum n-a mai făcut-o alta de mult timp. Mă simt infinit mai bine. Ideea sinuciderii, pe care o contemplasem cu nici douăsprezece ore în urmă, îmi pare acum stranie și de necrezut. Mă simt atât de bine în dimineața asta, încât îmi vine să cânt. Sunt istovit, dar fericit.

— Bună dimineața, sir, mă salută Simmons așezând pe birou o tavă cu ceai; e obișnuit de mult cu programul meu dezordonat. Ați dormit bine?

— Nu, Simmons, n-am dormit deloc. Mi-am spus că e cazul să profit de acest moment de respiro marital ca să scriu. Ea unde a fost?

— Scuzați-mă, sir?

— Soția mea. Abia ce-am auzit-o venind. S-a trântit ușa. Ai aflat unde a fost?

— Dar nu era soția dumneavoastră, sir. Era miss Elizabeth, care a ieșit la o plimbare matinală în parc.[47]

Vestea mă surprinde, însă îmi păstrez un optimism precaut.

— Și atunci, soția mea unde e? întreb încet.

— Încă lipsește, sir.

Inima îmi face un salt.

— Asta e minunat! Îți mulțumesc, Simmons, mi-ai luat o povară de pe suflet!

— Dar nu sunteți îngrijorat, sir?

— Îngrijorat? Nu, de ce aș fi? Poate că are un amant. Ar fi grozav! Ar mai scoate-o din casă când și când, mi-ar mai da mie pace. Știi că am scris toată noaptea?

Simmons mă privește dubios, de parcă ar vrea să spună ceva, dar se abține. Se mulțumește doar să se intereseze:

— Ceva de calitate?

— Ce întrebare oribilă, Simmons! spun eu râzând și simt cum inima-mi plutește pe aripi de fluturi. Sigur că e ceva de calitate!

— Pot să citesc și eu?

— În mod cert, nu! mă răstesc.

Îmi regret asprimea, dar Simmons are neplăcutul obicei de a lăsa impresia că poezia mea e mult mai proastă decât este în realitate. Nu-mi place deloc când compun și mă simt extraordinar, iar cineva vine și-mi citește versurile și le găsește deficitare. Asta-mi strică dispoziția instantaneu. E ca atunci când visezi că zbori și, exact în clipa în care lumea de sub tine arată superb, iar tu te simți liber ca pasărea cerului, îți dai seama că de fapt nu ai aripi, că omul nu-i făcut să zboare și că legile fizicii impun că trebuie să cazi, iar atunci, cu o senzație îngrozitoare, te prăvălești în gol. Asta îmi vine în minte întotdeauna când sunt

[47] Pocklington Place e amplasat chiar vizavi de un părculeț. Nu voi spune care, din respect pentru intimitatea vărului meu. – H.L.

mulțumit de poezia mea și pe urmă o citește Simmons. Omul e un critic perspicace, fără îndoială, dar nu întotdeauna unul îngăduitor, iar caracterului meu îi trebuie îngăduință.

Simmons are din nou acea expresie dubioasă și într-un târziu mă întreabă:

— Chiar credeți că doamna Savage are un admirator secret, sir?

E o întrebare lipsită de delicatețe, iar lui nu-i stă în fire s-o adreseze.

— Păi, cum altfel s-ar explica? Oricât de încântător ar fi, soțiile nu dispar pur și simplu. E ciudat totuși, al dracului de ciudat! Sau al drac'lui, ca să zic așa. Apropo, am hotărât că avem o singură silabă: diav'l.

— Foarte bine, sir, declară el, apoi pleacă pentru a-și vedea de îndatoriri, fără să mai pună vreo întrebare și fără să mai continue subiectul.

Al naibii de bun majordom!

Mă cuprinde brusc o dispoziție poetică și improvizez:

— LuCRU drăCESC e CÂND neVASta-ți DISpaRE.

Îmi place. Are stil. Mă întreb dacă ar fi ceva aici – o poveste în versuri albe despre soții care dispar, cu ceva drăcii, cu un dram de supranatural. N-ar fi chiar poemul epic la care mă gândeam, dar mai târziu ar putea fi privit ca o schiță preliminară, o primă abordare a soțiilor, a diavolului, a inimilor frânte și a năzbâtiilor tinereții, poate a răpirilor...

Pe neașteptate, ceva teribil îmi trece prin minte.

— SIMMONS! strig.

El își face apariția cu obișnuita-i promptitudine.

— Sir?

Nu pot rosti cuvintele. Ideea e prea cumplită. Simmons nu mă va ierta niciodată.

— Nimic. Nu-i nimic, Simmons. Nu contează. Te rog să mă anunți când se întoarce soția mea. Asta-i tot.

— Foarte bine, sir, răspunde el cu o expresie perplexă, apoi se retrage.

Stomacul meu face o sumedenie de chestii bizare și n-aș ști să spun dacă de frică, de entuziasm, de vinovăție sau de foame. Încerc să analizez situația, dar sunt prea tulburat ca să gândesc coerent. Înainte să-mi pot pune ideile în ordine, aud ușa

trântindu-se din nou. Mă întreb dacă o fi Vivien, iar stomacul meu se dedă la chestii și mai bizare.

Nu e Vivien, e Lizzie. Intră în biroul meu în pași de dans, ținând în mână o brioșă turtită pe care o așază pe masă și un teanc de hârtii pe care le ține pentru ea. Vivien tot n-a apărut. Iar ideea de neconceput încă persistă.

— Bună dimineața, arăți ca moartea, ți-am adus o brioșă și trebuie să vorbim, turuie ea.

Îmi dau seama că e într-o dispoziție mustrătoare, așa că îi spun că sunt puțintel preocupat în dimineața asta – și chiar sunt. Nu-mi pot controla gândurile, care se rotesc și se învârtejesc necontenit și fără considerație pentru sensibilitatea mea delicată – exact cum face Lizzie.

— M-ai mințit, declară ea.

— Ce vrei să spui? ripostez.

Eu nu mint. Uneori însă omit adevărul, da. Și mă întreb la ce adevăr anume se referă ea acum.

— Ai zis că nu mai poți să scrii.

— Nici nu pot!

Nu vreau să mă gândesc la ce am scris noaptea trecută; deja mi se pare slăbuț. Lumina zilei e un lucru neîndurător.

Lizzie flutură spre mine hârtiile pe care le ține în mână.

— Și atunci, astea ce sunt? Le-am găsit în camera mea, încuiate în biroul meu! Puteai să-mi spui, Nellie, continuă ea, cu glasul dintr-odată blând. Sunt atât de mândră de tine! Le-am citit în timp ce m-am plimbat dimineață și cred că sunt cele mai bune versuri pe care le-ai scris vreodată.

Nu recunosc hârtiile. Ce tot spune ea acolo? Vreau să plece. Trebuie să mă gândesc. Se întâmplă lucruri stranii. S-au întâmplat lucruri stranii. Am nevoie de câteva momente singur.

— Nu sunt ale mele, îi răspund.

— Nu te prosti! Ale cui altcuiva ar putea fi?

Ale cui *ce?* Habar n-am ce vorbește! N-am fost atent. Nu mai sunt eu însumi. Mintea mi-e tulbure. Îi cer să le văd, iar ea îmi întinde hârtiile. Alte chestii neplăcute se întâmplă în stomacul meu. Sunt poezii. Scrise de mâna lui Vivien. Îi spun asta lui Lizzie.

— Probabil că le-a transcris ea pentru tine, presupune loiala mea surioară.

Mă simt copleșit de un sentiment de bunăvoință față de ea, sentiment sufocat imediat de situația mea jalnică. Nu am timp să analizez versurile în detaliu, dar ceea ce văd este cu adevărat bun. Poate mai mult decât bun. Ciudat structurat, dar bun.[48]

— Eu n-am mai scris nimic de când ne-am căsătorit.

— Și atunci, ale cui sunt? A copiat cumva versuri de Tennyson?

Sunt siderat de faptul că Lizzie poate pune o asemenea întrebare. Oare ce le învață totuși la școala aceea? Dacă e soiul acela de instituție în care intră fete cu capul pe umeri și ies unele care nu-s în stare să spună dacă niște versuri îi aparțin sau nu lui Tennyson, atunci poate că e mai bine că a fost exmatriculată!

— Ăsta nu e Tennyson! răspund eu pe un ton înghețat.

— Browning, atunci?

Pentru numele Domnului!

— Nu!

— Unul dintre Rossetti?

Este evident că niciunul dintre ei. Lizzie se poartă din ce în ce mai prostește.

— SIMMONS! urlu.

— Sir? răspunde el, intrând cu obișnuita-i promptitudine.

Îmi vine să cred că ascultă la ușă. Nu mă deranjează, dar remarc faptul. E totuși cel mai bun majordom din Anglia și, în plus, un excelent critic de poezie.[49] El îmi va oferi răspunsurile dorite. Așa că, fără un cuvânt, îi întind poeziile. Le trece în revistă rapid și apoi se pronunță:

— Sunt încântătoare, sir, dacă nu chiar excelente din punct de vedere structural.

Asta știam și eu deja! Deci nu-mi oferă răspunsurile dorite.

— Bine, bine, dar le recunoști? îl întreb.

— Ar trebui?

— Așa speram. Ar putea fi ale lui Morris? încerc eu marea cu degetul, fiindcă e evident că nu sunt ale lui Morris.

— Știți bine că nu.

---

[48] Mai mult decât bun, aș spune eu. Dar nu trebuie să mă credeți pe mine pe cuvânt; calitatea versurilor este deja un fapt unanim recunoscut. – H.L.

[49] Spre deosebire de altele pe care vărul meu le așterne în aceste pagini, cele două aserțiuni de mai sus sunt, ambele, adevărul pur. – H.L.

Sesizez dezamăgirea din glasul lui; tonul lui îmi amintește de al meu cu câteva clipe în urmă, când răspundeam la întrebările absurde ale lui Lizzie.

— Arnold, oare? întreb mai departe, ceea ce e și mai ridicol – ce naiba fac?

— Aș spune că nu, răspunde el, jignit de simpla idee pe care am enunțat-o.

— Swinburne?

Mi-aș dori să mă opresc, dar nu pot. Dacă aș accepta realitatea situației, aș risca să mă frâng sub ea.

— Chiar așa, sir! exclamă el, deja dureros de dezamăgit și puțintel rănit de profunzimea stupidității mele.

Eu am ajuns la disperare.

— Atunci, ALE CUI naiba sunt?

— Ale cuiva nou, sir.

Lizzie, care urmărise schimbul nostru de replici cu interesul însuflețit al unui parior care asistă la un meci de tenis, începe să rostească o întrebare pe care eu aș prefera să n-o iau în discuție.

— Ar putea fi…

— Nu! răspund eu pe un ton care nu admite replică.

— Dar… protestează sora mea, surdă la nuanțele tonurilor.

— NU!

— Este scrisul doamnei Savage, rostește Simmons.

Naiba să-l ia! Ar trebui să-l concediez pe loc pentru o asemenea sugestie.

— Știu asta! răspund eu acid.

— Deși aș ezita să evoc explicația evidentă, sir, continuă viitorul meu fost majordom, logica și rațiunea nu-mi permit să fac altfel. Atunci când elimini imposibilul, ceea ce rămâne, oricât de improbabil ar fi…

Îi tai vorba. Știu și eu asta. Nu vreau s-o aud și de la el.

— Dă-mi-le înapoi, îi cer.

Îmi înapoiază câteva pagini, păstrând restul. Citim amândoi timp de câteva clipe poeziile lui Vivien. Nu voi spune despre calitatea lor nimic mai mult decât am spus. Nu pot s-o fac. E dureros.

— Sunt foarte bune, sir, constată Simmons.

Eu clocotesc. Chiar sunt. Deși e ceva în legătură cu structura lor. Sunt scrise într-un metru pe care nu l-am mai întâlnit; de

fapt, seamănă cu niște versuri libere și mi se pare un afront la adresa mea faptul că, sub acoperișul meu, cineva îndrăznește să compună versuri libere.

— Dacă stai să te gândești, Nellie, situația e foarte amuzantă.

— BA NU, NU E! mă răstesc eu.

Simt cum terenul solid pe care stau îmi alunecă de sub picioare. Prea multe lucruri se întâmplă, toate dintr-odată. Și nu-mi place. Eu nu-s o fire aventuroasă – doar sunt englez. Îmi doresc ca lucrurile să rămână așa cum au fost întotdeauna, numai că, deodată, totul se schimbă. E îngrozitor!

Am avut și eu frecușurile mele cu nebunia[50], dar minunat în privința ei este faptul că nu ai un teren solid care să se clatine sub tine. Atunci când nu există nimic solid, e clar că nu poate exista nimic care să nu fie solid. (Dacă asta vi se pare ceva complicat, vă sugerez să intrați într-o încăpere cufundată în beznă și să închideți ușa. Priviți în jur. Nu se vede nimic. Închideți ochii. Nicio deosebire. Stați în cap – lumea nu se întoarce cu susul în jos; în jur rămâne doar bezna. Învârtiți-vă în loc până când cădeți lat. Lumea tot neagră e. Faceți tot ce vă stă în putință ca să vă dezorientați; dar, oricât ați încerca, tot nu veți reuși, fiindcă totul în jur e *la fel de negru.*)[51] Însă în momentul de față nu mă aflu la Bedlam[52], ci în biroul meu, unde stau pe ceea ce credeam a fi un teren solid, doar că acesta a început brusc să mi se clatine sub picioare. Intolerabil! Eu nu pot trăi așa.

Lizzie observă pe masă paginile pe care le-am scris noaptea trecută și întreabă:

— Ce-i asta?

— Nimic.

Nu-mi doresc să le citească, având în vedere ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— Dă-mi să văd! cere ea.

— Nu.

— Te rog!

— Nu!

---

[50] Domnul Savage se referă aici la faptul că a reușit, la un moment dat, să facă astfel încât să fie internat la Bedlam, unde a rămas o vreme fiindcă niciunul dintre medici nu a observat că era perfect sănătos la cap. Fără eforturile herculeene ale domnului Simmons, probabil că ar fi fost și acum tot acolo. – H.L.

[51] Am încercat și eu. M-am dezorientat. – H.L.

[52] Vezi nota 50 de mai sus. – H.L.

În timp ce eu apăr foile de Lizzie, Simmons se furișează prin spatele meu și le ia de pe birou. Când îmi dau eu seama ce s-a petrecut, el le citește deja și nu are o mină foarte bună.

— La naiba, Simmons, dă-mi-le înapoi!

După un lung moment, mi le dă. Și nu zice nimic. Mai rău decât să-l aud pe Simmons evaluându-mi opera nu poate fi decât să-l văd că rămâne tăcut citind-o. Stă pur și simplu nemișcat, cu un aer întristat și o idee ofensat. Într-un târziu, întreb:

— Ei bine?

— Nu sunt cele mai reușite versuri ale dumneavoastră, sir.

— Știu și eu, la naiba!

Aș vrea să nu le fi citit. Aș vrea să nu-i fi cerut părerea. Aș vrea ca ziua asta să nu se fi întâmplat. Deodată, îmi dau seama că ieri după-amiază nu mă simțeam atât de mizerabil cum mă simt acum. Dacă aș putea să mă întorc în timp și să fiu, pur și simplu, nefericit în căsătorie, n-aș rata șansa. E interesant modul în care, atunci când îți spui că lucrurile n-ar putea fi mai rele decât sunt, chiar devin mai rele. Cred că asta-i o metaforă a vieții. Sau poate că nu-i deloc o metaforă, ci e chiar viața în sine. Mă miră faptul că eram considerat înainte un om fericit. N-ai crede citind rândurile acestea, însă e adevărat. Eram odinioară un tip senin, cu inima ușoară.[53]

Lizzie rostește ceea ce în momentul de față este cea mai nepotrivită întrebare pe care ar fi putut s-o pună:

— Unde e soția ta?

— NU ȘTIU!

Rămân amândoi tăcuți, siderați de sonoritatea glasului meu. Mă privesc cu ceea ce îmi pare a fi o expresie acuzatoare, deși poate că e doar o proiecție a sentimentului de vinovăție și a propriei mele minți instabile. N-am vrut să țip la ei. Eu nu obișnuiam să țip niciodată.

— S-ar putea să știu totuși, mă corectez apoi.

---

[53] Așa cum am mai spus, eu nu sunt convins de acest lucru. I-am chestionat pe apropiații lui, dar domnul Simmons bate apa-n piuă cu grație, iar miss Savage schimbă subiectul. Dar pentru că așa procedează ei în mai toate conversațiile, nu pot să le interpretez tăcerea într-un fel sau în altul. Mi-aș dori să-l fi cunoscut pe domnul Savage în tinerețe – aș fi curios să știu cum era în copilărie. Cred că era cam la fel ca acum, doar că virtuțile sale (istețime, sensibilitate, imaginație) ar fi fost probabil mai acute, iar defectele (narcisism, orgoliu, lașitate), mai puțin dezvoltate. Sau poate că nu. Poate că era exact așa cum e acum, doar că mai scund. – H.L.

Tăcere în expectativă.

— O să pară ceva mult mai rău decât este în realitate, continui apoi, căutând cele mai potrivite cuvinte. Ieri-seară, înainte să vii tu, mă întorceam spre casă și am întâlnit un preot…

— Care s-a împiedicat de o piatră din caldarâm și l-a înjurat pe diavol, iar tu ai spus că, în lipsa diavolului, ați rămâne amândoi fără obiectul muncii, da, ne-ai povestit asta.

Poate că se comportă Lizzie din ce în ce mai stupid, dar, cu toate că nu are habar dacă ceva e scris sau nu de Rossetti, mintea tot îi funcționează mai iute decât în cazul celorlalți.

— Da, așa e. Ei bine… Îți amintești de domnul pe care l-ai întâlnit aseară ieșind din biroul meu?

— Ce legătură are el cu tot restul?

Ezit o clipă.

— Oh… Mi-a spus că a venit să-mi mulțumească pentru vorba bună.

— Nu înțeleg, răspunde Lizzie.

E grea de cap. În mintea lui Simmons însă, aud rotițele învârtindu-se. Poate că în țeasta lui e un mecanism de ceasornic. Asta i-ar explica precizia inumană.

Trag adânc aer în piept și cuvintele mi se revarsă șuvoi:

— Și pe urmă eu m-am plâns de soția mea și i-am spus că nu mai pot să scriu, apoi i-am dat o carte, iar el a zis că totul o să fie bine.

Lizzie mă privește cu ochi la fel de goi, dar Simmons a priceput.

— Oh, sir! exclamă el.

— Ce e? vrea Lizzie să știe.

Simmons arată de parcă ar fi gata să izbucnească în râs, însă bănuiesc că e doar rezultatul tensiunii nervoase.

— Chiar *așa*, sir?

— Taci, Simmons!

— Ce se întâmplă? întreabă Lizzie cea înceată la minte.

— Crede că i-a dat-o pe doamna Vivien diavolului, explică Simmons.

Lizzie face ochii mari și îmi dau seama că se pregătește să-mi arunce niște cuvinte urâte, așa că mă grăbesc s-o opresc.

— Se *poate* să i-o fi dat… De fapt, nu, n-a fost vorba de niciun dat. E *posibil* ca diavolul să o fi *luat.* E posibil.

Încerc cu disperare o cale de retragere. Chiar am impresia că am dat-o pe Vivien, deși, dacă stau bine să mă gândesc, pare nedrept față de mine însumi. Fără niciun dubiu, nu i-am *cerut* eu domnului acela distins s-o ia. Cel puțin, nu în mod direct.

— Oh, Nellie! exclamă Lizzie pe un ton care mă face să vreau să intru în pământ. Chiar ești o persoană oribilă!

— Dată fiind situația, m-aș fi așteptat să-mi arătați puțin mai multă înțelegere, răspund eu cu amărăciune.

Ei se mulțumesc să mă privească tăcuți. Nu mai suport. Încerc să văd partea bună, încerc să-i determin și pe ei s-o vadă, mă străduiesc să-mi recapăt măcar o parte din fosta prestanță în ochii lor. (Am avut, oare, prestanță? Posibil să nu fi avut, mai ales în ultimele zile, săptămâni și luni. Dar cândva am avut, sunt sigur. În fața lui Simmons însă, nu de o bună bucată de vreme.)

— Dar nu înțelegeți? strig eu. Tot răul spre bine! Sunt liber! Pot din nou să scriu! Am scris toată noaptea.

Simmons, naiba să-l ia, a ales o altă poezie de pe masă și-mi năruie toate speranțele, citind-o cu glas tare:

— „I-am zis acum să mi te dezgolești / Iar ea așa făcu și-mi zise ha...” Se întrerupe cu un aer îndurerat, apoi încheie versul: „... noroc!”

— SUNT DOAR VERSURI PE O PAGINĂ! urlu eu aidoma unui animal încolțit. Ăsta e primul pas! Când ai cuvinte pe pagină, le poți rearanja până când obții cuvinte bune! Dacă ele nu-s pe pagină, n-ai cum să obții nimic!

După ce mă mai privesc o vreme fără un cuvânt, Lizzie spune într-un târziu:

— Nu pot să cred că ți-ai vândut soția diavolului.

Mă gândesc să subliniez că n-am *vândut-o* propriu-zis, însă deosebirea e atât de mică, încât nici nu mă mai obosesc. Am ajuns într-o zonă stranie, încețoșată, în care, dacă nu am grijă, risc să mă rătăcesc. Așa că încerc să găsesc un fir rațional.

— Lizzie, nu am avut de ales. N-am mai putut scrie nimic de când m-am însurat cu ea... Asta a fost unica alternativă la o viață de suferință și, poate, de nebunie.

— Dar tot nu poți să scrii! ripostează ea.

Ceea ce este adevărat.

— Dar fac progrese!

Și asta-i adevărat, deși mai degrabă deplorabil.

Ea adoptă un ton demn și matur, care nu-mi place deloc.

— Ai fost singur aproape o zi întreagă, Lionel. Dacă în timpul ăsta n-ai scris nimic, nici n-o să mai scrii.

Protestez în mod automat, însă îi înțeleg punctul de vedere. Ar fi oare posibil ca nu soția mea să fie motivul talentului meu pe cale de dispariție? Trebuie să mă gândesc la asta într-o zi.

— Trebuie să le spui, continuă Lizzie.

— Să spun ce, cui?

Ah, ce-i sare mintea de la una la alta! Poate că *ea* a luat-o razna.

— Să le spui părinților ei că le-ai vândut fiica diavolului!

— În niciun caz!

Nici nu încape discuție, evident. Îi detest pe părinții ei, așa cum o detest și pe ea. Pe tatăl ei poate o idee mai puțin; el e doar un biet suflet blând, captiv. Lady Lancaster însă e cea mai sinistră ființă umană din câte au existat vreodată. Chiar mi-e puțin frică de ea.[54]

— Dar trebuie s-o faci, susține Lizzie.

— Aș vrea să nu vorbești despre familia soției mele.

Nu știu de ce tot insistă să-i aducă în discuție. Nimic bun n-are cum să iasă din așa ceva. Lancasterii sunt oameni de societate, emblematici pentru tot ceea ce nu-mi place mie la epoca în care trăim. Iar faptul că acum îmi sunt rude este un adevăr stânjenitor, la care nu doresc să mă gândesc.

— Va trebui să le spui, mai devreme sau mai târziu.

— Nu văd de ce, răspund eu.

Toată chestia asta a fost o greșeală. Pe care sigur n-aș fi comis-o, probabil, dacă aș fi știut ce fac.

— Trebuie să le spui, repetă Lizzie.

Așa e ea, încăpățânată. O trăsătură deloc atrăgătoare.

— Nu.

— Trebuie!

— Nu.

— Ba da.

— Categoric nu! Simmons înțelege. Nu-i așa, Simmons?

— Mă tem, sir, că în această privință am o capacitate de înțelegere mai degrabă limitată.

---

[54] M-am gândit să elimin din manuscris aceste fraze ofensatoare (și pe altele asemenea lor). Dar, după o îndelungată cugetare, am decis să le păstrez. Am făcut-o nu din lipsă de respect pentru lady Lancaster, ci dimpotrivă. Aștept cu nerăbdare să văd, la publicarea acestei cărți, care va fi reacția ei față de domnul Savage. – H.L.

— Nu pot să spun părinților nimănui, nici chiar părinților soției mele, că am făcut ce-am făcut!

Nu-mi place să precizez clar ce anume am făcut, nici măcar în fața surorii mele și a lui Simmons, nici măcar în intimitatea propriului meu birou. Pare și mai teribil, dacă rostesc cuvintele cu glas tare. Aș vrea să uit pur și simplu de toată tevatura și să-mi beau ceaiul.

— Atunci, spune-i fratelui ei, mă presează Lizzie mai departe.

— Nu pot, fiindcă s-a dus să cucerească Borneo.[55] Și, în plus, nici nu-l cunosc, nu l-am întâlnit niciodată, iar acum nu mai are cine să facă prezentările.[56]

Omit faptul că-l urăsc din răsputeri. Am auzit mult prea multe despre calitățile lui ca să mă mai pot gândi la el altfel decât ca la un zevzec notoriu.

— Scrie-i o scrisoare.

— „Dragă domnule Lancaster, încep eu, se pare că v-am rătăcit sora. Satana ar putea fi și el implicat. Cu prietenie, Lionel Savage".

(De fapt, ar fi o scrisoare amuzantă. Am spus cuvintele doar ca s-o enervez pe Lizzie, dar mă întreb dacă totuși n-ar trebui s-o trimit.)

Sora mea se încruntă.

— Ai făcut-o fiindcă e o poetă mai bună decât tine?

Asta e deja prea mult!

— NU E MAI BUNĂ![57]

— Știi foarte bine că asta-i o minciună.

Simt că fac apoplexie.

— Dar scrie fără nicio formă! Ritmul versurilor e arbitrar! La fel de bine ar putea să scrie… romane!

— Ei bine, nu faci decât să te minți singur, răspunde Lizzie, care mă studiază cu o privire descumpănitoare. Arăți de parcă ești gata să plângi. Cred că ți-e dor de ea.

— Nu mi-e dor!

Ridică o sprânceană.

— Nu știu dacă am văzut în viața mea pe cineva atât de nefericit. Te iubesc și aș vrea să-mi dai voie să te ajut. Mă

---

[55] Nu acolo era, de fapt. – H.L.

[56] Mă surprinde faptul că nimeni nu s-a gândit să-mi spună și mie. Dacă domnul Savage ar fi luat legătura cu mine, lucrurile ar fi decurs altfel. N-aș putea spune că ar fi decurs mai bine sau mai rău, căci cine ar putea? – H.L.

[57] Chiar este, așa cum știe acum toată lumea. – H.L.

plictisesc și mă doare sufletul de atâta melancolie. Mă duc să mă întind puțin.

Și cu asta, pleacă. Niciodată n-am auzit-o vorbind despre plictiseală sau melancolie. N-o credeam afectată de ele, așa cum sunt alți oameni.

Mă dau cu capul de birou de câteva ori, în speranța că asta îmi va limpezi mintea. N-o limpezește.

— SIMMONS! strig.

— Sunt aici, sir, răspunde el de lângă mine.

Tresar – uitasem că e încă aici, în birou. Așa e el!

— Simmons, îți par eu nefericit?

— Firește, sir.

N-am formulat corect întrebarea. E evident că sunt nefericit. Reformulez:

— Însă par *mai* nefericit de când a plecat soția mea?

— Într-adevăr, sir, răspunde el cu promptitudine.

— Ah!

Asta-i ciudat. Crezusem că, Vivien fiind principala sursă a suferințelor mele, dispariția ei îmi va îmbunătăți imediat starea de spirit. Faptul că efectul a fost unul contrar e cât se poate de bizar. Bănuisem asta, așa că, auzind confirmarea lui Simmons, nu pot decât s-o accept ca atare.

După o clipă, el mă întreabă:

— Mai doriți ceva, sir?

— Nu. Mulțumesc, Simmons.

— Foarte bine, sir.

Dă să plece. Mintea îmi vâjâie și mă doare capul. Aș vrea să nu-l fi lovit de birou.

— Simmons!

— Sir?

— Mă consideri culpabil din punct de vedere moral fiindcă mi-am vândut soția diavolului fără să vreau?

— Da, sir.

Mă temusem că așa stau lucrurile. Mă simțeam eu moral inadecvat, dar credeam că poate doar din cauză că-s obosit.

— Și ți se pare că sunt și mai culpabil fiindcă refuz să-i înștiințez familia?

— Da, sir.

Oftez și îmi plec capul, lipindu-mi obrazul de tăblia mesei, într-un târziu, reiau:

— Simmons, cred că sunt un mizerabil.

— Este exact cuvântul pe care l-aș fi folosit și eu, sir.

Pentru prima dată de mult timp încoace, nu mă gândesc la nimic. Stau pur și simplu și mă simt mizerabil.

Tăcerea domnește între noi. Pe urmă, îmi vine în minte o altă întrebare, al cărei răspuns nu știu dacă am curaj să-l aflu, dar în cele din urmă o rostesc:

— Simmons!

— Sir?

— E soția mea un poet mai bun decât mine?

— Mă văd nevoit să spun că da, sir, răspunde omul care m-a crescut.

Rămân tăcut. Ce-ar mai fi de zis? Privesc dincolo de fereastră, spre părculeț. Ploaia continuă să cadă, ceea ce în mod obișnuit mă încântă, ceața începe să se lase, ceea ce în mod obișnuit mă înveselește, iar copacii arată ca niște misterioase sculpturi furate de prin alte lumi. Dar, în loc ca priveliștea să mi se pară splendidă și poetică, azi îmi lasă impresia că vestește o catastrofă iminentă.

Pe urmă, Simmons adaugă:

— Considerabil.

— Poftim?

— Am spus „Considerabil”. E un poet considerabil mai bun decât dumneavoastră. Poeziile pe care le-a găsit miss Elizabeth vădesc o imaginație și o dexteritate stilistică pe care nu le-ați arătat nici în cele mai inspirate momente ale dumneavoastră. Și, dacă mă iertați, sir, n-ați mai avut o adevărată stare de inspirație de când aveați vreo șaisprezece ani.[58]

— Atunci, răspund eu năucit, sugerezi că faima mea…

— … are la bază în mare parte ignoranța și lipsa de gust a publicului cititor.[59]

— De ce nu mi-ai spus până acum toate acestea? îl întreb, prea doborât pentru a mai gândi sau a mă mișca.

---

[58] Cititorul informat va fi remarcat că prima culegere de poezie a domnului Savage, *Satire și peregrinări,* a fost publicată la scurt timp după cea de-a șaptesprezecea sa aniversare. Aceasta este preferata mea între cărțile lui. Următoarele două culegeri – publicate ia intervale de doi ani – au devenit tot mai repetitive, cu toate că încă am găsit câte ceva încântător în ele. Cea mai recentă a fost ținta unei recenzii deosebit de acide scrise de domnul Pendergast. – H.L.

[59] Cred că domnul Simmons este un excelent critic literar, în cazul de față însă, este totodată și unul nemilos. – H.L.

— Fiindcă nu m-ați întrebat, sir.

Oftez. Sunt secătuit, copleșit, terminat.

— Ești de părere că ar trebui să le spun Lancasterilor.

— Da.

— Părinții ei nu vor înțelege.

E un protest nevolnic. Nici măcar nu e un protest, de fapt – sunt prea istovit ca să mai protestez și încep să bănuiesc că are totuși dreptate.

— Așa este, sir.

— Și atunci, ce să fac?

— Ați putea încerca să-i spuneți fratelui ei, sir.

Iar?!

— Dar nimeni nu l-a mai văzut pe fratele ei de doi ani!

— I-ați putea trimite o scrisoare, sir, așa cum a sugerat miss Elizabeth. Soția dumneavoastră îi scria des. Îi expedia scrisoarea în ultimul oraș în care fusese văzut, cu speranța că o va primi atunci când se va întoarce din sălbăticie.

N-am știut asta. Habar n-am avut că Vivien avea parteneri de corespondență.

— Nu pot să i-o spun într-o scrisoare.

Îmi amintesc veselia fugară pe care mi-a stârnit-o ideea de a-i trimite două rânduri cu privire la răpirea diavolească; acum mi se pare ceva copilăresc.

— Cred că vă veți simți mai bine dacă o veți face.

— Nu pot! strig. Uite ce e, Simmons, dacă omul ar fi aici, i-aș spune – nu știu cum, dar aș găsi eu o modalitate. Dar... NU E AICI!

Înainte ca Simmons să poată răspunde, se aude soneria de la ușă.

— Scuzați-mă, sir, zice el și se duce să deschidă.

Eu rămân singur cu gândurile mele și cu poeziile soției. Le iau de pe masă și încep să le citesc. Sunt foarte bune. Sunt mistice ca subiect, dar nu foarte mult. Nu sunt poezioarele dulcege și autocompătimitoare la care te-ai aștepta. Au vigoare, lejeritate și o agerime incredibilă și, spre deosebire de versurile mele, agerimea lor nu maschează lipsa de profunzime. Scrie despre bucurie și surpriză, despre aventuri și răsărit de soare, iar din ele răzbat răspunsuri la marile întrebări ale vieții, deși simpla aluzie la asemenea lucruri pare naivă când iese de sub pana mea. E genul de poezie pe care o admiram în tinerețe și pe care,

cu timpul, am uitat-o. Constat că nu mai pot zări cuvintele din cauza lacrimilor. Trebuie să mă stăpânesc. Încerc din nou să mă dau cu capul de masă. Durerea îmi oferă cel puțin ceva de care să mă agăț.

Îl aud pe Simmons deschizând ușa și apoi un glas pe care nu-l recunosc strigând: „VIV! VIVIEN! VIIIVIEN!” Casa întreagă se zguduie în timp ce o persoană masivă străbate holul în fugă. Apoi, ușa biroului meu se dă de perete și Ashley Lancaster năvălește înăuntru.[60]

---

[60] Vărul meu se întorsese la Londra în dimineața aceea. Mi-a spus ulterior că se oprise mai întâi la clubul lui, unde își schimbase hainele fiindcă nu-și mai suporta propriul miros, dar declinase toate sugestiile de a se bărbieri pe motiv de grabă, cea de-a doua oprire fiind apoi în Pocklington Place. – H.L.

CINCI

În care cunosc un aventurier care mă înștiințează că lucrurile nu stau deloc așa cum crezusem

E ciufulit, ars de soare, îmbrăcat în haine de seară imaculate și e cel mai voluminos individ pe care l-am văzut în viața mea. Cred că are aproape doi metri înălțime și e atât de lat, încât trebuie să se răsucească într-o parte ca să încapă prin cadrul ușii.[61]

În primul rând, e mai arătos decât s-ar putea crede citind ziarele. Are o față largă și candidă, nasul mic, iar părul blond îi coboară într-un V ciufulit pe frunte. Are riduri premature la coada pleoapelor, de la mijitul ochilor în reflexia soarelui pe zăpadă, și cute mici în colțurile gurii, de la prea multe zâmbete. Ochii îi sunt de același albastru sfredelitor că ai surorii lui și radiază bunăvoință. Abia a trecut de treizeci de ani.

— Bună! răcnește el văzându-mă, iar eu mă ridic alarmat. Dumnezeule, tu trebuie să fii Savage! continuă pe același ton, care zgâlțâie tablourile de pe pereți.

Mă înșfacă într-o îmbrățișare mai-mai să-mi zdrobească oasele, apoi îmi dă drumul și mă sărută pe gură cu un țocăit. La asta nu mă așteptasem.

Tot ce pot să spun e un „Bună!” tremurat, în timp ce-mi șterg saliva de pe buze.

— Regrete, bătrâne, reia el, dar m-am dedat la obiceiurile din Krakatoa!

Îmi arde o scatoalcă pe spate cu atâta forță, încât mai am puțin și cad. Are mâinile cât două lopeți.

— Cre’ că manierele mele au avut și zile mai bune. Așa-i mereu când mă întorc dintr-o călătorie. O să fiu gata pentru o companie aleasă peste vreo săptămână ori două. Până atunci, mi-am zis să stau la voi, dacă nu vă deranjează. Părinții mei nu-s încântați de procesul meu de reajustare, ca să fiu sincer. Da

[61] Această afirmație nu este chiar atât de exagerată pe cât ați putea crede. – H.L.

despre asta vorbim mai târziu, zău așa! Unde-i soră-mea? Viv! VIVIEN!

Sunt prea șocat ca să fac altceva decât să mă zgâiesc la el. Nu înțeleg de ce e îmbrăcat în haine elegante.[62] Pare ceva distonant. Arată de parcă ar trebui să poarte nădragi de expediție ori să fie despuiat până la brâu, pe o plută undeva în Pacific, sau poate înfășurat în piei de focă, luându-se la trântă cu urșii polari.

— Te simți bine, bătrâne? întreabă el cu o privire îndatoritoare. Arăți cam rău. Sigur că nu te cunosc – deși mi se pare că te știu din scrisorile lui Viv, naiba să mă ia dacă femeia aia nu-și are mereu cuvintele la ea! – da' aș zice că arăți de parcă te-a călcat iakul! Nu se îngrijește de tine cum trebuie? VIVIEN! BĂRBATUL TĂU ARATĂ CA MOARTEA! UNDE DRACULUI EȘTI?

Nu e deloc așa cum m-aș fi așteptat să fie.

— Domnule Lancaster, bâigui eu, dar el îmi taie vorba.

— Haide, omule, nu mă insulta! Nimeni nu-mi zice mie *domnul* Lancaster, în afară de presă și de mămicile bogate care ar vrea să mă cumpere pentru fetele lor. (Aici, eu mă chircesc nițel.) Da' nu e cazul – soră-mea-i îndrăgostită de tine, pe legea mea! Spune-mi Ashley sau doar Lancaster, dacă ții neapărat – așa-mi ziceau și la școală, înainte să renunț.

E un tip atât de bonom și de jovial, încât habar n-am ce să fac. Simt deodată dorința copleșitoare și total absurdă de a-i fi pe plac.

— Trebuie să vorbim, îi spun.

— Dar asta și facem! strigă uriașul guraliv. Și chiar era timpul! I-am citit toate scrisorile pe drumul de întoarcere, pe vas, și, Iisuse, Lionel în sus, Lionel în jos – am impresia că toată călătoria am făcut-o împreună! Dar *unde* e ea? VIVIEN! Da ascultă aici, îmi spune el pe un ton conspirativ, aplecându-se până când frunțile aproape că ni se ating. Dacă tot suntem singuri o clipă, vreau să-ți mulțumesc. Dumnezeu știe că nu-i ușor să fii frate mai mare... dar uit mereu că tu știi bine asta! Sunt sigur că și pentru tine-i la fel. Eu sunt un tip pacifist – am stat prea mult în Tibet, ha ha ha! –, dar, pe legea mea, dacă vreun neisprăvit s-ar uita numai la Viv, i-aș smulge inima din piept și i-aș mânca-o așa, crudă.

---

[62] Vezi nota de la pagina 71. – H.L.

Eu mă albesc. El nu observă și continuă:

— Dar, după felul în care vorbește despre tine, știu că te porți cum trebuie cu ea. Și sunt tare ușurat, pe legea mea, să știu că a găsit un bărbat bun, care o iubește așa cum merită să fie iubită!

Sunt năuc. Habar n-am despre ce vorbește. Oare nu știe că eu și Vivien ne detestăm reciproc? La ce scrisori s-o fi referit? Și ce legătură are Tibetul cu toate astea? Iar el de unde a picat? Și de ce a venit aici? Toate gândurile astea îmi roiesc năucitor prin minte, urmate îndeaproape de mirarea că totuși ziarele au avut dreptate în privința lui.

— Domnule Lancaster, dau să încep, însă iar mă întrerupe.

— Nu-i o femeie frivolă, să știi, analizează bine lucrurile. Niciodată n-a fost impulsivă, nici copil fiind. Niciodată n-a ridicat ochii spre un bărbat – da nu fiindcă bărbații nu s-ar fi uitat la ea, Dumnezeu știe asta! N-aș fi crezut în ruptul capului că-și va găsi pe cineva care s-o merite. Dar felul în care vorbește despre tine, Savage! Eu nu-s un tip sentimental, dar naiba să mă ia, m-am înduioșat. Te *respectă,* să știi! Nu e doar dragoste – dragostea e bună și ea, dar scade cu timpul; ea te *respectă!* Și voiam… Ei bine, Savage, voiam să-ți mulțumesc. E o ușurare să știu că e pe mâini bune. Da' unde mama dracului e ea? (Oh, Doamne!) VIVIEN!

Trebuie să citesc și eu scrisorile acelea.

— Ascultă, îi spun.

Dar nu ascultă. În loc de asta, strigă „VIIIIIVIENNNNN!” și câteva cărți cad de pe rafturile lor.

— ASCULTĂ-MĂ, NAIBA SĂ TE IA! urlu la rândul meu.

Asta îi atrage atenția și, pentru prima dată de când a intrat în birou, încetează să se tot miște.

— Ăăă… îmi pare rău, bătrâne. Ce e?

— Vivien nu-i aici.

— Păi și de ce n-ai zis așa? exclamă el, zâmbind larg. A șters-o nițel, da? Ei, unde-au trecut deja doi ani, o oră în plus nu mai contează. Ne dă nouă ocazia să vorbim, așa-i?

— Da, așa-i. Dar, vezi tu…

— Te invidiez, Savage, spune el așezându-se pe canapea și întinzându-și picioarele lungi cu o plăcere evidentă. Eu nu-s făcut pentru căsătorie, dar naiba să mă ia dacă nu te invidiez! Știi că n-am mai vorbit cu o femeie de un an și șase luni? Nu că

m-aș plânge, nu – în profesia mea, femeia e ca sărutul morții. Adevărul e că nici măcar nu mă mai uit la femei. Cred că o căsătorie m-ar duce-n mormânt. Și te obișnuiești cu burlăcia. Dar într-o altă viață… Doamne, ce n-aș da pentru o pereche de brațe moi atașate de o minte iute și o inimă aventuroasă! Ei, dar cum ziceam, asta nu e pentru mine! Nu, bătrâne, nu cred că există pe lumea asta o femeie pentru care să-mi regret cu adevărat libertatea.[63]

În clipa asta în birou intră Lizzie, cu ochii scânteindu-i.

— Nellie, îmi pare rău, mi-am dat toată silința să fiu tristă, dat degeaba: tristețea mă plictisește, începe ea, însă pe urmă îl observă pe oaspetele meu. Bună ziua, cine sunteți… Oh, Doamne, sunteți Ashley Lancaster!

Bujori îi înfloresc în obraji și răsuflarea îi devine precipitată.

Lancaster, care nu și-a luat ochii de la ea de când a văzut-o intrând, se albește la față, apoi se înroșește, după care iar se albește. Încearcă să se ridice, se încurcă în propriile-i picioare, se prăbușește la loc pe canapea și se ridică iar, aidoma unei balene care face tumbe în apă. Se zgâiește la Lizzie într-un fel care nu-mi place deloc. Deschide gura și o închide de câteva ori, dar nu zice nimic. În cele din urmă, bâiguie un salut.

— Nellie, mi se adresează Lizzie cu o expresie dezaprobatoare, cu răsuflarea încă tăiată, dar încercând să lase impresia contrară. De ce nu mi-ai spus că avem oaspeți? Vă rog să-l iertați pe fratele meu, domnule Lancaster. Uneori e de o impolitețe șocantă. Eu sunt Elizabeth și nu trebuie să…

— Eu și domnul Lancaster… *vorbeam,* spun eu cu o intonație semnificativă pe care sper ca Lizzie s-o remarce, iar Lancaster, nu.

— Oh! exclamă ea, remarcând-o. Oh! Bine! Atunci, vă las! Domnule Lancaster, a fost o plăcere. Sper că vă vom mai vedea.

El încă nu a scos niciun cuvânt. Înclină iar din cap, scurt.

Lizzie iese. Îi aruncă o ultimă privire lungă înainte de a închide ușa în urma ei, iar eu mă simt stânjenit fiindcă am fost martorul ei.

Imediat ce rămânem singuri, Lancaster își regăsește limba.

[63] Această afirmație a fost asiduu pusă la îndoială. În perioada în care l-am cunoscut, am întâlnit nu mai puțin de trei femei din cauza cărora vărul Ashley și-a regretat considerabil libertatea. Și vă rog să rețineți ce am spus, respectiv că doar pe acestea trei le-am întâlnit eu. – H.L.

— Sora ta era? întreabă el cu mirare în glas.
— Da, răspund eu scurt.
Aș vrea să trecem la un alt subiect, la oricare altul – și încă foarte repede –, însă el nu e gata.
— E *superbă.*
— Trebuie să discutăm, spun eu.
— Nu te deranjează ce ți-am spus, nu?
Ba mă deranjează, foarte rău chiar. Bunăvoința pe care o simțisem față de el s-a evaporat brusc. Mă mir chiar că l-am găsit încântător. Ziarele au greșit enorm. E un mârlan deșănțat.
— Am călătorit mult, Savage, am călătorit mult. Dar niciodată… *niciodată* n-am văzut pe cineva… Dumnezeule mare!
— LANCASTER!
Revine în prezent.
— Ce-i?
— Vivien a fost răpită de diav'l.
E o cacealma, dar de zece minute tot încerc să rostesc cuvintele și mi-a pierit cheful de subtilități. Dacă el îi trage clopotele soră-mii, pot și eu să-i servesc asta.
Se uită la mine buimac și întreabă:
— De cine?
— De diav'l.
— Cum ai zis?
— De diav'l.
— Îmi pare rău, bătrâne, dar habar n-am ce spui acolo.
Mă gândesc că, de data asta, cuvântul ar putea avea două silabe.
— Pentru numele Domnului, să nu întrebi cum, declar eu răspicat, dar sora ta a fost răpită de diavol.
Mă aștept să explodeze, dar n-o face. Ba chiar capătă o atitudine foarte pragmatică. Privirea lui, care rătăcise alene prin birou, ca într-o recunoaștere, se focalizează brusc.
— Oh, diavolul! Splendid. Da, înțeleg. Acum cât timp?
— Cincisprezece ore, aproximativ.
— Ești sigur?
— Foarte sigur.
— Diavolul?
— Da.

Încă îi aștept explozia. Mă gândesc că poate n-a înțeles bine. E un oarecare șoc, bănuiesc – genul de situație pentru care oricine poate fi scuzat dacă n-o procesează cum trebuie.

Murmură aproape ca pentru sine:

— Sora mea a fost… *Serios?*

— Serios.

Dintr-odată, zâmbește.

— Bietul de el! N-are o misiune ușoară cu ea, așa cum bine știi! Te superi dacă-mi aduc lucrurile aici? O să stau la voi vreo câteva zile.

Ce-o fi cu omul ăsta? Chiar nu pricepe englezește? Se fie oare sărit de pe fix? Poate că a înghițit vreun vierme tropical care l-a făcut să-și piardă mințile.

— Pari neafectat, îi spun.

— Dar de ce Dumnezeului aș fi afectat? întreabă el cu ceea ce-mi pare a fi o sinceră curiozitate.

— Fiindcă sora ta a dispărut!

Lipsa lui de preocupare mi-o accentuează pe a mea.

— A dispărut?! exclamă el într-o doară. N-a dispărut, doar… lipsește. Diavolul! Serios?

— Da, pentru numele lui Dumnezeu, diavolul!

Zăresc în ochii lui o sclipire și nu sunt convins că-mi place. E genul de sclipire pe care o vedeam în oglindă atunci când găseam un subiect poetic. Mă întreb ce-i trece prin minte și dacă o fi periculos.

— Savage, chestia asta e nițeluș palpitantă, spune el pe un ton aproape malițios.

— Cum adică?

— Uite ce-i, bătrâne, nu există problemă care să nu aibă o soluție. Și, din fericire pentru noi, aici soluția e una foarte simplă.

— Chiar așa?

— Sigur! Trebuie doar să mergem și s-o recuperăm!

— Să *ce?*

Nu știu la ce mă așteptam, dar în niciun caz la asta. Oamenii sunt astăzi o constantă sursă de surprize pentru mine.

— Haide, Savage, arată și tu puțin suflet! exclamă el, părând că dă pe-afară de fericire. E o zi mare! Am făcut rost de-o aventură!

Se oprește și se uită la mine, ca să se asigure că am înțeles pe deplin cât de măreață e ziua. Eu încerc un zâmbet. Habar n-am la ce se referă când zice că trebuie să mergem s-o recuperăm. Cum să recuperezi pe cineva din posesia diavolului? Nu pare deloc un lucru pe gustul meu, chiar dacă aș avea o cât de vagă dorință de a-mi recăpăta soția – ceea ce nu am. Sunt perfect mulțumit de absența ei. Sau în cea mai mare parte mulțumit. Oarecum mulțumit, cel puțin.

— Și ești sigur că diavolul a fost? mă chestionează el mai departe.

— Destul de sigur.

— Extraordinar!

— Da, așa cred, remarc eu absent, nu tocmai atent la spusele lui.

De fapt, mă întreb de ce nu mă simt mai mulțumit… de ce mă simt, sincer să fiu, mai degrabă nefericit.

— Dumnezeule, amice, dar nu pari să înțelegi ce splendidă e toată chestia asta! E vreo problemă?

— Oh, nu, sunt bine, răspund eu. Cred că aștept doar izbucnirea furtunii.

— Nu pricep.

— Sora ta a fost răpită de diavol, subliniez eu.

Am senzația că înghiontesc o bombă neexplodată – sunt conștient că-i o idee cum nu se poate mai proastă, dar în același timp mi se pare fascinant să văd cum va fi momentul precis al exploziei.

Dar explozia încă întârzie.

— Ah, da, da, sigur. Să nu mă înțelegi greșit, bătrâne, ce s-a întâmplat e într-adevăr îngrozitor, spune el, deși nu pare deloc îngrozit. Nu-i foarte elegant din partea lui, îndrăznesc să spun. Dar, pe de altă parte, nu-mi imaginez ce rău de durată ar putea ieși de aici și, pe legea mea, e ceva cu adevărat fantastic!

Nu înțeleg eu bine în ce fel e fantastic, dar nu răspund decât:

— Așa e.

— Și, în plus, turuie Lancaster mai departe cu aceeași voioșie, nu-i deloc vina ta!

Simt cum mi se strânge stomacul. Chiar e vina mea. Dar nu i-o spun lui. Evident, omul e capabil să-mi fărâme țeasta cu o singură mână.

— Dar, haide, continuă el, trebuie să-mi povestești exact ce anume ați discutat. Sunt extrem de curios. Supranaturalul e domeniul meu de activitate, știi doar.

— Ah, da?

Nu știam. Asta cel puțin îi explică încântarea morbidă.

— Viv ți-a spus, sunt sigur, cu ce mă ocup.

Nu mi-a spus. Nici n-ar fi putut s-o facă, pentru simplul motiv că noi nu vorbim. Însă nu știu cum să-i explic lui asta, așa că răspund doar:

— Oh, da, trebuie să-mi fi spus. Dar… Scuză-mă dacă… Ești amabil să-mi împrospătezi memoria?

Se așază la loc pe canapea și se metamorfozează în povestitor. Bănuiesc că trebuie să fie un obicei de-al lui cu care își petrece nopțile lungi din Arctica; în orice caz, este evident că are un exercițiu îndelungat. Se întinde, își drege glasul și începe:

— Ei bine, am început cu Societatea Regală de Geografie, firește. Așa a pornit totul – prima călătorie în Tibet, dezastrul din Peru, periplul din Groenlanda. Sigur ai citit despre ele.

Habar n-am despre ce vorbește.

— Firește! răspund.

— N-ai citit despre ele, așa-i?

— Nu.

— N-are a face, bătrâne. Nu trebuie să minți. Nu-i nicio rușine în a fi puțintel ignorant din când în când.

Mă gândesc să obiectez, dar el a început deja să-și descrie călătoriile, așa că nu mai pot să strecor niciun cuvânt.

— Au fost expediții ca toate expedițiile, standard: insolații, degerături, dormit pe piatră goală, viermi pe corp, înfometare… știi tu.

Nu știu. De unde să știu? De ce aș avea habar despre așa ceva?

— Încântător, remarc apoi.

— Oh, chiar așa! Nici n-ai idee! Să călătorești… Cel mai grozav lucru din lume! Ce spuneam?

Nu mă interesează poveștile lui, dar îmi fac notițe mentale cu privire la el însuși. Îmi pare a fi exemplarul perfect pe seama căruia să-mi construiesc cândva un personaj. E o întruchipare a poeticului, iar latura creativă a minții mele analizează modurile în care mi-ar putea fi de folos. Problema e că niciun cititor nu va

crede în realitatea frumuseții lui aproape divine. Parcă o lumină radiază din el.

— Societatea de Geografie, îi reamintesc.

— Ah, da! Ei bine, lucrurile decurgeau frumușel, până când am descoperit El Dorado.

— El Dorado nu există, remarc eu.

Deși mă gândesc că poate totuși există. La urma urmei, soția mea a fost răpită de diavol. Poate fi El Dorado mai fantastic decât chestia asta?

— Așa au zis și ei, târâturile neîncrezătoare! exclamă Lancaster. Eu le-am zis că l-am găsit, iar ei mi-au râs în față și mi-au cerut să le dovedesc.

— Mi se pare ceva rezonabil.

— Ei, s-ar putea să fie, bătrâne, spune el încruntându-se. Dar, strict vorbind, nu e foarte politicos. Oricum, m-am întors acolo cu o liotă după mine, dar n-am putut să mai găsesc afurisitul de loc și ăsta a fost începutul sfârșitului. Problema cu Societatea de Geografie e că tipii ăia n-au imaginație. Dar îmi ajunsese deja până peste cap și, oricum, n-aveam eu nevoie de banii lor, așa că m-am retras din Societate și de atunci am tot găsit, independent, tot felul de lucruri remarcabile despre care comunitatea științifică mă asigură cu seninătate că nu există.[64]

Nu-mi exprim scepticismul, iar el continuă:

— Acum îți povestesc toate astea nu ca să-mi cânt mie osanale, cum se zice, ci pentru că vreau să înțelegi că sunt alături de tine, pe legea mea, și o să-i dăm de cap împreună. Am fost în El Dorado, am traversat Shangri-La și sunt al naibii de aproape să găsesc Atlantida, așa că, dacă ești în căutarea unui tip împreună cu care să iei cu asalt porțile iadului, gata, bătrâne, nu te mai îngrijora: ți-ai găsit omul!

Răsuflă cam greu; dacă pe mine cuvintele lui nu m-au entuziasmat, cred că lui, cel puțin, i-au înfierbântat sângele. Mă bucur, fiindcă a fost un discurs frumușel și, dacă n-aș fi genul căruia nu-i place să iasă din casă atunci când are de ales, m-aș simți inspirat, fără îndoială, s-o pornesc spre zările largi.

---

[64] Dezbaterea aprinsă iscată de afirmația vărului Ashley, cum că a descoperit El Dorado, merită doar ea însăși un volum dedicat. E suficient să spun însă aici că disputa nu s-a încheiat, el și domnul Savage pregătind în prezent o expediție, în speranța de a tranșa problema într-un fel sau în altul. – H.L.

— Ei, foarte drăguț din partea ta, îi spun, dar mă tem că lucrurile sunt mai complicate.

Tot nu știu cum anume să-i explic la ce mă refer.

— Nu văd de ce ar fi, răspunde el. Ea te iubește, tu o iubești, e sora mea și a fost răpită. Dumnezeu știe că am porni pe urmele lui dacă un franțuz ar fi luat-o[65], așa că de ce să nu facem la fel cu diavolul?

Nu înțeleg de ce tot vorbește despre iubire. Nu există iubire în casa asta. Eu nu-mi iubesc soția, ea nu mă iubește pe mine. E o căsătorie fără dragoste și de asta nu mai pot eu să scriu, și de asta se închide ea în camera ei mai tot timpul, mai puțin atunci când organizează petreceri. Omul ăsta halucinează. De unde i-or fi venit ideile astea?

— Păi, sigur, răspund eu, dar…

— Dar ce? E înnebunită după tine. Știi al naibii de bine că, dacă situația ar sta invers, ea nu te-ar lăsa să putrezești acolo!

Nu știu deloc așa ceva. Cred că, dacă situația ar sta invers, Vivien ar țopăi de bucurie. Dar gata, mi-a ajuns!

— Da, așa susții tu. Să mă scuzi că spun asta, dar sunt doi ani de când n-ai mai *văzut-o.* De unde știi că nu ne urâm, de fapt?

— Ia te uită ce idee! râde Lancaster. Ți-am spus, Savage, i-am citit scrisorile și nu multe cupluri au relația pe care o aveți voi.

E ceva în aerul lui care îmi sugerează – de fapt, sunt aproape sigur – că nu minte. Chiar crede că Vivien mă iubește. Dar cum e posibil? Ce-o fi în scrisorile acelea? Trebuie să le citesc și eu. Fără întârziere. Poate că viața mea depinde de asta.

Lucruri teribil de stranii se întâmplă în mine.

— Ți le-aș arăta dacă aș putea – scrisorile, la ele mă refer – și ți-ar încălzi sufletul. Dar s-au pierdut toate când s-a scufundat corabia în largul coastelor din Spitsbergen[66]. Mare păcat! Nu știu pe nimeni care să meșteșugească cuvintele așa cum o face sora mea. Cum scria? „Adevărul e că sunt toată a lui, iar el e al meu și, oricare ar fi deosebirile dintre temperamentele noastre, suntem suflete îngemănate”. Îți face plăcere ca bărbat să citești asemenea cuvinte, să știi că așa ceva e posibil, nu?

---

[65] Păi, sigur că am porni! – H.L.

[66] Despre acest naufragiu s-a scris în altă parte. Eu îi voi aminti cititorului doar faptul că domnul Lancaster a salvat de unul singur de la înec șapte marinari danezi, patru norvegieni și doi algerieni. – H.L.

Ceva nu e-n regulă în pieptul meu. Nu mai pot să respir. Habar nu am ce se întâmplă. Sângele nu-mi mai circulă cum trebuie, ochii nu-mi focalizează, urechile îmi țiuie și simt cum o roșeață febrilă îmi urcă în obraji.

— Ești bine, Savage? mă întreabă Lancaster, privindu-mă cu îngrijorare. Arăți cam rău.

— Într-adevăr. Mă simt… ciudat. Am sentimente ciudate. Mă duc să mă întind puțin. Simte-te ca acasă. Vine Lizzie imediat. LIZZIE! strig.

Și pe urmă, fără vreo privire înapoi, o șterg.

ȘASE

În care fac o vizită la cel mai grozav magazin din lume și întâlnesc o persoană foarte poetică, după care am o revelație zguduitoare

Urc repede scările și intru în camera mea. Mă întind pe pat – o monstruozitate uriașă, cu patru stâlpi, care a fost a părinților mei. Urăsc patul ăsta. N-am petrecut în el nici măcar o noapte cu Vivien. N-am petrecut nicio noapte nicăieri cu Vivien. În săptămâna în care ne-am căsătorit, mă cuprinsese un acces compozițional și nu am îndrăznit să irosesc niciun moment pentru consumarea căsătoriei. Mă întreb dacă lucrurile ar fi stat altfel în cazul în care aș fi făcut-o.

Ce idee aiurea! Vivien e în iad acum, iar eu zac în patul ăsta mizerabil, gândindu-mă la ea. Nu înțeleg vorbele lui Lancaster. Și tot ce spunea despre scrisori. Chiar e posibil să fi existat scrisorile acelea?[67] Nu știu. Habar nu am avut că soția mea scrie – scria – scrisori, dar nici că scria poezii. Așa află omul cele mai îngrijorătoare lucruri!

Nu pot să sufăr camera asta. Nu pot să sufăr casa asta. Nu pot să sufăr să stau înăuntru. Trebuie să ies la aer. Tot nu pot respira. Am nevoie să ies. Mă apropii tiptil de ușă, o deschid de-un lat de palmă și mă uit. Nimeni pe palier. Aud slab glasuri răsunând în birou și o izbucnire de râsete. Probabil că Lizzie îi ține de urât lui Lancaster. Le doresc tot binele din lume și, dacă pune mâna pe ea, îl omor. Nu știu pe unde o fi Simmons.

Mă furișez în jos pe scări. Nu-mi place să mă furișez în propria-mi casă, dar n-aș suporta acum să văd pe nimeni. Cred că n-aș ști ce să spun. Nu știu nici ce să gândesc. Ceva în mine s-a frânt, îmi pun paltonul – fiindcă e o zi rece de noiembrie, iar smochingul nu mi-ar ține de cald suficient și detest să-mi fie frig – și ies pe ușă.

Ceața gălbuie stă înfășurată în jurul casei așteptându-mă și mă avânt în ea. Îmi place ceața. Sunetele orașului sunt

---

[67] Chiar au existat. Am avut privilegiul de a citi una sau două dintre ele înainte să fie expediate. Erau impresionante. – H.L.

estompate, iar ceața le dă un aer misterios și poetic. Orașul în sine e poetic. De ce n-am remarcat asta până acum? Poate că am remarcat. Nu-mi amintesc. Nu știu. Constat că sunt o sumedenie de lucruri pe care nu le știu. Totul îmi pare acum altfel. Poate că visez. Așa o fi? Asta ar explica multe lucruri inexplicabile în prezent. Mă ciupesc. Și nu mă trezesc. Deci nu dorm. Nu visez. Decât dacă nu cumva am un vis cu ochii deschiși. Poate că am înnebunit. Poate că am picat într-o lume de basm, numai că nu văd prinți cutezători – dacă nu cumva Lancaster o fi unul. Mi-l imaginez cu o sabie în mână, în fruntea unei oștiri. Nu e greu deloc. Dacă aș fi un mare pictor, l-aș înfățișa în chip de Sfântul Gheorghe. Niciodată nu m-a preocupat corpul meu, dar văzându-l pe Lancaster cum se mișcă, mi-am dat seama pentru prima dată în viață că sunt un tip mic și slab. Dacă aș fi fost altfel, m-ar fi iubit Vivien? Nu știu.

Văzându-l pe fratele ei, altfel mă gândesc acum la ea. Seamănă atât de mult unul cu altul, încât, atunci când îl priveam pe el, nu mă puteam împiedica să nu mă gândesc la ea. Au aceeași grație inconștientă de sine. De ce n-am observat-o niciodată la Vivien? Îmi trece prin minte că, de fapt, am observat-o, dar am preferat să nu mă gândesc la ea după ce ne-am căsătorit.

În treacăt, mă întreb cum ar fi fost s-o văd pe Vivien goală în noaptea nunții. S-ar fi mișcat și atunci cu aceeași grație și lejeritate?

Cuprins de ceva ce seamănă a panică, îmi alung ideea. N-o să mă gândesc la asta, nu pot. M-ar înnebuni. Mă concentrez asupra propriilor picioare, care se deplasează cu de la ele putere, fără niciun efort sau control conștient din partea mea. Ce lucru minunat! De ce n-am remarcat niciodată înainte ce lucru minunat e ăsta?

Habar n-aveam încotro mă îndrept, însă acum am. Trebuie să-l văd pe Tompkins. (Tompkins e cel de-al doilea sfetnic al meu. Dacă Simmons e Ector al meu, Tompkins îmi e Merlin[68]. Și e proprietarul unei librării.) Nu-mi zăresc calea prin ceață, dar picioarele știu bine drumul, pășind pe pietrele ude ale caldarâmului, cu tocurile țăcănind ca niște copite. Mă întreb dacă domnul distins are copite. Nu m-am gândit să mă uit.

[68] E ceva tipic pentru domnul Savage să se considere pe sine însuși un Arthur Pendragon. – H.L.

Trec pe lângă fațadele iluminate ale caselor, care rânjesc la mine prin ceață ca smintitele, aura lămpilor cu gaz revărsându-se prin ferestre. E sfârșit de după-amiază (de tristețe, soarele nu-și arată fața), iar felinarele stâlpilor stradali prind viață. Îmi ridic pălăria în fața celor care le aprind. Trec rapid dincolo de izul omenirii înghesuite. Încă găsesc în toate acestea un pervers aer poetic, chiar și în apele stătute din rigole și în gunoiul de pe străzi. Nu știu care-i problema cu mine.

Orașul meu e unul în tranziție. Semnele progresului se văd pretutindeni în jur – arcele de oțel care traversează Tamisa, omnibuzele care huruie pe lângă mine, polițiștii moderni care străjuiesc fiece colț al acestui oraș modern –, dar istoria zăbovește încă sub picioarele mele, furișându-se prin crăpăturile dintre pietrele caldarâmului și din aleile întunecate uitate de valul timpului. Nu știu să fi existat o altă perioadă în care viața să fie atât de captivantă – poate doar zilele de glorie ale Republicii Romane[69]. Lumea ni se întinde înainte, însă noi n-am lăsat încă trecutul în urmă. E o epocă interesantă în care să trăiești.

Trec prin cartiere respectabile, care lasă loc brusc unora nerespectabile. Cele respectabile sunt liniștite în această zi cețoasă și neprimitoare. Celelalte sunt zgomotoase, fiindcă, în ciuda vremii, e o zi ca oricare alta și sunt lucruri multe de făcut. Un poet ar avea destule de învățat de aici. Ajung în zona comercială, care e și mai zgomotoasă decât cea nerespectabilă. Peste tot sunt oameni, cai, trăsuri, cabriolete, polițiști și reclame. Nu doresc să cumpăr un joben nou, niciun miraculos încălțător cu arc (al meu, de acasă, unul anost, își face treaba suficient de bine) și niciun corset din oase de elefant. Sunt înghiontit, și împins, și înjurat. Înghiontesc, împing și înjur la rândul meu – unicul mod de a supraviețui într-un oraș ca ăsta.

Sunt transpirat când ajung la prăvălie, care e înghesuită între o galanterie și o farmacie. Deasupra ușii, pe o firmă scorojită, scrie: „Phoenix, Cărți Vechi și Tot ce Vrei, propr. Wm. Tmkns”. Ferestrele sunt acoperite de un strat gros de funingine, dar

[69] Adaug, fără o ordine anume: apogeul democrației ateniene, cruciadele, epoca marilor descoperiri geografice, Constantinopolul în 1453 (captivant, dar poate că nu într-un mod plăcut), Italia renascentistă și anul zero. Aș putea continua, dar n-o voi face. (Sunt mai degrabă un istoric amator.) – H.L.

izbutesc să zăresc prin ele o lumină pâlpâind. Tompkins citește lângă șemineu.

Brusc, mă pomenesc față-n față cu Whitley Pendergast, care iese din magazin.

— Salut, bătrâne, îl întâmpin eu. Ce mama iadului faci aici?

— Cumpăr un cal de curse, răspunde el în mod automat. Ce altceva aș putea să fac într-o librărie?

— Am crezut că ai venit să iei *Platitudini*[70]. E un teanc de exemplare nevândute din prima ediție, care adună praful în colț de mai bine de o lună.

— Savage, nu pot exprima în cuvinte plăcerea intensă pe care o voi simți atunci când o să-ți înfig, în sfârșit, floreta în burtă.

— Pentru când va veni ziua aceea, Pendergast, eu mi-am instruit deja avocatul să atârne un stindard de doliu pe cupola de la St. Paul, ca să marcheze moartea poeziei.

— Fiindcă vorbim despre poezii, Savage, ți-am scris una chiar acum: „Sălbatic prostu-n van plânge și zbiară / Prostește însă Savage cugetă cum o să piară[71]".

— Mai bine un prost isteț, replic eu, decât un isteț prost. Salutare, bătrâne!

El o șterge în noapte, iar eu împing ușa cu umărul. Balamalele ruginite protestează sonor. N-am putut să înțeleg niciodată de ce comorile din grota asta fermecată sunt cunoscute de atât de puțină lume. Locul e unul cu adevărat minunat. Ar trebui să fie cea mai populară destinație din oraș, dar mă bucur că nu e[72].

— Savage sunt! anunț eu când intru.

La prima vedere, e un spațiu înghesuit, cu fațada atât de îngustă, încât abia au loc ușa și o vitrină spre stradă. Dar odată ce ochii ți se obișnuiesc cu penumbra, începi să vezi teancurile de cărți care se pierd în întunericul prăfuit al rafturilor și îți dai seama că, deși nu e lată, încăperea e foarte lungă. Când privești în lungul rafturilor, ai impresia că magazinul nu are capăt și că se întinde mult, mult în spate, un fel de tărâm magic și încețoșat al paginilor vechi și al unei cunoașteri pierdute. Există și o pisică

---

[70] Domnul Savage se referă la cea mai recentă carte a domnului Pendergast, intitulată în realitate *Maxime.* – H.L.

[71] Joc de cuvinte pe baza numelui: *savage* se traduce prin „sălbatic" (n.tr.).

[72] Iată încă o situație în care trebuie să las deoparte orice antipatie existentă între mine și domnul Savage și să mărturisesc că în această privință suntem perfect de acord. Magazinul domnului Tompkins are o gamă excelentă de cărți de istorie și de drept, două subiecte de care mă simt foarte apropiat. – H.L.

aici. O cheamă Boadicea, iar eu nu pot s-o sufăr. Nu-mi plac pisicile. Răspund la afecțiune cu indiferență. Însă nici măcar prezența ei nu-mi știrbește dragostea pentru magazinul acesta.

În fața focului, afundat într-unul dintre colosalele lui fotolii, șade bătrânul bibliofil cu ochii ațintiți în paginile prăfuite. Nu ridică privirea. (Cu excepția lui, librăria pare pustie, lucru deloc neobișnuit. Habar n-am cum reușește să scoată profit și *dacă* reușește. Poate că Tompkins e putred de bogat și n-a spus asta nimănui, ocupându-se de librărie doar din pură plăcere.)

— Tompkins, am o problemă, declar eu.

Întotdeauna îi spun „Tompkins”. Am încercat o dată să-l strig „Domnule Tompkins”, iar el mi-a aruncat cu o carte în cap.

Continuă să citească. E posibil să aibă vreo două sute de ani, dar dacă ați vedea agilitatea cu care urcă pe scară ca să ajungă la vreo carte de sus, ați rămâne uimiți. Are ochii afundați în pielea ridată, foarte întunecați și sclipitori. Părul îi e complet alb.

— Tompkins!

— Eh?

Întoarce o pagină. Vocea nu-i e atât de firavă pe cât te-ai aștepta privindu-l pe posesorul ei, care e puțintel surd și vorbește tare.

— La naiba, Tompkins, am nevoie de ajutorul tău!

— Sunt în mijlocul unui capitol! se plânge el.

— Nu-mi pasă nici dacă ai fi în mijlocul unei fraze.

— Chiar sunt.

— Tompkins, s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Bombănind, lasă cartea din mână.

— Ce vrei? mă întreabă el, fixându-mă încruntat.

— Am nevoie de un sfat.

— Sper că merită întreruperea la care m-ai silit.

— Am sentimente stranii cu privire la soția mea.

— Dă-mi voie să ghicesc, răspunde el fără entuziasm. O urăști.

(Mă destăinui des în fața lui.)

— Tompkins, vorbesc serios! Nu știu dacă o urăsc sau nu, tocmai asta e problema!

— Ei, băiete, trăim vremuri complicate.

— Tompkins, i-am vândut-o diav’lului!

— Cui?

— Diav’lului.

— Vorbește clar, Savage, că nu pricep ce zici.

— DIAVOLULUI!

— Ah! exclamă el, de data asta închizând cartea. Și de ce ai făcut una ca asta?

Nu arată niciun semn de surprindere auzind spusele mele, ci doar un vag interes. Asta îmi place mie mai cu seamă la Tompkins: nu e niciodată uimit de nimic. Cred că e un efect secundar al vieții întregi trăite între cărți. Omul a citit despre toate lucrurile posibile pe lumea asta, așa că ideea că cineva și-ar putea vinde soția diavolului nu e pentru el imposibilă. Ba chiar e una banală.

— N-am vrut! exclam eu. S-a întâmplat pur și simplu. Dumnealui a trecut pe la mine ca să-mi mulțumească…

— Ce-a făcut? mă întrerupe Tompkins intrigat.

Cred că are o părere mai bună despre mine decât avea înainte.

— N-am timp să-ți explic. Lizzie îl ține în frâu pe Ashley Lancaster în biroul meu și amândoi mă cred încă în camera mea, dar eu sunt aici și…

— Ashley Lancaster s-a întors în Anglia? N-am știut.

E un ton de autoreproș în glasul lui. Nu-i place deloc să nu știe lucruri. (De la el s-a molipsit Lizzie. Când eram copii, am petrecut amândoi ani buni în librăria lui Tompkins. El și Simmons sunt prieteni vechi.)[73]

— Da! Și se ascunde de părinții lui la mine în birou! A vrut să știe unde e sora lui și n-am putut să-i spun, dar până la urmă i-am zis că a fost răpită, iar el nu s-a înfuriat, a fost chiar entuziasmat fiindcă supranaturalul e domeniul lui și…

— Respiră adânc, băiete, mă sfătuiește Tompkins.

— Nu am timp să respir! Nu știu ce să fac! Sunt niște scrisori, iar el zice că ea mă iubește!

— Cine zice că te iubește… cine?

— Lancaster zice că Vivien mă iubește! I-a scris ea într-o scrisoare. Iar acum, eu nu știu ce să fac!

---

[73] Am încercat deseori să identific circumstanțele precise (și data) în care s-au cunoscut domnii Simmons și Tompkins, însă nu am reușit. Amândoi sunt în mod bizar absenți din consemnările publice și infinit de reticenți cu privire la anumite detalii. Eu, personal, cred că s-au întâlnit cu zeci de ani în urmă, în armată; se poartă unul cu altul cu acea lejeritate inconștientă care se naște, cred, doar din camaraderia militară sau din intimitatea fizică. Dar mă grăbesc să adaug că această idee a mea nu are la bază decât o impresie. – H.L.

— Ce opțiuni ai?

— Nu am nicio opțiune.

— Lionel Savage, întotdeauna există opțiuni. Hai să începem cu începutul. Mai întâi, stai jos și, te rog, nu mai striga. Îmi tulburi cărțile.

Îmi cer scuze și mă așez. Boadicea îmi sare imediat în poală și începe să toarcă. Tompkins îmi întinde o ceașcă de ceai. Împing animalul la loc pe podea, îmi recapăt controlul și iau o înghițitură de ceai.

— Așa-i mai bine, spune el. Deci… Care anume e problema ta, mai precis?

Mă holbez la el, încercând să găsesc cuvintele potrivite, și-mi dau seama că nu pot. Mormăi ceva cum că-mi urăsc soția.

— Lucru la care nu trebuie să te mai gândești niciodată, fiindcă i-ai vândut-o diavolului.

— Păi, da. Așa cred. Dar… Dar scrisorile acelea către Lancaster…

— Ce-i cu ele?

— E posibil să mă fi iubit cu adevărat?

Îmi detest tonul pițigăiat și lamentabil.

— Când e vorba despre dragoste, nimic nu-i imposibil.

— Nu glumi, Tompkins, că nu e deloc amuzant!

— Dar nu glumeam.

Dacă în copilărie suspectam uneori că Lizzie e o creatură magică, despre Tompkins știam asta fără nicio îndoială. Are el ceva nepământesc. Când ești în compania lui, te simți nefiresc de liber și nestânjenit. Acum, nodul din stomac începe să mi se dezlege. În piept însă mi se petrec tot acele lucruri nelalocul lor.

— Ce ar însemna ca Vivien să mă fi iubit? întreb eu.

— Ar însemna că ai fost extrem de egoist și foarte orb.

— Dar, dacă m-a iubit, de ce n-a spus niciodată nimic?

— Poate că nu și-a găsit cuvintele potrivite.

— Aiurea! Scria poezie! Știai asta? Poezie splendidă.

— Păi, să-l întrebăm pe domnul Kensington. Uneori are o acuitate excelentă în chestiuni de genul acesta. Tu ce crezi, băiete?

— Poate că n-a avut inima s-o spună, se aude o voce dintre rafturi.

Mă uit în jur mirat – nu realizasem că mai e cineva în librărie.

O persoană pe care n-o cunosc se ivește din penumbră. E un tip foarte tânăr, pe la optsprezece ani poate, dar înalt (nu cât Lancaster, dar puțin mai înalt decât mine) și bine făcut. Are ochi de un verde strălucitor, care par mai bătrâni decât el, și părul negru, din care urechile îi ies puțin cam prea depărtate de cap. Îmi pare prea educat ca să-l acuz că trage cu urechea, însă arată de parcă și-ar fi rătăcit sprâncenele pe cine știe unde.

— Salut, rostește el întinzându-mi mâna, pe care eu o iau și o strâng. Eu sunt Will.

— Savage. Lionel Savage.

— E o plăcere, domnule, răspunde el cu o urmă de accent nordic. Fratele meu este un mare admirator al poeziei dumneavoastră. Ceea ce nu înseamnă, se grăbește el să adauge cu un aer stânjenit, că eu nu sunt. Nu mă îndoiesc că e bună atât cât poate fi o poezie, numai că eu nu știu prea multe despre arta poetică și, deci, nu pot aprecia corect. Algeron însă e un mare cărturar, iar el spune că e excelentă – și de aceea am spus doar că *el* o admiră.

Nu pot decât să zâmbesc la sinceritatea din glasul și din privirea lui.

— Nu m-am simțit jignit, îl asigur, după care îmi vine o idee și-l întreb: Nu ești rudă cu Kensington inventatorul, nu? Cred că el e din nord, de undeva.

El roșește și răspunde:

— Mi s-a spus și „inventator”.

— Dumneata ești acela? exclam eu. Am citit cu cea mai mare încântare despre experimentele dumitale!

El roșește și mai tare.

— Serios? Mă bucur să aud.

— Dar numele…

— Fitzwilliam-Lewis nu e un nume potrivit pentru un tânăr, explică el. E o nenorocire imputabilă unei strămătuși neinspirate. Prefer Will.

Zâmbesc iar.

— Ei bine, atunci Will Kensington să fie! Mă bucur mult să te cunosc.

— Și eu, răspunde el, oferindu-mi la rândul lui un surâs puțintel sfios.

— Trebuie să-mi povestești despre toate experimentele tale, îi cer eu, încercând să-mi abat atenția de la soția mea și de la senzațiile bizare din piept.

— Oh, nici n-aș ști ce să zic. Cred că presa a exagerat.

— Uneori are obiceiul acesta, răspund eu cu un dram de stânjeneală, amintindu-mi numeroasele laude pe care le-a primit opera mea.

— Chiar așa! exclamă el. Mi se pare că abia ce construiesc ceva și deodată apar în presă zeci de articole preamărindu-mi invenția ca pe o întruchipare a excelenței și a ingeniozității britanice, iar în tot acest timp eu îmi caut peste tot bietele-mi sprâncene, care s-au evaporat într-un nor de fum, și pe urmă apar alte articole despre inventatori rivali și despre importanța crescândă a cărbunelui și a intereselor noastre în Africa de Sud și așa mai departe, iar eu tot n-am reușit să-mi refac sprâncenele și categoric n-am avut timp să trec la treabă pentru ca invenția care a stârnit toată agitația să înceapă chiar să funcționeze.

— Știu exact la ce te referi, râd eu.

Îmi place foarte mult acest Will Kensington – îmi amintește de Lizzie și trebuie să i-l prezint.

— La fel e și cu poezia, adaug apoi.

— Oh, nici nu mă-ndoiesc! Algernon zice că așa stă situația. El e foarte priceput la lucrurile acestea.

— Dar ce faci aici, în Londra? îl întreb, iar el pare deodată stânjenit.

— Sincer să fiu, m-am prăbușit.

— Te-ai prăbușit? repet, fiindcă nu-s sigur că am înțeles corect. Cum adică?

— Lucram de ceva vreme la o mașină zburătoare, îmi explică el pe un ton reticent.

Nu cred că vrea să vorbească despre asta, dar o face din politețe. Ar fi cuviincios din partea mea să schimb subiectul, dar chestiunea mă interesează – sunt un tip egoist și pe moment îmi e distrasă atenția de la propriile-mi probleme, ceea ce îmi place enorm. În plus, e o veste incredibil de bună.

— O mașină zburătoare? întreb.

— Da. Într-un fel. M-a ajutat Thomasina.

— Cine e Thomasina?

— Oh, e sora mea[74].

— Și eu am o soră.

— Chiar așa? răspunde tânărul meu prieten. Splendid! Cred că surorile sunt ceva excelent. E mai mare sau mai mică?

— Mai mică, îi spun. Cu șase ani. A ta?

— Oh, mai mare. Eu sunt mezinul familiei. Mai am și un alt frate, Bernard. Dumneata ai frați?

— Nu. Doar pe Lizzie. Dar povesteai despre mașina zburătoare.

— Ah, da, răspunde el, părând mai dispus să vorbească acum, că am trecut la intimități. Ei bine, eu și Thomasina lucram la ea de-o veșnicie. De la ea am învățat totul, știi?

— Nu, nu știam.

— Oh, da. Presa nu pomenește nimic despre asta fiindcă ea e fată, ceea ce e o adevărată crimă, pentru că am realizat totul împreună. Ea a susținut prima utilitatea aburului. Și construiește cele mai grozave parascovenii mecanice pe care le-ai văzut vreodată!

— N-am văzut niciodată o parascovenie, spun eu, nefiind familiarizat cu termenul.

Nu-mi place să par ignorant, dar după o pauză stânjenitoare nu pot să nu întreb:

— Ce e o parascovenie, mai exact?

— Oh, îmi pare rău – e un cuvânt pe care-l folosește Thomasina; cred că l-a împrumutat din franceză sau de undeva. Pentru ea înseamnă orice mic dispozitiv mecanic.

— „Parascovenie”, repet eu. E un cuvânt bun. Cred că-l voi folosi cândva într-o poezie.

— Thomasina va fi monstruos de fericită când va afla asta! Și Algernon la fel.

— Deci ai construit împreună cu sora ta o mașină zburătoare. Un balon sau ce?

— Ba deloc! Nu poți controla direcția unui balon! Este foarte asemănător cu… Fără îndoială cunoști dispozitivele lui da Vinci, da?

— Nu. Nu sunt bine familiarizat cu arta în general; cuvintele constituie domeniul meu, nu picturile. Mi se pare mult mai valoroase, în ansamblu. Cel care a spus că o imagine face cât o

[74] Consider că miss Thomasina Kensington este o persoană extrem de capabilă și de prietenoasă. Ne cunoaștem. – H.L.

mie de cuvinte n-a citit în viața lui nici măcar un cuvânt cu adevărat bun, e evident.

— Ei, da Vinci a desenat tot felul de parascovenii ingenioase, multe dintre ele pentru zbor, îmi explică flăcăul. Nu baloane, ci mai degrabă un fel de păsări mecanice. Problema e că niciuna dintre mașinile lui zburătoare nu funcționa de fapt. Toate erau acționate de om, dar vezi tu, omul nu are forța necesară pentru a le face să zboare.

— Și tu ai înlocuit omul cu aburul? întreb, odată ce am început să mă prind cum stau lucrurile; pare incredibil, dar după evenimentele ultimelor douăzeci și patru de ore, sunt pregătit să accept orice.

— Exact!

— Și a funcționat?

Din nou pare cam stânjenit și își alege cuvintele cu grijă:

— Sper că într-o zi va funcționa mai bine.

— Deci ai venit la Londra ca să-ți testezi mașina?

— Oh, nu, am zburat din York.[75]

— Ai *zburat* din York până la Londra?

— Da, răspunde el fără vreo urmă de mândrie. Sperasem să ajung la Paris, dar s-a defectat ceva și m-am prăbușit pe un câmp la marginea orașului.

— Ai venit *în zbor* din York! strig eu. Dar e uluitor, Kensington!

— Ba nu, ba nu, mă contrazice el cu modestie, chiar nu e. A fost mai degrabă… A fost mai degrabă un final umilitor. Mă tem că biata mea *Cirrus* – așa o cheamă – e într-o stare jalnică.

— Unde e acum?

— Într-un hambar din afara orașului.

— Și eu de ce n-am auzit nimic? Tompkins, tu știai ceva despre asta?

— Hmm? face Tompkins, care își redeschisese cartea și se cufundase din nou în ea.

— Prefer ca presa să nu fie implicată, spune Will Kensington. Știi, are obiceiul acela oribil despre care am vorbit mai înainte!

— Desigur, desigur. Oribil.

Deja în mintea mea am compus pe jumătate o odă în cinstea acestui tânăr aeronaut[76]. Băiatul chiar mi-a stârnit imaginația.

[75] Această afirmație a fost coroborată și confirmată. – H.L.

[76] La fel ca atâtea alte angajamente poetice ale vărului meu, nici acesta n-a văzut încă lumina tiparului. – H.L.

— Spuneai însă ceva despre soția ta? reia el.

Din tonul lui îmi dau seama că e un subiect pe care ar fi vrut de ceva vreme să-l readucă în discuție, dar s-a abținut din politețe.

— Într-adevăr, răspund eu. Soția mea.

— N-am vrut să trag cu urechea. Dar am auzit, acum nu mai am ce face, și cred că aș fi murit de curiozitate dacă n-aș fi întrebat. Chiar i-ai vândut-o diavolului?

— Da, oftez eu. Și nu sunt mândru de asta. Dar ce ziceai mai devreme… că n-a avut inima să-mi spună că mă iubește?

— Da, da, exact! Dacă mi se permite o remarcă… Încuviințez, iar el continuă: Dumneata ți-ai exprima o iubire despre care știi că e neîmpărtășită?

— Dar eu am iubit-o!

E ciudat că stau în librăria lui Tompkins și discut despre cele mai intime probleme ale mele cu un necunoscut; numai că, într-un fel, e mai ușor așa. Cred că, de fapt, tot timpul am avut nevoie de cineva complet străin de situație.

— Dacă ai iubit-o, răspunde tânărul inventator, de ce nu i-ai spus-o?

— Fiindcă… fiindcă… Nu știu! Fiindcă părea atât de rece! Cum să-i spun că o iubesc, când era evident că ea nu dădea nicio para chioară pe mine?!

— Dar spuneai ceva despre niște scrisori… o dovadă că te iubea de fapt.[77]

— Da, răspund confuz.

Sunt furios. Nu pe Will Kensington, care face tot ce poate pentru a mă ajuta să mă orientez într-o situație teribil de complicată, ci pe situația în sine. Fiindcă nu mi se pare *corect.* Și i-o spun și lui.

— Sigur, confirmă el. Nu e câtuși de puțin corect. Dar nu-i așa că tocmai asta e minunat în privința iubirii? Adică, eu propriu-zis nu știu, fiindcă n-am fost niciodată îndrăgostit, dar așa îmi închipui, din ce am auzit. Fratele meu, Bernard, se îndrăgostește des și spune că asta face ca iubirea să fie atât de grozavă – faptul că niciodată nu știi cu adevărat ce gândește celălalt, așa

[77] „Dovadă” pare aici un cuvânt prea tare; e mai degrabă un indiciu circumstanțial. Dacă ar fi să construiești un caz exclusiv pe baza scrisorilor, nu cred că ar avea succes în sala de judecată. În cazul Musser versus Van Dyke nu a avut. – H.L.

că tot ce poți să faci e să ai încredere că, atunci când îți spune că te iubește, chiar te iubește.

— Dar ea nu mi-a spus că mă iubește!

— S-a căsătorit cu tine!

— La naiba, Kensington, nu mă lua pe mine cu sofisme![78]

— Îmi pare rău, domnule.

— Nu, nu, mă grăbesc eu să-l liniștesc, regretându-mi ieșirea. Nu am nimic cu tine. Doar că… în ultima vreme n-am prea fost în apele mele. Îmi cer scuze.

— Înțeleg.

Un timp, privim amândoi flăcările, într-o tăcere mohorâtă. Din când în când, Tompkins mai întoarce câte o filă în cartea lui. Pisica mă urmărește din priviri.

— Kensington, spun eu într-un târziu, mă bucur că ne-am cunoscut.

— Și eu, domnule. Algernon va fi invidios.

Orologiul de pe polița șemineului bate ora, iar stomacul mi se strânge. Mă ridic brusc.

— Trebuie să plec. Aș vrea să ne mai vedem, Kensington.

— Mi-ar face plăcere, domnule.

— La revedere, Tompkins, adaug eu, punând ceașca pe masă.

— Hmm, răspunde el și mai întoarce o filă.

Din atitudinea lui absentă și din felul în care ascunde titlul cărții cu palma, îmi dau seama că citește despre Elizabeth Bennet.[79] E de departe preferata lui.

Deschid ușa cu umărul și dispar în ceață.

Merg orbește. Mintea mi se învârtește, dar picioarele mă duc ferm acasă. N-aș putea spune dacă sunt sau nu mulțumit de escapada mea. În mod cert, mă bucur că l-am întâlnit pe Will Kensington; s-ar putea să fie cea mai poetică persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Mi-ar plăcea foarte mult să ne continuăm relația. Nici nu-mi amintesc când am simțit ultima dată căldura prieteniei, iar acum am încercat-o de două ori în răstimp de douăzeci și patru de ore. Poate că ziua asta nu e chiar atât de cumplită cum am crezut.

Ajuns în Pocklington Place, descui ușa și intru, urc tiptil scările, mă strecor în camera mea și mă trântesc în patul care

---

[78] Cititorul perspicace va fi observat deja că domnul Kensington nu oferă aici sofisme, ci dovedește o abilă și acută cunoaștere a sufletului omenesc. – H.L.

[79] Personajul principal al romanului *Mândrie și prejudecată,* de Jane Austen (n.tr.).

tot nu-mi place. Și tot nu știu ce să fac. Tot nu am habar dacă-mi urăsc soția sau nu.

Cum se poate să mă fi iubit? Sau să fie oare (ideea îmi trece prin minte brusc și neplăcut) o farsă elaborată? Mă chinuie cumva Ashley Lancaster în mod intenționat? Nu cred că e posibil; îl știu doar de o jumătate de zi, dar nu-l consider capabil de asemenea subtilități[80]. Nu, mă văd nevoit să cred că Lancaster nu se îndoiește de autenticitatea informațiilor sale. Și, dacă așa stau lucrurile, atunci…

Atunci, sunt un netrebnic. Mai rău decât un netrebnic. Dar cum ar putea fi adevărat? Nu-mi vine să cred. În ultimele șase luni, abia dacă am schimbat șase cuvinte. E *imposibil* să mă iubească. Eu însumi abia dacă mă suport! Nu cred că se poate ca o altă ființă umană să mă iubească.

Dar dacă m-a iubit… Dacă, sfidând orice logică, orice rațiune și orice înțelepciune, *dacă* Vivien chiar m-a iubit, atunci sunt un suflet pierdut.

Am identificat emoția din piept. E pasiune. O pasiune așa cum n-am mai simțit vreodată. O pasiune ca aceea despre care citești în poezii, dar despre care eu n-am reușit niciodată să scriu. O pasiune din acelea de modă veche, sinceră până la capăt – din latinescul *patior*, a suferi. Nu este deloc un sentiment plăcut. Simt mai degrabă ca și cum pielea mi-a fost smulsă de pe oase și măruntaiele mi-au devenit șireturi la bocancii unui regiment de soldați care mărșăluiesc prin ploaie și noroi în miez de noapte. E o experiență oribilă.

Mi se taie răsuflarea și trag în piept aerul stătut al dormitorului meu în icnete nesătule.

Dumnezeule mare, îmi spun în sinea mea când greutatea întreagă a revelației mă doboară. E imposibil să existe o altă explicație decât[81]

---

[80] În tinerețea noastră, obișnuiam să petrecem mult timp împreună, Ashley, Vivien și cu mine. Tatăl lor, lordul Lancaster, este fratele mai mare al tatălui meu. Menționez acest lucru doar pentru a sublinia că niciodată, în tot timpul petrecut împreună, Ashley Lancaster n-a manifestat o cruzime deliberată față de mine ori față de oricare altă persoană sau obiect din jur. Nu e genul de om care chinuie pe cineva din plăcere. – H.L.

[81] Domnul Savage se crede diabolic de isteț când încheie un capitol în mijloc de frază, fără punctuație. M-am străduit în zadar să-l determin să renunțe, însă el mi-a zâmbit în felul acela straniu al său (pe care, sincer, îl găsesc cam deconcertant) și mi-a zis: „Hubert, același lucru l-a făcut Cervantes – deci, eu de ce nu l-aș face?” Nu am avut timp pentru a compune dizertația necesară ca să-i răspund. – H.L.

ȘAPTE

În care aproape că mă bat în duel

— O IUBESC!

Mă precipitasem pe scări în jos, dădusem buzna pe ușa biroului și năvălisem înăuntru.

— LIZZIE! SIMMONS! ASHLEY! ÎMI IUBESC SOȚIA!

— Oh, Doamne, exclamă Lizzie. Lancaster nu-i aici. Nu știu unde e. Nu-mi pasă unde e, dar dacă ar fi aici, l-aș îmbrățișa ca pe un frate și l-aș implora să-mi împărtășească bucuria.

— Lizzie, dar e extraordinar! strig eu. Stăteam întins în pat și încercam să înțeleg lucrul bizar care mi se întâmpla în piept. Credeam că sunt pe moarte. Mi-am zis: „Oh, Doamne, am douăzeci și doi de ani și totul se sfârșește”. Dar cum stăteam eu acolo *fără* să mor, am început să iau în calcul și alte posibilități, până când, în final, mi-am dat seama. O iubesc! E singura explicație posibilă! Și știi ce e îngrozitor? Cred că sunt un caz grav! Cred că o iubesc mai mult decât orice altceva pe lume. Nu înțeleg cum s-a putut întâmpla! Cum de n-am observat până acum? Dumnezeule! Este…

Mă întrerupe glasul lui Lancaster, care bubuie ca trăsnetul și se reverberează din hol, în lungul coridorului, pe ușa biroului.

— SAVAGE!

Glasul îi e urmat imediat de propria-i persoană, care duce în brațe o cutie din lemn cu decorațiuni gravate. Nu știu ce conține. Și nu-mi pasă. Sunt în al nouălea cer.

— Ashley! strig, gata să-l strâng la piept.

— Domnule Savage, răspunde el țeapăn, în calitate de frate și de englez…

— Ashley! repet eu, fără să-mi pese nici de frați, nici de englezi. Am făcut cea mai spectaculoasă descoperire! Sunt îndrăgostit de sora ta!

— Vrei să ții astea? o întreabă el pe Lizzie, întinzându-i cutia.

Nu zâmbește, ceea ce mi se pare surprinzător. Cum se poate să existe cineva care să nu zâmbească în această zi minunată?!

— Nu-i așa că e splendid? continui eu. Tocmai mi-am dat seama, dar cred…

Lancaster îmi trage un pumn în față. Doare. Și cad.

— Oh, Doamne! strigă Lizzie.

— Scuze, îi spune el.

— Dă-i mai departe, îl îndeamnă trădătoarea.

— Tirano! exclamă el.

Nu m-am mai bătut niciodată cu nimeni. Am avut deseori motiv, dar niciodată înclinația să mă bat. Mi-a trecut prin minte, nu o dată, că nu sunt fizic dotat pentru bătaie. Picioarele îmi sunt cât încheieturile bărbaților obișnuiți, iar brațele îmi flutură aidoma unor frânghii în adierea vântului.

— Ridică-te, îmi cere Lancaster, aplecat deasupra mea.

Chiar e un individ teribil de mare. Parcă m-aș uita la tipul ăla colosal din Rodos.

— Nu prea-s în stare, bătrâne, răspund eu.

N-am idee de ce m-a lovit, dar fața mă doare din plin. Cred că o să mă învinețesc. Maxilarul pare să-mi funcționeze încă, iar asta chiar e ceva! Nici măcar abuzul fizic neprovocat nu-mi întunecă starea de spirit. Sunt îndrăgostit! Simt o tulburătoare bunăvoință față de toți oamenii – chiar și față de cel înfuriat de aici.

— Mi-ai vândut sora! zice el amenințător, privindu-mă cu un aer răzbunător.

Acum înțeleg de ce am ajuns la podea. Probabil că, în timp ce eu eram la Tompkins, Lizzie i-a spus adevărul în privința dialogului meu cu domnul distins. A fost o îndrăzneală din partea ei, una deloc frățească. Într-o zi, o să discut cu ea problema asta.

— Mi-ai vândut sora! repetă Lancaster.

— Păi, da, se poate spune așa, recunosc eu. Dar…

— Mi-ai vândut sora… diavolului!

— Ei, dar stai o clipă!

Aș vrea să-l fac să înțeleagă ce greșeală uriașă a fost totul. Mă simt ca Romeo vorbindu-i lui Tybalt.

— Situația a suferit schimbări semnificative în ultimul sfert de oră, spun eu. Ajută-mă să mă ridic și o să-ți explic totul.

— Dar, te rog, răspunde el, apoi îmi oferă mâna.

Mă bucur că până la urmă va asculta de vocea rațiunii. Mă ajută să mă repun pe picioare și abia ce încep să preamăresc

virtuțile dialogului politicos, că mă lovește iar. De data asta, e puțin altfel: pumnul lui drept țâșnește de undeva de pe la ceafa și șuieră prin aer apropiindu-se.

Refac cunoștința cu podeaua. Lizzie urmărește totul cu o sprânceană ridicată, dar nu intervine. Pare să se amuze. Ochii îi strălucesc. Chiar se amuză, naiba s-o ia!

— M-ai mințit, declară Lancaster. Ai zis că erați fericiți.

— *Ea* te-a mințit! protestez eu.

M-am cam săturat să-l tot privesc de jos în sus. (Dar, firește, chiar și atunci când sunt în picioare, tot în sus mă uit la el; dar n-are a face.)

— *Ea* a spus că eram fericiți, adaug. Iar eu nu am contrazis-o.

— Ai zis că a fost furată. Răpită. Nu *vândută*! Ridică-te!

— De ce? Ca să mă pocnești din nou?

Refuz să răspund la acuzația lui, evident adevărată. Dar asta a fost o atrocitate comisă în timp de război, cu mult timp în urmă, iar acum lucrurile stau cu totul altfel.

— Nu pot să lovesc un om când e la pământ, asta nu se face, mi se plânge Lancaster. Ridică-te!

— Nu! îmi pare rău, dar fir-ar să fie, sunt POET! Dacă aș fi vrut să iau pumni, m-aș fi făcut boxer[82]. Nu mă mai lovi și lasă-mă să-ți explic!

— Categoric, nu. La naiba, omule, eu nu-s din fire un tip violent, dar uite ce-i: ai pătat onoarea surorii mele, pe mine m-ai mințit și în general te-ai dovedit un ticălos fără pereche. Și acum, RIDICĂ-TE!

Are dreptate. Nu pot să neg. Dar nu asta este important. Important este că am avut o revelație!

Mă ajută iar să revin la verticală și îmi administrează o nouă lovitură. În mod surprinzător, de data asta nu cad. Și, chiar mai surprinzător pentru amândoi, îl lovesc și eu și-l dobor. N-aș fi crezut că e posibil. Când aterizează, casa întreagă se zgâlțâie.

— Așa mai da, pe legea mea! exclamă el de undeva dinspre propria-i ceafa. Acum arăți și tu ceva vână! Încă ai mai putea să-mi placi. Cer satisfacție.

---

[82] Legendele familiei Lancaster susțin că a existat printre înaintașii noștri un străunchi obscur, posibil ilegitim, care a fost un boxer renumit. Nu știu dacă lucrul e adevărat sau nu. Nimeni nu poate contesta însă că noi, Lancasterii, avem un upercut devastator. – H.L.

Mâna mă doare cumplit[83] și nu sunt sigur că am auzit bine.

— Poftim?

— Pentru insultele pe care mi le-ai adus mie și familiei mele, cer satisfacție.

Rostește cuvintele cu un rânjet feroce, de care în urmă cu două ore nu l-aș fi crezut capabil. Zeul-soare cu ochi surâzători a dispărut, locul lui fiind luat de ceva mult mai înfricoșător. Îl asemănasem cu un zeu grec, dar acum văd că-i mai degrabă unul din mitologia nordică.

— Mă pro... dau să întreb, dar mă opresc o clipă; mâna mă doare ca dracu', dar simt o stranie exaltare. Mă provoci cumva la *duel*?

Să te îndrăgostești și la nici zece minute după aceea să ți se ivească ocazia de a te bate în duel – oare ce-ar putea cere mai mult un poet?

— Nu, te invit la un platou cu stridii! Tu ce pisici îți închipui că fac?

— Întotdeauna mi-am dorit să particip la un duel! exclam eu. Și nu credeam să am vreodată șansa asta!

Copil fiind, mă dedam la dueluri magice cu magicieni rivali pe care-i încropeam din visările mele și din șomoioagele de praf, dar nu m-am duelat niciodată cu o persoană în carne și oase. Am bănuit mereu că, mai devreme sau mai târziu, ori mie, ori lui Pendergast avea să ne scape o insultă cu adevărat urâtă la adresa celuilalt și că se va impune apoi un duel, dar niciodată n-am privit problema cu seriozitate. Era mai degrabă unul dintre gândurile acelea frumoase din pragul somnului, care îți aștern pe față un surâs cu care adormi. Cel mai mult ne-am apropiat de o altercație la dineul organizat de lady Whicher, când eu i-am aruncat recenzia în foc, iar el a replicat aruncând pe urmele ei cea mai recentă carte a mea. Am încercat să-l provoc acolo, pe loc, dar îmi rămăsese în gât o bucățică de șuncă.

Lancaster ia cutia de lemn din mâinile lui Lizzie, o așază pe biroul meu și îi deschide capacul. În interior se află un set de pistoale de duel. Inima începe să-mi bată mai tare, cu emoție. Armele sunt veritabile obiecte de artă, vârstate cu vinișoare

---

[83] Domnul Savage nu menționează acest lucru, dar a avut trei oase rupte la mâna stângă – nu știu de ce a lovit cu stânga, dar așa s-a întâmplat – și a fost nevoit să poarte ghips vreme de câteva săptămâni. Cum nu pomenește nimic despre asta, pot doar să bănuiesc că s-a simțit stânjenit. – H.L.

aurii filigranate, iar pe mânerul fiecăreia – dacă ăsta-i cuvântul corect pentru partea de unde o ții, și probabil că nu e – se află un mândru leu în două picioare.

— Poftim, spune el. Pistoalele sunt identice, dar alegerea îți aparține.

Iau unul entuziasmat. N-am mai ținut niciodată o armă în mână. E rece la atingere și mi se potrivește în palmă cu o senzație alarmant de senzuală. Drăcovenia mă hipnotizează și mă holbez la ea ca adâncit în transă. Lancaster ia celălalt pistol și se îndreaptă spre capătul opus al încăperii.

— Ei, stai puțin, spun eu pe gânduri. Duelul e ceva splendid în teorie, dar chestia e că nu vreau de fapt să te ucid.

Și îmi dau seama că n-am stat niciodată să cântăresc problema până la capăt.

— Nu-ți face griji, răspunde el cu o scânteiere sălbatică în priviri. N-o să mă ucizi.

— Nu fi naiv! Dacă ne duelăm, unul dintre noi nu va mai părăsi camera asta în viață. Nu așa funcționează duelurile?

— Ba da.

Brusc, îmi dau seama ce-a vrut să spună.

— Și crezi că șansele ca tu să fii cel doborât sunt... infime, adaug eu.

— Exact.

— Caz în care eu voi fi cel doborât.

— Cam așa stau lucrurile în esență, da.

— Păi, continui eu intrigat, am ajuns într-un impas. Fiindcă, sincer să fiu, nu vreau să te omor. Dar nici nu vreau să fiu omorât. Și sigur că tu nu vrei să mori, iar pe de altă parte nici nu cred că ții cu adevărat să mă ucizi. Orice ai fi făcut, nu-mi pari un tip însetat de sânge. Totuși, consideri că-i de datoria ta frățească să mă provoci la duel, iar eu, ca englez și poet ce sunt, mă simt îndemnat de onoare să accept provocarea. Dacă unul dintre noi ar putea evita toată tărășenia, ar face-o, dar ne-o interzic poziția noastră socială, naționalitatea și profesia aleasă. Iată, deci, un paradox filosofic, închei eu și mă apuc să studiez arma pe care o țin în mână. Pe aici iese glonțul? întreb apoi.

Mă uit la el cum își încarcă pistolul și fac apoi la fel cu al meu. Numai că o dau în bară urât, iar el e nevoit să vină din celălalt capăt al camerei și să-l încarce singur. Mă uit la picioarele lui pe

covor și mi-l imaginez pe bietul Simmons străduindu-se să-mi curețe sângele de pe jos.

Lizzie, care a urmărit tăcută desfășurarea evenimentelor, se ridică în picioare.

— Dați-mi armele, cere ea.

Ei bine, e prea târziu. Dacă avea de gând să intervină, trebuia s-o facă atunci când Lancaster mă trata ca pe un sac de box. Acum însă, am pășit pe teritoriul bărbaților.

— Lizzie, îi spun, îți depășești atribuțiile. Asta-i o chestiune de onoare și nu-ți revine ție…

— Taci! mă întrerupe ea. Ashley, dă-mi arma.

— Mă tem că nu pot să ți-o dau. Fratele tău are dreptate. În probleme de onoare…

Lizzie bate din picior.

— La naiba cu onoarea! Stau aici de zece minute și mă uit la voi cum vă bumbăciți de dragul onoarei voastre stupide și totul e cât se poate de amuzant, dar gata, v-ați distrat deja, iar răbdarea mea și-a atins limitele. E timpul să vă maturizați amândoi. Dați-mi armele!

Eu și Lancaster ne uităm unul la altul, apoi ridicăm ochii spre Lizzie. Ea ne susține privirea. Strânge din dinți și nările îi freamătă.

Îi dăm armele.

— Ai grijă, o avertizează Lancaster. Sunt încă încărcate…

Ea le flutură în aer puțin cam neglijent, iar eu și Lancaster ne aruncăm la podea. El mormăie ceva ce nu poate fi menționat, iar mie îmi scapă un strigăt.

— N-am încredere în voi că nu veți încerca să vă bateți, spune apoi ignorându-ne spaima, după care bâțâie un pistol spre mine, iar eu mă cocoșez. Lionel, ține-ți mâinile acasă! Ashley, continuă ea gesticulând cu celălalt spre Lancaster, tu treci acolo!

— NU MAI ÎNDREPTA ALEA SPRE NOI! strigă el. Pentru numele Domnului, descarcă-le!

— Ashley, știi bine că n-am idee cum. Te rog să rămâi în capătul tău de canapea. Nellie…

— Dacă promiți să nu le întorci spre mine, îți explic eu cum să le descarci. Mai întâi, cu foarte mare grijă…

— Scuze, Ashley, dar n-am răbdarea necesară.

Și cu asta întinde brațele în lateral și trage cu ambele pistoale în același timp. Tencuiala zboară de pe pereți și bubuiturile simultane îmi zbârnâie în urechi[84].

— Bun, deci până la urmă n-a fost chiar atât de complicat. Ei, gata, ridicați-vă de acolo, că prea arătați caraghios. (Ne ridicăm.) Așa! Se pare că există unele lucruri pe care trebuie să le discutați amândoi, numai că eu aș prefera ca discuția să nu includă împușcarea unuia dintre voi. Și fiindcă cineva trebuie să se comporte ca un adult, declar aici că ne vom așeza fără întârziere și vom avea o întrunire de familie.

Simmons avea obiceiul să ne cheme la întruniri de familie când unul dintre noi făcea vreo poznă. N-au fost niciodată activitățile mele preferate și, de obicei, rămâneam în urma lor cu resentimente mai sumbre decât cele cu care începusem.

Și eu, și Lancaster ne exprimăm nemulțumirea, dar Lizzie bate din nou din picior. Zdupăitul tălpii ei mititele e la fel de amenințător precum manevrarea neglijentă a celor două pistoale încărcate[85].

— Nicio vorbă! ne-o retează ea. Tu stai aici, îmi cere apoi, făcând semn spre scaunul de la birou. Ashley, tu du-te acolo! Iar acum, continuă după ce el se așază în colțul de canapea indicat, să discutăm ca niște oameni civilizați.

Din nou obiectăm.

— Liniște! Sunteți ca doi copii! Uite cum facem. Numai cel care primește pistolul magic poate vorbi. Ashley e oaspetele, așa că el începe.

Și-i întinde una dintre arme.

— Îți mulțumesc, Lizzie, spune el înțepat.

— Nu-i zice pe nume! obiectez eu fără vreun motiv anume.

— Regret, dar la mine e pistolul magic.

— Of, pentru numele…

— NELLIE! izbucnește ea, iar eu tac. Deci, ce spuneai, Ashley?

— Spuneam că Lionel s-a însurat cu sora mea pentru banii ei și i-a vândut-o apoi diavolului. Iar după aceea m-a mințit.

---

[84] Găurile rămase în pereții din Pocklington Place nu au fost nici până astăzi astupate. Încercări s-au făcut, dar biroul este domeniul personal al domnului Savage, iar el a interzis operațiunea. Zice că urmele îi servesc ca memento al „splendidei excentricități” a familiei lui. – H.L.

[85] Fără nicio urmă de îndoială. Miss Savage îmi este o foarte scumpă prietenă și nu cred că s-ar supăra dacă m-ar auzi spunând că mânia ei – în rarele ocazii când se dezlănțuie – este cel mai înfricoșător lucru din câte am văzut vreodată. – H.L.

Toate acestea sunt adevărate, dar, dacă aș avea dreptul să vorbesc, ar trebui să precizez că sunt lucruri care s-au petrecut cu mult, mult timp în urmă și că acum situația s-a schimbat considerabil.

— Altceva? întreabă Lizzie.

Lancaster cugetă pe îndelete. Dar eu cred că, de fapt, îi place doar să țină el pistolul magic. Într-un târziu, răspunde:

— Deocamdată nu.

— Foarte bine. Atunci, dă-i lui Lionel pistolul magic și să auzim ce are de spus în favoarea lui.

Lancaster îmi întinde arma.

— Deci, acum am voie să vorbesc în propriul meu birou? întreb morocănos.

— Nu te îmbufna! mă mustră Lizzie.

Dar sunt hotărât să fiu eu cel matur, așa că mă întorc spre Lancaster și-i spun:

— Ascultă-mă, Ashley. Ai dreptate…

— Ai face al naibii de bine… mă întrerupe el.

— LIZZIE! Pistolul e la mine!

Lancaster încalcă regulile și, dacă-și închipuie că o să-i meargă, înseamnă că n-o cunoaște pe Elizabeth Savage.

— Ashley, îl atenționează ea, cu o sumețire periculoasă a umerilor.

El ridică mâinile într-un gest de scuză.

— Ai dreptate, continui eu. M-am purtat… urât. Dar pe urmă s-a întâmplat ceva incredibil. Am descoperit că, de fapt, sunt îndrăgostit nebunește de sora ta. Și voi face tot ce-mi stă în puteri ca să o iau înapoi.

Cred că am spus-o foarte elegant, dar Lancaster înșfacă arma și răspunde:

— Ascultă, Savage, e foarte frumos din partea ta să te căiești, dar pentru numele cerului…

Îi smulg pistolul din mână, fie și numai pentru a-l face să tacă.

— Știu că am făcut ceva de neiertat. Și nu-ți cer să mă ierți. Îți cer doar să-mi dai voie să particip și eu la căutarea ei. Ce-o mai fi pe urmă… Dar să ne concentrăm asupra câte unei singure probleme. Aidoma lui Horatius[86]. Între timp însă, permite-mi să-ți

[86] Domnul Savage se referă, desigur, la eroul lordului Macaulay, care a apărat singur un pod împotriva unei armate, forțând-o să-i opună doar câte un soldat o dată. Domnul Savage pretinde că deplânge versurile lui Macaulay ca fiind simpliste și

amintesc că sora ta a fost luată de diavol și că e foarte posibil să-i facă niște lucruri teribile.

Nu pomenesc nimic despre faptul că domnul distins părea totuși un tip cât se poate de cumsecade, genul șoarece de bibliotecă; informația mi se pare, în acest moment, nerelevantă.

Lancaster ia arma și spune:

— Ești conștient, cred, că, dacă fie și un singur fir de păr al ei are de suferit, o să-ți pun capăt zilelor cu un sul de sârmă ghimpată și o lingură tocită.

— Am presupus asta, da, răspund când pistolul ajunge din nou la mine, înainte ca el să și-l însușească iar.

— Și, când o s-o găsim, dacă o să constatăm că te urăște, n-o să pun niciun cuvânt bun în favoarea ta. Iar dacă va vrea să te ucid, o s-o fac. Și dacă va vrea să te ucidă ea, o să-i încarc eu arma. Și dacă va vrea să-i iei tu locul în iad, o să te conduc personal…

Înhaț pistolul.

— Bine, bine, te-ai făcut perfect înțeles! îi spun și-i înapoiez arma.

El se gândește o clipă, după care rostește:

— Foarte bine, atunci.

Privim amândoi spre Lizzie, iar ea încuviințează cu o mișcare a capului. Lancaster lasă arma din mână[87]. Ne bucurăm de tăcerea care s-a lăsat, știind că avem din nou posibilitatea de a spune tot ce dorim, atunci când dorim. În cele din urmă, Lancaster întinde mâna spre mine.

— Ajută-mă să-mi mut lucrurile din hol. Voi rămâne aici pe termen nedefinit.

Inima mea, care pentru câteva momente fusese doborâtă la pământ de toată bătaia aceea, de duel și de acuzele primite, îmi e purtată iar în înalt de gândurile la soția mea. Este cu adevărat cea mai superbă femeie din lume, îmi spun din nou, iar faptul că îmi voi dărui toți anii pe care-i mai am de trăit – dacă de așa de mult e nevoie – ca s-o readuc înapoi din iad mi se pare absolut minunat.

---

mercantile, însă eu nu cred că vorbește serios, dat fiind că ale sale sunt în mare parte la fel. – H.L.

[87] Arma se află și acum în biroul domnului Savage, în locul de onoare de pe perete, între două săbii încrucișate. Domnul Savage o numește „singura armă care a pus vreodată bazele unei prietenii”. – H.L.

Cu încrederea deja restabilită, tind încă o dată să îl privesc pe Ashley Lancaster cu bunăvoință. Departe de a-mi fi distrus opinia pozitivă despre el, acest ultim sfert de oră m-a determinat să-l consider un individ mult mai interesant decât aș fi bănuit înainte. Și mă întreb dacă nu cumva mi-aș putea face astăzi chiar *trei* prieteni.

— Foarte bine, decid eu cu glas tare, apoi îi strâng mâna călduros. (Cred că faptul că am reușit să-l pun la pământ m-a ridicat și pe mine puțin în ochii lui.) Lizzie, trebuie să aflăm tot ce se poate despre modalitățile de recuperare a soțiilor din posesia diavolului. Las acest lucru în seama ta și-ți pun la dispoziție întreaga mea bibliotecă.

Ea se uită o clipă spre rafturile cu cărți, după care spune:

— Nu știu foarte bine cum anume vom proceda, Nellie.

Ezit.

— Sincer să fiu, nici eu. În teorie, părea foarte simplu. Adună-ți trupele, mărșăluiește direct spre iad, ia-ți soția înapoi. Nu mi-a trecut prin minte faptul că mai întâi trebuie să găsim afurisitul de iad.

— O dilemă cu adevărat interesantă, se pronunță Lancaster. Te face să-ți dorești să poți discuta puțin cu Dulle Griet, nu-i așa?

— Cu cine? întreabă Lizzie.

— Dulle Griet. Meg Nebuna. Femeia care le-a strâns în jurul ei pe mamele din sat și împreună au luat cu asalt porțile iadului, cerând înapoi sufletele fiilor uciși în război.

Habar n-am despre ce vorbește și, văzând expresia ei, îmi dau seama că nici Lizzie nu stă mai bine.

— Cine a scris asta? întreabă ea.

— Nimeni. E un tablou, explică Lancaster. De Bruegel, cred… sau să fie de Bosch?[88]

Se așterne un scurt moment de tăcere, la finalul căruia Lizzie șoptește:

— Nu știu.

Nici eu. Nu ne prea stă nouă în fire să nu știm ceva. Mă grăbesc să intervin:

— Uite cum o să facem. O să scoatem împreună din bibliotecă toate cărțile care ar putea oferi informații despre iad, diavol, răpiri supranaturale și soții dispărute. O să le împărțim în trei

[88] Bruegel. – H.L.

teancuri și o să căutăm prin ele până când o să găsim ceva. Sunt îndrăgostit și am cea mai bogată bibliotecă particulară din Anglia. N-am auzit ca dragostea sau cărțile să dea greș vreodată, așa că nu văd de ce ar face-o acum. Vino, Lancaster, să ne ocupăm de bagajele tale! În timp ce ne îndreptăm spre hol, îl aud spunând ca pentru sine:

— Nu mi-aș fi imaginat niciodată că voi ajunge să-mi forțez intrarea *în* iad!

OPT

În care Lancaster descoperă în apărarea lui Lizzie o breșă pentru care eu sunt făcut, pe nedrept, răspunzător și în care căutăm calea de intrare în iad

Lucrurile lui Lancaster sunt deja în camera de oaspeți, iar noi am revenit la mine în birou. Peste tot sunt întinse cărți. Și e foarte târziu în noapte. Eu stau la masă și răsfoiesc *Paradisul pierdut.* Lizzie și Lancaster se răsfață pe canapea. Încerc să mă concentrez, dar nu pot, fiindcă amândoi turuie fără oprire. (Îmi place Lancaster, dar nu-i aprob prezența. Lizzie, cred eu, are nevoie de o pauză de bărbați.) Au ajuns la subiectul expedițiilor lui, despre care el e foarte dornic să vorbească, iar Lizzie nu mai puțin. Fiecare face tot ce poate ca să-l impresioneze pe celălalt.

— Am citit despre expedițiile tale! se extaziază Lizzie. Trebuie să fie minunat! Eu n-am ieșit niciodată din Anglia. Doar în gândurile mele, firește. Și în cărți. Cred că și asta ar trebui să se pună la socoteală, dar, din nu știu ce motiv aiurea, nu se pune. Trebuie să-mi povestești tot! Simmons zicea că ai fost în Tibet, dar nu-i adevărat, așa-i că nu? Am citit că ai mers spre nord, să cauți Hyperborea. Și ce-ai găsit? Ai dat de ea? E frumoasă? Unde ai fost, mai exact? Povestește-mi despre nord! Acolo chiar nu se întunecă niciodată?

Răspunde-mi cu un singur cuvânt, ar putea ea să adauge! Zâmbesc în sinea mea.

— Vara nu, răspunde Lancaster. Vezi tu, axa Pământului e înclinată, astfel că… Ei bine, cu cât mergi mai sus… mai sus ca grade, adică… grade de latitudine, știi tu…

Bietul om, e de-a dreptul pierdut. Mă întreb când a vorbit ultima dată între patru ochi cu o fată drăguță. Lizzie pare să se întrebe și ea același lucru[89].

— Încerci de fapt să-mi explici de ce, la latitudinile arctice, soarele nu apune niciodată în lunile de vară?

— Da.

---

[89] Cu optsprezece luni în urmă. – H.L.

— Chiar nu știi cum să-i vorbești unei femei, nu-i așa?

— Nu. Vezi tu, n-am mai fost într-o companie aleasă de multă vreme. Îmi cer scuze dacă sunt… Chiar ar trebui să tac acum. Sigur sunt și teribil de plictisitor, și oribil de grosolan.

— Oh, nu te prosti, Ashley! Pot să-ți spun Ashley? Așa o să-ți spun. „Domnule Lancaster” sună prea scorțos. Dar n-ai putea să mă plictisești nici dacă ai vrea – m-am îndrăgostit de tine încă de când eram o copilă.

Sunt prea obosit ca să-i spun să mai tacă și nici nu sunt sigur că vreau s-o fac. Lizzie pare încântată de stinghereala lui, iar Lancaster abia ce s-a-necat cu ceaiul, așa că… sunt mulțumit.

— Ei, dar nu contează, continuă ea. Te-nvățăm noi să vorbești cu femeile! Până atunci, încearcă să te gândești la mine ca la un bărbat.

— Mă tem că așa ceva e chiar imposibil, răspunde Lancaster, ștergându-și ceaiul de pe pantaloni și aruncând spre mine o privire furișă.

Cred că-l stânjenește prezența mea în vreme ce Lizzie încearcă să flirteze cu el. Nu mai mult decât pe mine, aș vrea să-i spun; nu mai mult decât pe mine[90].

— Ei, bine, atunci, conchide ea. Dar cel puțin nu mai încerca să-mi explici ceva. E foarte drăguț din partea ta și aproape insuportabil de fermecător, dar crede-mă că, deși par foarte tânără, nu sunt deloc ignorantă.

— Nu, Doamne, nu, nu asta am vrut să sugerez…

Lizzie se plictisește rapid de cei care sunt adevărați sclavi ai etichetei, iar prin asta se vede că e sora mea, lăsând la o parte afinitatea ei eronată pentru petrecerile de societate. Așa că-i retează scurt scuzele și-l întreabă:

— Vrei să-ți spun un secret teribil? Am fost exmatriculată!

— Oh! zice Lancaster, neștiind bine ce altceva să spună. Îmi pare foarte rău.

— E un scandal total! continuă ea, cu un licăr în priviri. Vezi tu, am fost prinsă flirtând cu fiul decanului.

Oh, Dumnezeule mare, asta e! Nu pot decât să-mi îngrop obrazul în carte și să mă întreb cum o să reușesc să-i găsesc vreodată un bărbat.

— Sfinte Hristoase! strigă Lancaster.

---

[90] Miss Savage nu flirta cu el; cred că, de fapt, *se juca.* I se întâmplă deseori să facă asta cu bărbații. Ceea ce pare uneori înjositor. – H.L.

— Asta am zis și eu! exclamă Lizzie. Au pretenția că se ocupă de educația ta, dar îți lasă niște goluri uriașe, iar când tu încerci să remediezi problema și să înveți de una singură, refuză să te ajute și se poartă de parcă ai fi ucis pe cineva! E o nerușinare!

Lancaster deschide gura și o închide la loc, dar niciun sunet nu se aude. Problema cu Lizzie e că există totuși o logică în purtarea ei. Mai rău încă, raționamentele noastre sunt atât de asemănătoare, încât atunci când o ascult explicând ceva, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva are dreptate.

Lancaster încă nu scoate niciun sunet.

— Te-am șocat, constată Lizzie pe un ton nostim și acuzator.

— Puțin, bâiguie el.

— Înțeleg. Îmi pare rău.

Nu arată deloc ca și cum i-ar părea rău. Sau, în cel mai bun caz, regretă doar că el nu se dovedește mai liberal în gândire. E răutăcioasă în mod deliberat, iar el încă nu și-a dat seama de asta. Devin mândru. V-am spus că Simmons ne-a crescut pe amândoi, ceea ce este adevărat, dar îmi place să cred că, mult mai vârstnic fiind, în mare parte eu sunt cel care a crescut-o de fapt pe ea.

— N-am vrut să te supăr, murmură Lancaster.

— Nu m-am supărat, ripostează ea de parcă e pe punctul de a muri. Sunt doar dezamăgită.

El pare că mai are puțin și începe să plângă.

— Ei, haide acum! izbucnește Lizzie, oferindu-i un zâmbet mic și fermecător. Glumesc! Dacă aș fi știut la treisprezece ani că ești atât de scorțos, mi s-ar fi frânt inima.

Lancaster e complet pierdut. Într-un târziu, Lizzie se plictisește de jocul ei și-i arată puțină îndurare.

— Povestește-mi despre nord.

El se agață de solicitarea ei ca de un colac de salvare.

— Ce anume ai vrea să știi?

— Tot. Dar poți să începi prin a-mi spune unde ai fost.

— Ai citit ceva despre Groenlanda?

— Da! Chiar ai străbătut-o pe toată pe schiuri?

Lancaster se apleacă spre ea cu un aer conspirativ.

— Sincer, nu. Mi s-a rupt o legătură când mai aveam de făcut încă aproape două sute de kilometri, așa că restul drumului am mers. Pe urmă am zburat cu balonul de pe țărmul estic al Groenlandei până în vestul Islandei, unde m-am întâlnit cu dr.

Nansen. Am urcat amândoi la bordul navei lui, i-am uitat numele…

— *Fram,* intervine Lizzie prompt.

— De unde știi asta? întreabă Lancaster privind-o pătrunzător, iar ea ridică din umeri.

— Știu și eu unele lucruri.

El ridică o sprânceană.

— Ei, atunci știi și că a construit-o special pentru apele Arcticii.

Ea încuviințează. Eu habar nu am despre ce vorbesc[91].

— Aș fi preferat să merg cu vasul meu, cu *Daydream*, dar bietul de el n-ar fi rezistat printre ghețuri. Când banchiza a devenit suficient de groasă, mi-am luat adio de la bunul doctor și am făcut skijoring până la Svalbard. Skijoringul e…

— Când înaintezi pe schiuri tras de câini, știu. Deci, ce spuneai?

El pare încântat de cunoștințele ei.

— Din Svalbard am încercat de câteva ori să trec spre nord, dar până la urmă mi-a fost de ajuns și, în plus, rămăsesem fără provizii; de aproape un an trăiam doar cu carne de morsă și, între noi fie spus, începusem și eu să pun ceva grăsime.

Lancaster râde singur de propria-i glumă. Este evident că silueta lui atletică n-a avut în toată viața lui un gram de grăsime măcar.

— Chiar și așa, continuă el, aș fi rămas mai mult acolo, dar se iscase un viscol și umblau zvonuri despre un troll[92], prin urmare mi s-a părut că e timpul să plec. Am traversat Norvegia, am cumpărat un schooner în Bergen și am pornit spre casă. Nimic notabil nu s-a întâmplat pe drum – doar câteva devieri și un naufragiu, dar nimic remarcabil.

— Totul pare minunat, remarcă Lizzie pe un ton visător. Mi-ar plăcea și mie să fac așa ceva într-o zi.

Un gând îngrijorător. Când lui Lizzie îi intră ceva în cap, s-ar putea să fie periculos. Sper doar că Lancaster o va descuraja.

— Ar trebui, răspunde el.

---

[91] Este un lucru bine știut că vasul lui Nansen a fost proiectat cu chila în formă de ou, astfel încât să nu fie strivită de banchiză, ci să iasă din apă ca un dop dintr-o sticlă de șampanie și să plutească pe deasupra gheții mai departe în nord decât oricare alt vas înaintea sa. – H.L.

[92] Asemenea zvonuri circulă deseori în Norvegia. Bănuiesc că sunt lipsite de temei, dar sigur nu pot să fiu. Vărul Ashley pare să le dea o anume crezare. – H.L.

Naiba să-l ia!

M-am întristat ascultându-i. În numai o după-amiază de când se cunosc, au atins o lejeritate a conversației pe care eu și Vivien n-am avut-o niciodată. Inițial îmi spun că motivul e ușurința cu care Lancaster abordează orice lucru, dar pe măsură ce-i privesc, încep să nu mai cred asta – la urma urmei, cu cinci minute în urmă, abia dacă era în stare să lege două cuvinte în fața ei. Iar explicația nu rezidă nici în locvacitatea lui Lizzie; nu e mai limbută decât mine și, de altfel, rapiditatea cu care vorbește nu face decât să-l destabilizeze pe Lancaster. Nu, e ceva ce nu pot să definesc. Ceva inefabil. Ceva ce nu există în niciunul dintre ei individual, ci pare a fi un fel de reacție chimică declanșată de comunicarea dintre mințile lor. Poate că, dacă și între mine și Vivien ar fi existat așa ceva, lucrurile ar fi stat altfel.

Lancaster încă mai vorbește; amândoi par să fi uitat cu desăvârșire că mai sunt și eu în încăpere.

— Cineva, nu-mi amintesc cine, scria că explorarea nu e altceva decât manifestarea fizică a poftei de cunoaștere…

— Appleblossom.

— Poftim?

— Apsley Appleblossom a scris asta.

— Exact, pe legea mea! Mă uimești! Și tot el a subliniat un lucru adevărat, anume că rareori se întâmplă ca exploratorii să se bucure de ceea ce fac *în timpul* expedițiilor. Spunea că voiaje ca al meu sunt deseori plăcute doar dacă sunt privite retrospectiv; pe parcursul lor te simți de obicei singur, înfometat și înghețat până-n măduva oaselor[93].

— Dar așa se întâmplă întotdeauna? Cred că trebuie să existe și clipe în care totul e minunat chiar și atunci când ți-e frig și foame și dormi pe pământul gol.

— Oh, absolut! Să nu mă înțelegi greșit, momentele Friedrich nu-ți lipsesc deloc!

— Ce fel de momente?

— Friedrich. Când privești oceanul de ceață.

---

[93] Cred că așa stau lucrurile. Am avut la un moment dat privilegiul de a-l însoți pe vărul Ashley într-un fel de expediție. Eram copii și am hotărât să pornim într-o aventură. Ne-am furișat afară din Garrick Hakk, conacul Lancasterilor, și ne-am petrecut noaptea în parc, sub o salcie. A fost oribil. Dar pe la ora două a dimineții, ne-a găsit Vivien. Și ea se strecurase afară. Ne-a adus perne, pături, lumânări, apă și o plăcintă cu carne. Am cele mai plăcute amintiri din noaptea aceea. – H.L.

— Cine e Friedrich? întreabă Lizzie.

— Caspar David Friedrich. A pictat *Rătăcitor pe oceanul de ceață.*

— Nu cunosc.

Sesizez o tresărire în glasul ei.

— Ba nu, ba nu, sigur l-ai văzut. Înfățișează un bărbat stând singur pe un promontoriu, privind spre o vastă întindere de nori și de munți.

Mă pregătesc pentru ce va urma. Lancaster pășește pe teren minat; e pe punctul de a descoperi la Elizabeth Savage un lucru pe care ea nu-l vrea descoperit. Îmi trece prin minte că ar trebui să-l avertizez într-un fel, dar n-o fac. Sunt curios. E ca atunci când vezi pe cineva pășind pe nisipuri mișcătoare – știi că ar trebui să strigi, dar nu poți; și nu reușești să faci altceva decât să privești totul cu o fascinație morbidă.

— Sună minunat, spune ea printre dinții încleștați, dar nu l-am văzut niciodată.

— Oh, ba sunt sigur că da. Toată lumea l-a văzut!

(„Oh, sir!” strig în sinea mea. „Oh, sir, niciun cuvânt în plus!”)

— Păi, e limpede că nu *toată lumea*! ripostează Lizzie.

Dar Lancaster nu se poate opri.

— Adică, orice persoană educată! Orice iubitor de artă. Îmi dau seama doar privindu-te că petreci foarte mult timp la Galeria Națională de Artă. Se vede de la o poștă. Nu mă înșel, nu-i așa?

— Ba te înșeli, de fapt.

N-am văzut-o niciodată atât de enervată.

— Chiar așa? Dumnezeule! exclamă el. Să fi găsit, în sfârșit, o breșă în apărarea ta? Dar e fantastic!

Încep să mă întreb dacă nu cumva marele nostru explorator nu e de fapt stupid, ci doar brav. Nu se poate să nu știe pe ce teren periculos pășește. Respectul meu pentru el continuă să sporească.

— Nu e o *breșă*! răspunde Lizzie, copleșitor de indignată. Doar că n-am ajuns încă la artă. Mă pricep la *cărți.* Arta poate să mai aștepte. Nu mă îndoiesc că e splendidă și o să ajung și la ea. Nu e o breșă.

Lancaster e plin de veselie și nu se sinchisește s-o ascundă. Mi-l imaginez din nou cu sabia în mână, conducând o mână de fârtați într-o luptă disperată. O adevărată priveliște.

— Ba e! strigă el. Nici nu-mi vine să cred! Știi tot ce se poate ști în lume, dar habar nu ai despre artă!

— Ba sigur că știu!

— Bosch și Bruegel… Cine a copiat pe cine?

— Ce? exclamă Lizzie tot mai iritată, dar Lancaster nu se oprește.

— Cine e Gustave Courbet?

— Un pictor.

— Ce a pictat?

— PICTURI!

— Cine l-a sculptat pe *David* al lui Michelangelo?

— NU ȘTIU!

— Pe *David* al lui Michelangelo, repetă Lancaster.

Până și eu am o bănuială.

— Oh! se pleoștește Lizzie înfrântă. Am hotărât că te urăsc.

Dar el n-a terminat încă.

— Cine a pictat bolta Capelei Sixtine?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Ashley, nu sunt o proastă! se răstește ea, cu noi forțe. Chiar și eu știu cine e da Vinci!

Lancaster se mărginește s-o privească. Nu știu cine a pictat bolta Capelei Sixtine, dar, după expresia lui, îmi dau seama că n-a fost da Vinci. (Mă simt tentat să declar că știu deja că da Vinci a proiectat mașini zburătoare care nu zboară, dar mă abțin.)

— La naiba! exclamă Lizzie, după care se întoarce spre mine, observându-mi în sfârșit prezența. Nellie!

Mă pregătesc pentru bombardament.

— Ce e?

— Ai dovedit o categorică neglijență și sunt furioasă pe tine. Sunt complet ignorantă în privința artei.

— Și? ripostez eu.

Dar nu am chef de ceartă. Sunt obosit. Vreau doar să-l citesc pe Milton și să-mi găsesc soția.

— Și e numai vina ta! Ca frate mai mare, e de datoria ta să veghezi asupra educației mele în toate domeniile, iar eu nu știu nimic despre artă!

— Nici eu, răspund eu cu toată sinceritatea.

— EXACT! Am nevoie de Simmons. SIMMONS, UNDE EȘTI?

Simmons intră în birou, cu o expresie mâhnită.

— Știți, începe el, există un clopoțel.

— Nu avem timp pentru filosofie, Simmons, îl întrerupe Lizzie. S-a întâmplat ceva cumplit. Vrei să fii foarte drăguț și să faci ceva pentru mine?

— Desigur, miss Elizabeth. E totul în ordine?

— Oh, totul e perfect! exclamă ea și vocea îi debordează de sarcasm. Tu și fratele meu nătâng ați lăsat un gol teribil în educația mea, asta e tot. Se pare că nu știu nimic despre artă!

— Chiar așa, miss?

— Nu fi modest, Simmons! Cine a pictat *Rătăcitor în oceanul de ceață?*

— Friedrich, miss, răspunde el prompt. Și cred că de fapt este *Rătăcitor* pe *oceanul de ceață.*

De unde Dumnezeului știe el chestia asta? Trebuie să-mi amintesc să nu-l subestimez niciodată. Pe Lizzie însă, cunoștințele lui neetalate o scot din sărite.

— LA NAIBA! Sunt furioasă pe tine, Simmons! Dar aș putea să te iert dacă dai fuga la librăria lui Tompkins și îmi aduci cele mai bune două cărți de istoria artei. Și, dacă tot ieși, cumpără-mi și un șevalet, niște pensule și vopsele.

— Ce vrei să faci cu vopselele? o întreb eu.

— Nu poți învăța nimic dacă nu te implici, deșteptule! Dacă vrei cu adevărat să cunoști un lucru, trebuie să-l faci tu însuți.

Ei bine, pare logic. Sunt de acord cu ea, deși nu vreau. Așa cum am menționat, mintea lui Lizzie funcționează puțin prea mult ca a mea; nu pot contesta pentru mult timp niciunul dintre raționamentele ei.

— Ai întrebări Simmons? vrea ea să știe.

— Niciuna, miss, dar e de datoria mea să subliniez că ne apropiem de miezul nopții.

— Și?

Când Lizzie are o idee bine înfiptă, uneori nu mai judecă lucrurile până la capăt. Nu știu de unde a căpătat trăsătura asta.

— Și magazinele sunt închise.

— Atunci, du-te dimineață, Simmons!

— Foarte bine, miss.

— Și când te vei întoarce, adaugă ea cu o privire o idee mai îmblânzită, mă voi mai gândi dacă să-ți iert neglijența educațională.

Simmons face o plecăciune și iese.

— Ashley, rostește Lizzie o clipă mai târziu, când va veni Simmons cu ce i-am cerut, dimineață, vei vrea să-mi pozezi nud?

Fața lui Lancaster devine foarte rapid un curcubeu de culori.

— Și frate, și englez, Lancaster, intervin eu, punând palma cu un gest semnificativ pe pistolul aflat încă pe biroul meu. Și frate, și englez[94].

— Îmi pare rău, Lizzie, spune el, dar mi se pare că am alte planuri.

Ea oftează drăguț și se încruntă, de parcă ar fi fost în căutarea unei alte idei îngrijorătoare pe care s-o abordeze.

— Lancaster, mă grăbesc eu să intervin, înainte ca ea să poată afișa și alte porniri deșănțate, cum faci pentru a pregăti o expediție în iad?

— Pe legea mea, ai descoperit cum putem ajunge acolo? sare el.

— Nu, nu, nu. Nicidecum. Nu m-am putut concentra cu voi doi îmbățoșându-vă aici ca doi cocoși. Dar dacă tot e să fim slobozi la gură, măcar să vorbim despre ceva util.

— Așa, așa, răspunde el, uitând deja de flirtul de adineauri. Ce anume ai vrea să știi?

— Păi, pentru început – și pentru când ne vom dumiri unde e iadul –, care e cel mai potrivit mijloc de transport?

— Nellie, răsună glasul prin de reproș al lui Lizzie, asta e o întrebare prostească. Nu putem ști cum să ajungem într-un loc înainte să știm unde e locul unde vrem să mergem.

— Are dreptate, răspunde Lancaster și o privește iar în felul acela care nu-mi place deloc. Dar, adaugă apoi clătinând din cap ca pentru a și-l limpezi, putem totuși să începem pregătirea expediției. Acum, că ai pomenit de asta, poate că e bine să trecem la treabă. Să ne simțim utili, nu? Toată răsfoiala asta de cărți nu e deloc o modalitate bună de a porni într-o aventură, pe legea mea!

Nu mă pot abține și răspund:

— Sigur, e mult mai bine să bâjbâim orbește în întuneric!

Lancaster mă privește fix.

---

[94] Mă bucură faptul că domnul Savage l-a împiedicat pe vărul Ashley să se devoaleze în fața lui miss Savage. Motivele sale au fost, probabil, unele mai degrabă de natură personală decât morală, însă, chiar și așa, sunt mulțumit. Uneori îmi vine să cred că miss Savage trebuie protejată – dacă-mi este iertată formularea – chiar de sine însăși. – H.L.

— Savage, am impresia că mă iei în râs. Dar n-ar trebui s-o faci, bătrâne, n-ar trebui. Dă-mi voie să-ți ofer un sfat. Poți să-ți petreci toată viața închis în bibliotecă, citind toate cărțile din lume, învățând tot ce se poate învăța, dar adevărul e că nu vei fi cu nimic mai bun decât erai la început, fiindcă nu vei fi făcut în viața ta altceva decât să zaci într-o cutie din lemn[95].

Lizzie intervine înainte ca eu să apuc să răspund, ceea ce e, probabil, mult mai bine.

— Și atunci, *cum* pregătești o expediție în iad?

— Ei bine, mai întâi trebuie să decidem de ce anume avem nevoie. Dacă vom merge spre nord, vom avea nevoie de schiuri, dacă o luăm spre sud, ne trebuie macete, iar... Se întrerupe și după o clipă reia încruntat: Acum înțeleg. Nu știm ce să luăm cu noi fiindcă n-avem idee încotro plecăm. Complicat lucru.

Ne uităm unii la alții. Niciunul dintre noi nu știe cum să procedăm mai departe, dar e limpede că cineva trebuie să preia inițiativa, așa că spun:

— Bun, ce știm noi despre iad? Să începem de aici și poate că îi vom descoperi adresa.

— Eu nu știu nimic, răspunde Lancaster. Eu sunt budist.

Oftez. Nu am acum timp pentru toane.

— Foarte bine, atunci, înseamnă că totul rămâne în seama mea și a lui Lizzie. Ce știm noi, surioară?

— Despre iad? Nu prea multe, cu excepția faptului că, probabil, vom sfârși amândoi acolo.

— Eu vorbesc serios!

— Și eu! răspunde ea, însă apoi oftează, se gândește puțin și reia: Dacă totuși iadul nu se află într-un loc fizic?

— Ba sigur că se află, zice exploratorul scurt. Orice lucru se află într-un loc fizic.

— Și totuși, nu asta e realitatea, nu-i așa?

— Hai să presupunem că e într-un loc fizic, spun eu repede, înainte ca Lancaster să poată răspunde. Altfel, am putea foarte bine să ne punem ștreangul de gât.

— De acord, declară el. E într-un loc fizic și, pe legea mea, o să-l găsim și o să mergem acolo! De partea asta am eu grijă – e

---

[95] Nu-mi pot alunga sentimentul că trebuie să existe o cale de mijloc mai bună decât oricare dintre cele două extreme. Și îmi place să cred că eu trăiesc pe această cale de mijloc. – H.L.

domeniul meu, știți doar. Dar ce facem când ajungem? Cum procedăm?

— De asta o să mă ocup eu. Cu diavolul sunt în relații excelente – i-am împrumutat un volum de Tennyson – și, la urma urmei, a făcut ceea ce a făcut doar fiindcă a dedus în mod eronat că mi-ar fi mie de ajutor. Odată ce vom ajunge în iad, sunt sigur că lucrurile vor fi destul de simple.

— Excelent! exclamă Lancaster.

— Dar *cum anume ajungem acolo*? întreabă Lizzie, deja obositoare.

Chestiunea este încă un mister, iar discuția ajunge din nou într-un impas. E limpede că avem nevoie de ajutor.

— SIMMONS! strig, iar el intră cu obișnuita-i promptitudine.

— Sir?

— Trebuie să mergem în iad ca să-mi salvez soția, dar nu avem idee cum să ajungem acolo.

— Înțeleg, sir.

— Tu nu știi cumva unde e, Simmons?

— Nu în acest moment, sir.

— Atunci, la naiba, Simmons, ce ne facem?

— După toate aparențele, sir, se impun anumite cercetări. Pot sugera un drum până la Tompkins?

— Firește! exclam, simțindu-mă un zevzec fiindcă nu m-am gândit eu însumi la asta. Simmons, ești o minune!

— Vă mulțumesc, sir.

— Ce e la Tompkins? întreabă Lancaster.

— Oh, intervine Lizzie răutăcioasă, să înțeleg că ești ignorant în privința acestui subiect?

— Touché!

— Tompkins, explic eu, are cea mai bună librărie din Londra.

— Și din lume, probabil, adaugă Lizzie.

— O librărie? Dar toate magazinele sunt închise. Tocmai ne-a spus Simmons că e aproape miezul nopții!

— Toate magazinele sunt închise, sir, într-adevăr, intervine majordomul. Dar nu și al lui Tompkins. Librăria lui Tompkins nu închide niciodată[96].

---

[96] Am încercat să demontez această afirmație, atât de greu credibilă. Dar până în prezent nu am reușit. – H.L.

NOUĂ

În care suntem ajutați de o enciclopedie umană

Primul lucru pe care-l spune Tompkins când ne vede este „Iarăși tu?” – ceea ce duce la o scurtă relatare cu privire la plimbarea mea de după-amiază și la întâlnirea lui Will Kensington, despre care Lizzie și Ashley par foarte dornici să audă. Amândoi sunt o idee afectați de faptul că nu le-am pomenit despre el mai devreme. (Nu le-am povestit despre ieșirea mea în primul rând fiindcă a fost ceva personal și în al doilea rând pentru că am fost distras de pumnii lui Lancaster.)

— Știi cumva unde locuiește, Tompkins? întreb eu.

— La un fel de club al inventatorilor. Hefestaeum, oare? În Pall Mall.

— N-am auzit de el, răspund eu – ceea ce mi se pare de neînțeles.

Consider că e de datoria mea să știu tot ce e bizar sau poetic în Londra, iar un club al inventatorilor îmi pare a fi și una, și alta.

— Tu ai auzit de el, Simmons?

— Nu, sir. Poate că l-a inventat Tompkins.

Lui Simmons îi place să-l înțepe fin pe amicul lui.[97]

— L-am *inventat*? Mă așteptam la mai mult de la tine, Simmons, chicotește Tompkins, iar după ce acesta schițează o mică plecăciune ironică, reia: Și acum, spuneți-mi ce anume căutați aici în miez de noapte.

Suntem așezați în fața șemineului. Eu, Simmons și Lancaster ne-am aranjat fotoliile într-un semicerc sau mai curând într-un soi de arc lătăreț, a cărui piatră unghiulară e Tompkins. Lizzie ne-a umplut ceștile cu ceai, din care bem acum toți.

— Ca să începem cu începutul, anunț eu, mi-am dat seama că îmi iubesc soția.

— Firește, întărește Tompkins și nu-mi dau seama dacă mă ia în râs sau nu.

— Exact. Și, evident, trebuie s-o luăm înapoi…

[97] Priveliștea acestor doi giganți intelectuali blânzi și inofensivi încrucișând săbiile spiritului este una dintre cele mai mari plăceri ale unei minți educate. – H.L.

— De la diavol?

— Da, da, de la diavol, dar problema e că nu știm cum să ajungem în iad ca să vorbim cu el.

— Hmmm. Da, înțeleg. Continuă!

— Ei bine… Asta-i tot. Trebuie să pregătim o expediție până în iad, iar pentru asta se pare că trebuie să aflăm în ce loc e iadul…

— Dacă există un loc anume, intervine Lizzie.

— Ipoteză asupra căreia am convenit deja, replic eu sec. Așa că am venit aici pentru a ne documenta.

— Simmons, rostește Tompkins, mă bucur să constat că, deși în general sunt un caz disperat, copiii ăștia ai tăi mai au uneori o urmă de minte.

— Mda. Uneori cred că mai au. Dar, Tompkins, ar fi bine dacă noi doi…

Simmons vorbește deși nu i-a venit rândul, așa că îi tai macaroana; nu pare deloc entuziasmat de aventura noastră, iar asta mă deranjează.

— Poți să ne ajuți? îl întreb pe librar.

Tompkins își mângâie mustața – o mustață de o finețe desăvârșită (și prin asta nu vreau să las de înțeles că e subțire, ci dimpotrivă), în forma capătului util al unei perii.

— Poate că da. Nu știu. Niciodată nu poți să știi. Dar sunt dispus să încerc.

— Tompkins, insistă Simmons, trebuie să vorbim între patru ochi.

El deschide gura să răspundă, însă eu îi retez replica dintr-o privire. Simmons se comportă așa cum nu-i stă în caracter. Trebuie să stau serios de vorbă cu el. Până atunci, îl întreb:

— Simmons, ești sau nu hotărât s-o salvăm pe Vivien?

El mă privește în ochi.

— Sunt ferm hotărât s-o salvăm pe doamna Savage, sir.

— Bun! Atunci, să începem.

Îmi scot din minte chestiunea bizară a nesupunerii lui, mă întorc spre Tompkins și-i explic:

— Eu și Lizzie suntem păgâni, Lancaster e budist, așa că suntem în impas. Știai că budismul nu are iad?

— Ei, stai puțin, mă întrerupe Lancaster. Eu n-am zis așa ceva.

— Atunci, are? Chestia asta nu ți s-a părut a fi o informație relevantă?

— Nu în mod deosebit. Există de fapt mai multe iaduri, numite *naraka,* dar sunt individuale și nepermanente, mai degrabă niște purgatorii. Apar atunci când mori, iar când ți-ai plătit datoriile, ca să zicem așa, dispar. Cu alte cuvinte…

— Nu se află într-un loc fizic? sfârșește Lizzie fraza în locul lui.

— Ei bine… nu.

— Chestia asta nu ne ajută deloc! exclam. Avem nevoie de ajutor!

— Cu ce cărți să începem? întreabă Lancaster cu o expresie nefericită, dar stoică.

Îmi trece prin minte, cu un șoc, gândul că s-ar putea să nu agreeze cărțile, dar îl alung imediat ce se conturează, considerându-l prea absurd pentru a fi adevărat. Să nu agreeze cărțile! Nu pot să cred că există un asemenea om!

— Nu, prostuțule, intervine Lizzie. Nu începem cu cărțile, ci cu Tompkins!

Ceea ce, firește, este adevărat. Librarul rămâne tăcut o vreme. Practic, pot auzi filele enciclopediei din mintea lui întorcându-se. O clipă mai târziu, vorbește:

— Ideea unei lumi subpământene există încă de la începuturile istoriei consemnate – un loc în care se duc sufletele atunci când mor trupurile pe care ele le ocupă. Aproape toate religiile au o versiune sau alta a acestei lumi. În cultele indo-europene…

— Tompkins, îl întrerup, nu avem nevoie de un curs de antropologie! Dă-ne ceva util!

El oftează și mi se pare că aud alte file întorcându-se.

— Între Răstignire și Înviere, se crede că Iisus a dus o reușită campanie militară împotriva iadului – care, pe vremea aceea, nu era numit iad, ci…

— Essex Grove? întreb eu entuziast.

Toate privirile se întorc spre mine și simt cum roșesc.

— Nu, răspunde Tompkins. Nu Essex Grove. Se numea Sheol. Era lumea subpământeană din Vechiul Testament, în care se duceau toate sufletele morților, cele drepte și cele păcătoase deopotrivă. Obiectivul acestei campanii, pe care teologii medievali au numit-o Pogorârea, era acela de a-i elibera pe cei drepți și de a-i conduce în rai.

— Foarte interesant, comentează Lizzie, aplecându-se spre el.

— Da, interesant, răspund eu plat, dar tot inutil.

— Nu e inutil, mă contrazice Tompkins. E unul dintre numeroasele exemple de istorisiri în care o persoană vie vizitează tărâmul morților. Mitul lui Orfeu este o alta – la fel cum e și povestea lui sir Orfeo, care nu era însă numele lui adevărat. Ideea este însă aceea că *se poate.* Ceea ce constituie un punct de plecare excelent.

— I-auzi, i-auzi! exclamă Lancaster.

— Dar cum ajungem acolo? vreau eu să știu.

— Mă gândesc, se răstește Tompkins.

Chestia e că există atâtea informații îndesate în mintea lui, încât uneori are nevoie de o bună bucată de vreme ca să extragă exact piesa care îi trebuie.

— Ei bine, declară el un moment mai târziu, există fără îndoială un motiv anume pentru care i se spune „*sub*pământeană”. În general, se crede că se află în interiorul pământului, probabil undeva în apropiere de centrul acestuia.

— Dar asta-i imposibil! exclam eu exasperat. E neștiințific!

— Scuză-mă, zise Tompkins sec. Mi s-a părut că ai zis că ți-ai vândut soția diavolului.

O lovitură sub centură, una palpabilă. Lizzie și Lancaster încep să râdă, iar eu îmi cer scuze, după care întreb:

— Și cum ajungem în centrul pământului?

— Există un filolog german, sir, intervine Simmons, care a pretins acum câțiva ani că ar fi călătorit acolo. Un francez a scris o carte despre el.

— Chiar așa, pe legea mea! strigă Lancaster. Îmi amintesc de expediția aceea. Ratată cu totul, apropo, dar nu contează... Mă trimite cu gândul spre ceva. Fără îndoială, cunoașteți cu toții metafora artistică a Gurii Iadului.

— Nu, răspund eu apoi mă ambalez: NU, N-O CUNOSC, ASHLEY LANCASTER! NU CUNOSC NICIO METAFORĂ ARTISTICĂ. Tompkins, reiau apoi, ai cumva vreo carte de istoria artei? E o urgență.

— Desigur.

Se ridică din adâncimile fotoliului și dispare printre rafturi.

Eu privesc spre foc și mă gândesc la Viv. (Nu cred că i-am mai spus vreodată soției mele „Viv”. Probabil că m-am molipsit de la Lancaster. Și cred că-mi place. Creează în mintea mea două

persoane distincte – femeia pe care am nedreptățit-o timp de șase luni și pe care am disprețuit-o, care e Vivien, și cea pe care încerc să o salvez de damnarea veșnică și pe care o iubesc, care e Viv.) Îmi amintesc de părul ei, de felul în care îi cădea în valuri când îl purta desfăcut, părând să plutească în aer când și-l strângea. Îmi amintesc de râsul ei. Ce ciudat mi se pare că am amintirea lui, mai ales că, în general, mă gândesc la ea ca la o femeie nefericită. Fapt care, aparent, îmi este imputabil mie. Parțial, cel puțin. Încă mă revolt împotriva ideii de responsabilitate totală.

Se aud câteva bufnituri printre rafturi, văd înălțându-se apoi un nor de praf, iar Tompkins își face apariția victorios, ținând în mâini două tomuri mari. I le dă lui Lizzie, care spune: „Îți mulțumesc, Tompkins, bine că există în această încăpere un adevărat gentleman”, și-l sărută pe obraz.

— Ce ziceai despre Gura Iadului, băiete? îl întreabă Tompkins pe Lancaster, care pare să se străduiască fără rezultat să compună o replică isteață la ironia lui Lizzie.

— Oh, bâiguie el. Ah! Scuză-mă! Eram… Scuze!

Se adună, privește scurt spre mine și spre Lizzie, zâmbește ca pentru sine și răspunde cu o anume condescendență:

— Gura Iadului era o imagine frecvent întâlnită în Evul Mediu, deși conceptul datează probabil dintr-o epocă mult anterioară, și înfățișa intrarea în iad în chipul botului căscat al unui balaur care scuipă foc. Nu m-am gândit prea mult la asta până acum, dar imaginea e atât de răspândită, încât nu pot să nu mă întreb dacă n-o fi ceva aici.

— Așa, deci, răspund eu stupefiat. E foarte frumos, dar ce legătură…?

— Oh! exclamă Lizzie. Da, înțeleg! Firește!

Simmons și Tompkins dau amândoi din cap, de parcă tocmai ar fi priceput.

— Ce e? întreb.

Tot n-am idee ce vrea să spună.

— Un vulcan, deșteptule, mă apostrofează Lizzie. Ar putea fi un vulcan.

— De fapt, cugetă Lancaster cu glas tare, chiar asta cred că e, pe legea mea! Îmi amintesc acum de un trib african în mijlocul căruia mi-am petrecut o vreme și care venera un vulcan – ziceau că e un portal spre un alt tărâm, unul al spiritelor și alte

chestii din astea. Uitasem de el! Poate că îl știi, domnule Tompkins. Și apropo, de unde ești dumneata?

Atitudinea lui Tompkins devine brusc rece ca gheața.

— Sunt din Anglia, domnule Lancaster.

— Da, da, firește că da. Dar de unde ești *de baștină?*

— M-am născut în Anglia, domnule, la fel ca tatăl meu.

— Ah, bătrâne, exclamă Lancaster, sesizând în sfârșit tonul lui Tompkins. Nu am vrut să te jignesc. Departe de mine un asemenea gând, pe legea mea! Nu mi-ar păsa nici dacă ai fi negru, alb, verde sau violet!

— Oh, oftează Lizzie. Bărbații ăștia! Bărbații ăștia!

Tompkins izbucnește brusc într-un hohot de râs, stârnit nu se știe de ce, de remarca lui Lizzie sau de expresia de amărăciune de pe chipul lui Lancaster.

— Nu contează, bătrâne, îi spune el apoi. Am avut eu de-a face cu lucruri și mai urâte. Pe vremuri, Simmons se duela pentru onoarea mea.

Iată o informație atât de surprinzătoare, încât pe moment uit complet de soția mea.

— Simmons se *duela* pentru tine?

— Un tip de treabă acest Simmons, declară Tompkins.

— Un tip hiperbolic acest Tompkins, ripostează Simmons.

— Nu fi prozaic, Simmons! exclam eu. Te-ai duelat sau nu pentru el?

— Au existat în tinerețea noastră câțiva inși care au spus unele lucruri pe care un prieten nu le putea lăsa nesancționate.

Îi cer să ne povestească mai multe, dar enigmaticul meu majordom se mărginește să clatine din cap cu sfială.

— Dacă nu vă supără întrebarea mea, domnule Tompkins, de unde se trag rudele dumitale? vrea să știe Lancaster, a cărui atitudine francă nu este câtuși de puțin afectată de stânjeneala de moment de adineauri. Întreb doar în caz că am fost și eu pe acolo.

— Înainte să fie răpit și vândut, bunicul meu s-a născut într-un loc numit Makombologo, răspunde Tompkins și clipește semnificativ spre Simmons – un clipit pe care Lancaster nu-l sesizează.

Exploratorul pare acum mult mai stânjenit decât înainte și, cu glas scăzut, recunoaște:

— N-am auzit de el.

Facem tot posibilul să nu râdem de neștiința lui în privința acelui loc fictiv, iar el schimbă subiectul cu stângăcie:

— Ce știți despre Snaefellsjökull, domnul Tompkins?

— Dumnezeule mare, exclam eu. Ce mai e și asta? Un alt sat din Africa?

— E un vulcan din Islanda, răspunde Tompkins, revenind la subiectul zilei. Prietenul nostru german susține că l-a folosit în chip de portal spre centrul pământului, iar păgânii din vechime îl considerau poarta către tărâmul morților. Uitasem de asta. Da, băiete, s-ar putea să ne facem treaba cu el.

Mândria lui Lancaster e salvată, iar el rânjește larg. E același rânjet pe care l-am văzut când stătea aplecat deasupra mea mai devreme – sălbatic, periculos și jubilând.

— Savage, mergem în Islanda[98], mă înștiințează el.

— Nu putem să mergem în Islanda! Ne-ar lua o viață să ajungem acolo. Până când vom pune noi piciorul în Islanda, cine știe ce se va fi întâmplat cu Vivien?!

— Hmm! exclamă Tompkins. Posibil.

— La naiba! oftează Lancaster. S-ar putea să ai dreptate. Nu mă gândisem că suntem contra-cronometru, cum s-ar zice, dar poate că suntem. Există o limită de timp în genul acesta de lucruri, domnule Tompkins?

— E posibil să fie sau e posibil să nu fie. Dificil de spus.

— Care sunt factorii decisivi? întreb eu.

— Păi, uneori, când sunt ținuți în subteran perioade mai lungi, muritorii pierd contactul cu sentimentele și cu emoțiile lor omenești. Uneori mor de-a dreptul; alteori devin doar un fel de umbre, ducând o semiviață printre răposați. Dar sigur că asta nu se întâmplă întotdeauna. Am citit povești despre oameni care au trăit zeci de ani în lumea subpământeană și au revenit de acolo la fel de senini ca o dimineață de iunie. Depinde.

— De ce depinde?

Tompkins ridică din umeri.

— Și există o modalitate de a afla? întreabă Lizzie.

— Nu una certă.

— Deci vrei să spui, intervine Lancaster, că e posibil ca Vivien să moară dacă nu ajungem la ea în timp util, numai că nu știm

---

[98] Națiunea insulară a Islandei are o istorie la fel de dramatică și de fascinantă ca a noastră. Le recomand studierea ei tuturor cetățenilor interesați în domeniu. – H.L.

când s-ar putea întâmpla asta și nici dacă trebuie cu adevărat să ne facem griji pentru ea?

— Exact. Deranjant, nu?

Suntem de acord cu toții că e deranjant.

— Se pare, deci, că trebuie să presupunem tot ce-i mai rău, conchide Lizzie.

— Eu întotdeauna presupun tot ce-i mai rău, declar eu.

— Ceea ce ne trebuie, spune Lancaster, e o modalitate de a ajunge foarte repede în Islanda.

Și în clipa aceea îmi vine o idee senzațională.

ZECE

În care vizităm un loc extraordinar, care se dovedește a fi mai periculos decât bănuisem noi

Clubul Hefestaeum nu este o instituție foarte îndrăgită, după cum constatăm în scurt timp. Întrebăm un polițist despre adresa lui, iar el se încruntă, scuipă, ne întreabă ce căutăm pe străzi la o oră atât de târzie și ne notează numele în carnetul lui. Nu știe cine sunt eu, nu crede că Ashley Lancaster e Ashley Lancaster și nu ne spune care e adresa clubului. Păcat că n-am fost mai iute de minte, să-i spun că sunt Pendergast.

— Sunt inventatorii chiar atât de nerespectabili? întreabă Lizzie gâfâind ușor, iar eu mă tem că o atrage tot ce este scandalos.

— Inventatorii tulbură ordinea firească a lucrurilor, îi explică Simmons.

— La fel ca exploratorii, adaug eu.

— Și ca poeții, mă completează Lancaster.

Formăm un grup bizar: Lancaster, atât de înalt, Lizzie, atât de tânără, Simmons, atât de spilcuit, și eu, atât de așa cum sunt eu[99], colindând prin Pall Mall în toiul nopții. Nu pot să-l învinovățesc prea tare pe curcan fiindcă ne-a luat numele.

Dacă n-ați explorat niciodată străzile Londrei în miez de noapte, ar trebui s-o faceți. V-am povestit deja despre excursia mea din această după-amiază la librăria lui Tompkins și nu vreau să fiu plictisitor. Permiteți-mi să remarc însă că tot ce e splendid și misterios la lumina zilei devine de două ori pe atât noaptea. Iar când e foarte târziu și nu mai sunt alți oameni afară, silfidele dănțuiesc în penumbre. (Ăsta e un secret. Nu-l mai spuneți.)

Pall Mall e o stradă care-mi place. Nu ca s-o vizitez pe timp de zi și nici pentru locul ei în societate, dar privită exclusiv din perspectivă estetică, este o splendoare. E largă și bine pavată, cu dale uriașe. De o parte și de alta e străjuită de cluburi ale gentlemanilor.

---

[99] Amoral? – H.L.

Aceste cluburi au devenit un element atât de prezent în viața și în rutina noastră zilnică, încât mă tem că nu le mai sesizăm pe de-a-ntregul caracterul bizar. Fiindcă avem de-a face cu instituții create doar pentru a ne permite să evadăm din monotonia agitată a vieții de zi cu zi. Celibatarilor, ele le oferă companie și un refugiu din calea singurătății; celor căsătoriți, iluzia celibatului pierdut și un refugiu din calea feminității. În schimbul unei sume anuale rezonabile, un domn cu o anume situație financiară poate veni oricând dorește la ceea ce devine în foarte scurt timp o a doua lui casă. La clubul său, el poate mânca bine și ieftin, poate dormi, poate folosi biblioteca (în general excelent dotată) și poate flecări cu alții asemenea lui.

Odinioară eram membru al clubului Athenaeum, cel căruia e musai să-i aparții dacă ești un literat remarcabil. (Firește că, tehnic vorbind, nu mi-l puteam permite, dar sunt un gentleman, ceea ce înseamnă că am o sumă substanțială de bani imaginari despre care toată lumea pretinde că sunt la fel de buni ca monedele concrete.) De când m-am căsătorit însă, m-am delăsat. Sigur, jinduiam încă la un refugiu, dar nu și la companie. M-am mai dus o dată acolo, imediat după nuntă, dar mai mulți membri m-au altoit amical pe spate, m-au felicitat și mi-au pus tot felul de întrebări indiscrete, așa că am plecat fără să mai stau să-mi iau cina și m-am retras în singurătatea biroului meu.

Deseori în ultimele șase luni am contemplat ideea de a mă alătura clubului Diogenes. E un club pentru oameni ca mine. În interiorul lui e interzis să vorbești și orice formă de contact cu ceilalți membri este asiduu descurajată. E un loc în care mergi pentru solitudine și introspecție socială, populat de mizantropi singuratici, însă, când mi-a venit ideea lui, mă afundasem deja în cotloanele biroului meu – și v-am spus deja că sunt un om al obișnuințelor.

Lizzie e încântată să se preumble pe Pall Mall – un loc care nu le este propriu-zis interzis doamnelor, dar unul în care niciuna nu ar avea motive pentru a păși, iar sora mea, dacă nu cumva ați sesizat deja acest lucru, e genul care nu se sinchisește de convenții. Aleargă de pe o latură a străzii pe cealaltă, se ridică pe vârfuri ca să privească în vitrine și ferestre și zâmbește cu gura până la urechi. Îmi dau seama că este momentul să ne vedem de drum mai rapid.

În ciuda familiarizării mele cu lumea cluburilor, n-am auzit niciodată de Hefestaeum și n-am idee pe unde ar putea fi. Am străbătut aproape toată strada și încă n-am dat de el. Într-un târziu, întrebăm un mic cerșetor dacă știe ceva despre destinația noastră.

Ștrengarul e îngrozit de dimensiunile lui Lancaster și refuză să-i răspundă, așa că Lizzie este cea care îi cere îndrumări.

— Salut, începe ea. Ai auzit cumva de un club al inventatorilor care ar putea fi pe aici, prin zonă?

Băiatul încuviințează și-i face semn spre o stradă laterală elegantă. Clădirile sunt puțin mai mici decât cele de pe Pall Mall și nu la fel de maiestuoase, dar toate sunt decorate cu colonade, porticuri și stindarde. Câteva ferestre sunt luminate, dar nu prea multe. Orașul doarme. Există totuși o excepție: o clădire, exact în capătul străzii, e altfel decât celelalte. O diafană lumină albăstruie se revarsă pe ferestrele ei, iar din punct de vedere arhitectural este cea mai bizară priveliște pe care mi-a fost dat s-o văd. E mai înaltă și mai îngustă decât vecinele ei și pare să fi fost încropită din segmente ale unor construcții câtuși de puțin asemănătoare între ele. Și ea are coloane, dar acestea sunt dispuse în unghiuri îngrijorătoare și nu par să susțină altceva decât alte coloane. Arată ca și când, cu mult timp în urmă, pe acest loc s-ar fi aflat o căbănuță cu două etaje, iar un arhitect ambițios, dar neștiutor, a hotărât să construiască deasupra un turn; iar mai târziu, un alt arhitect, mai puțin ambițios, dar ceva mai priceput, a transformat turnul în ceva ce semăna oarecum cu un edificiu respectabil, însă, înainte ca transformarea să fie completă, arhitectul a răposat fără a-și dezvălui planurile nimănui; pe urmă, construcția a fost reluată de un hamal dement cu o pasiune pentru băutură, după care lucrurile au devenit haotice[100].

În timp ce noi privim clădirea, la etajul al treilea izbucnește o neașteptată strălucire portocalie. Întregul edificiu se zguduie și, o frântură de clipă mai târziu, auzim o explozie. Mă întreb dacă Will Kensington și-o fi pierdut din nou sprâncenele.

---

[100] Nu pot adăuga nimic ia descrierea domnului Savage, dar pot confirma că exact așa arată clădirea cu pricina, iar dacă vă îndoiți, mergeți acolo și vedeți cu ochii dumneavoastră. – H.L.

— Pe legea mea, comentează Lancaster, cred că am face bine să intrăm acolo cât mai există un „acolo” în care să intrăm. Haideți![101]

Ciudatul nostru grup înaintează în viteză pe strada pustie, spre clădirea bizară. Când ne apropiem, o vedem înălțându-se mai sus decât mi se păruse mie la început. („Junele Roland la poarta turnului întunecat sosi”, rostește într-un ungher al minții mele glasul acela poetic care nu tace niciodată.) Mă mir că nu am auzit mai multe despre clubul acesta – e un edificiu mult prea deosebit pentru a rămâne atât de neștiut. Bănuiesc că obscuritatea lui e un indiciu al rapidității cu care se dezvoltă și se schimbă orașul – în fiecare zi, alte clădiri sunt construite (și demolate), alte descoperiri sunt făcute, alte bizarerii apar. Nu e deci de mirare că o mică ciudățenie arhitecturală rămâne ignorată.

La ușă suntem întâmpinați de un majordom. E cum nu se poate mai potrivit pentru locul în care se află, ceea ce înseamnă că arată bizar. E imposibil de înalt și de deșirat, cu un măr al lui Adam care ar fi fost mai proeminent decât nasul dacă nu ar fi avut un nas șocant de lung. Orice caraghioslâc se oprește însă la nivelul ochilor, negri și pătrunzători, cu o privire fără fasoane.

Înainte ca eu să pot rosti un cuvânt, el spune:

— Accesul femeilor în club nu este permis.

Are o voce ascuțită și râcâitoare.

— Pe legea mea, dar ce mojic ești! exclamă Lancaster, sărind în apărarea lui Lizzie. Nu așa i se vorbește unei doamne!

— Îmi pare foarte rău, sir. Nu a fost intenția mea să fiu mojic, dar regulile clubului nu le permit femeilor să-i treacă pragul.

Lancaster își încleștează pumnii.

— La naiba cu regulile tale!

— Scuzați-mă, sir, dar regulile sunt fundamentul însuși al Imperiului Britaniei[102]. În lipsa lor, am trăi încă în colibe de lut și am mânca rahat. Nu-mi pasă dacă dumneavoastră intrați sau nu în club, dar pe viața și pe onoarea mea, domnița nu va trece!

Îmi dau seama că Lancaster clocotește. Cred că undeva în sufletul lui are tot atâta stimă pentru convenții câtă am și eu.

---

[101] Hefestaeum i-a provocat atâtea neplăceri Brigăzii Metropolitane de Pompieri, încât, la un moment dat, a intervenit guvernul, care a impus un sistem eficient. Clubului i-au fost permise două incendii pe an, pe care pompierii aveau să le stingă gratuit. Dincolo de acestea, oricare alt foc avea să atragă după sine amenzi substanțiale. – H.L.

[102] Bine zis, domnule! Trăiască regina! – H.L.

— Nicio problemă, intervine Lizzie, înainte ca apărătorul ei să poată face ceva necugetat. Oricum, sunt obosită.

E o minciună crasă și toți știm asta. Îl văd pe Lancaster pregătindu-se să treacă la ceva galant și stupid, dar Simmons se grăbește să spună:

— Și eu sunt obosit, miss. Să mergem acasă!

— Cavalerul meu! exclamă Lizzie, sărutându-l pe obraz.

Lancaster pare o idee gelos.

— Nu va dura mult, anunță el.

— Oh, stați atât cât doriți, răspunde Lizzie gingaș – este extrem de dezamăgită fiindcă trebuie să plece și se străduiește din răsputeri să n-o arate. Pare o aventură antrenantă și sper să-mi povestiți tot. Vă aștept.

— Îți mulțumesc, Simmons, spun eu.

— Desigur, sir.

Cu o privire ucigătoare adresată majordomului (Simmons suferă acut din cauza reprezentanților mai puțin onorabili ai profesiei lui), așază o mână protectoare pe spatele lui Lizzie și se îndepărtează amândoi pe caldarâm.

— Ei bine, exclamă Lancaster, întorcându-se spre majordomul neisprăvit, ești fericit acum?

— Nu sunt nici fericit, nici nefericit, sir, răspunde păzitorul porții. Dar cum impasul a fost deja rezolvat, putem continua.

— Excelent!

Lancaster dă să treacă pragul, dar majordomul nu se clintește din loc.

— Îmi pare rău, sir, dar încă nu puteți intra.

— De ce nu, pentru numele Domnului? Am trimis-o pe doamna acasă – acum ce mai vrei?

— Nu puteți intra în club înainte de a răspunde la trei ghicitori.

— Ghicitori?! tună Lancaster. Adică vrei ca eu să-ți răspund la *ghicitori?!*

— Regret, sir, dar dacă nu sunteți membru al clubului, trebuie să respectați regulile de intrare.

— Nu răspund la nicio ghicitoare, pe legea mea![103]

---

[103] Ceea ce verii mei nu au înțeles este faptul că a răspunde la trei întrebări înainte de a intra undeva era o încercare tipică la care erau supuși cavalerii în vremurile de demult. Dacă ar fi știut acest lucru, poate că s-ar fi arătat mai maleabili în situația dată, reușind să prevină astfel multe neplăceri. Le-am atras atenția asupra acestui lucru, dar am primit de la ei drept răspuns doar priviri goale și deloc amuzate. – H.L.

— Atunci, nu intrați în club.

Ne uităm unii la alții timp de câteva clipe, după care Lancaster spune:

— Am eu o ghicitoare pentru tine: ce anume preferi, să te dai la o parte sau să te arunc eu în lături?

— Aceasta nu este o ghicitoare, declară majordomul.

— Ba sigur că e! Și îți aștept răspunsul.

Majordomul execută un straniu dans tropotit și se mută o palmă mai la stânga. Mă întreb de ce. Lancaster încearcă să-l înhațe, dar omul lovește cu vârful piciorului drept într-un loc anume de pe pardoseală și pământul se cască sub noi. Eu și Lancaster ne prăvălim în beznă.

Cădem probabil cale de vreo cinci metri. Aterizarea ne este ușurată de un strat de paie și totuși mă simt zdruncinat rău. Mă uit în jur și remarc că suntem într-un soi de carceră. Pe ziduri se află sfeșnice cu lumini care nu pâlpâie, dar în mod cert nu sunt lămpi cu gaz. Lancaster revine în picioare într-o fracțiune de secundă, cu mâncărimi de palme – numai că nu pare a fi nimeni pe aproape pentru o bătaie. Celula în care ne aflăm e mică și pătrată – trei pereți din piatră și o poartă din fier în locul celui de-al patrulea. Suntem prizonieri.

Deasupra noastră, trapa prin care am căzut se închide sec.

— La naiba! înjură Lancaster înfuriat, dar după ce se uită în jur, repetă vocabulele pe un ton admirativ. O chițimie drăguță, nu? adaugă el.

A trecut pe neașteptate într-o dispoziție excelentă, pe care nu mi-o pot explica.

— Mie îmi pare mai degrabă sinistră, răspund eu, ridicându-mă în picioare cu genunchi tremurători.

— E superbă! se extaziază el. Uită-te la noi, bătrâne! închiși sub Pall Mall de o mână de inventatori și de majordomul lor scrântit!

Știu bine ce urmează, așa că nu mă mir când aud:

— E o aventură, pe legea mea!

Mă aștept să fiu exasperat de voioșia lui sau speriat de situația în care ne aflăm – ori măcar îngrijorat –, dar, spre surprinderea mea, constat că inima îmi bate mai rapid decât de obicei, simțurile îmi sunt nefiresc de ascuțite și mă aflu în pragul unui acces de râs pe deplin neisteric.

— Ai dreptate, răspund eu. Ai dreptate.

Lancaster mă privește uimit, după care exclamă:

— Așa te vreau, Savage! Cred că, până la urmă, vom fi totuși prieteni.

Nu cred că pot să exprim căldura care mă învăluie auzind această frază stupidă. Cu siguranță ceva funcționează teribil de anapoda la mine. Nu sunt din fire un om cu prieteni mulți, dar nu sunt niciunul căruia i se pare că are *nevoie* de prieteni. Poate că m-am îmbolnăvit. Mi-am făcut trei prieteni în două zile, deși mi se pare că a trecut mult mai mult timp. Sigur, unul dintre ei face parte dintr-o organizație care m-a întemnițat în cel mai laș mod cu putință, al doilea e cumnatul care nu demult a încercat să mă ucidă, iar al treilea e diavolul – dar, la urma urmei, n-am fost niciodată un tip convențional.

Lancaster pășește de colo colo ca un leu în cușcă – v-am spus deja cât de tare seamănă cu un leu? Uneori aduce a lup, dar mie mi se pare că arată mai degrabă a leu. Are o mândrie cu adevărat leonină. În orice caz, pășește încoace și încolo. Se duce mai întâi la un perete, apoi la celălalt, căutând o fisură, o deschidere, ceva. Și nu găsește nimic. Examinează poarta din fier de-a fir a păr. Își încearcă puterile asupra ei. Nu se clintește. De aceea bănuiesc că nu e din fier, fiindcă nu mă îndoiesc că omul din fața mea poate îndoi un drug din fier[104]. În timp ce el duce lupte cu poarta, eu încep să am temeri serioase cu privire la integritatea hainelor lui. Mușchii care i se umflă pe sub hainele de seară duc un război cu stofa și cusăturile care nu se poate încheia cu bine.

— Lancaster, îi spun eu într-un târziu, nu cred că vei putea să spargi poarta.

— Nu, răspunde el dezgustat și rușinat de propriul eșec. Se pare că nu. Al naibii fel de metal! Îmi amintește de vremurile când eram în Afganistan și am fost închis în temnița șahului – ai citit despre asta?

Nu răspund.

— Nu, sigur că n-ai citit. Uneori mă mir în privința ta, Savage. În ciuda atâtor cărți pe care pretinzi că le-ai citit, uneori ești teribil de ignorant.

— Ascultă aici, Lancaster!

---

[104] Am discutat cu mai mulți membri de la Hefestaeum, care n-au putut cădea de acord cu privire la metalul porții, dar toți au confirmat că nu e fier. – H.L.

— Nu, nu, îmi pare rău, bătrâne! Hai să nu ne certăm! E greșeala mea și îmi retrag comentariul. Ăsta-i unul dintre pericolele prizonieratului – te întorci împotriva tovarășilor tăi.

— Fără îndoială, spun eu, simțind o înclinație spre generozitate. Vorbeai despre șah?

— Da. Care m-a închis în mod mârșav.

— Și cum ai evadat?

— Să evadez? N-am evadat. Am petrecut acolo un an și șase luni, până când mami i-a convins pe cei din guvern că sunt o adevărată avere națională, iar ei au intervenit și mi-au asigurat eliberarea.

Chestia asta mă trezește la realitate.

— Dar noi n-avem la dispoziție un an și șase luni! Până atunci, Vivien poate fi moartă!

— Vivien ar putea fi moartă chiar și *acum,* bătrâne. Nu zic că e, dar hai să nu pierdem contactul cu realitatea.

Știu că are cele mai bune intenții spunând asta, dar mă afectează oribil. Posibilitatea nu mi-a trecut prin minte. Ideea că Vivien ar putea fi moartă deja e una la care nu mă pot gândi încă și, cu un efort, mi-o alung din minte.

— Ei bine, rostesc cu glas tare, seara asta se dovedește a fi cu totul altfel decât mă așteptam.

— Ar fi trebuit să răspund la ghicitori, declară Lancaster, așezându-se pe podea. Dar n-are rost să regretăm acum laptele vărsat, pe legea mea! Trage aer în piept, inspiră tot – asta am învățat în Tibet: inspiră dezastrul, expiră bunăvoința față de întreaga omenire și încrederea ta neștirbită va rezolva totul. Așa se face, să știi. Stai jos, Savage, și o să te învăț să meditezi. O să-ți facă bine.

Sunt salvat de o asemenea soartă de sunetul unor pași care se apropie și al unor glasuri pe care nu le disting.

— Ce să vezi! exclamă Lancaster, sărind în picioare. Iată că vin răpitorii noștri.

Glasurile se aud din ce în ce mai clar.

— Ai procedat foarte bine, Benton, spune unul dintre glasuri. Foarte bine, într-adevăr. Nu e un moment în care să ne asumăm riscuri inutile.

— Exact așa m-am gândit și eu, șir, rostește celălalt glas, neplăcut și râcâitor. În plus, era și o femeie cu ei.

— Oh, Doamne! exclamă primul. Da, da, cu siguranță ai procedat corect.

Posesorii glasurilor ajung în raza noastră vizuală. Liderul e un tip scund, de vârstă mijlocie, burduhănos și crăcănat, cu cel mai mare cap pe care l-am văzut vreodată. Are ochii foarte mici, umbriți de sprâncene stufoase, crescute pe fruntea de o lățime jupiteriană[105]. În urma lui vine majordomul pe care l-am cunoscut ceva mai devreme și al cărui nume se pare că este Benton. Pare să se afle în elementul lui aici, sub pământ.

— Domnilor, ni se adresează cel care nu este majordomul, bine ați venit în clubul meu!

Are în glas și în gesturi o sacadare care îți dă impresia că e prins într-un zootrop[106]. Își freacă mâinile fără încetare și își atinge fața mai mult decât ar fi necesar.

— Nu e tocmai ce aș numi eu un bun venit călduros, comentează Lancaster. Și nu e deloc elegant. Cine naiba ești tu și ce-ți închipui că faci?

— Îmi cer scuze pentru măsurile de precauție, dar trăim vremuri tulburi. Numele meu este Asquith și sunt președintele clubului Hefestaeum.

Tresar. Am citit despre Asquith, de fapt lordul Asquith, al șaptesprezecelea baron de Gullsworth, părintele multora dintre cele mai ingenioase dintre invențiile moderne. Mă așteptam să-l plac mai mult decât o fac acum.

— Așa, deci, continuă el, cine v-a trimis? Veniți de la Amiralitate sau sunteți de la Informații?

Eu și Lancaster ne privim perplecși.

— Nu ne-a trimis nimeni, răspund eu.

— Mă veți ierta sper, ni se adresează Asquith scărpinându-și nasul frenetic, dar așa ceva mi se pare greu de crezut. Ați încercat în miez de noapte să pătrundeți în clubul meu împreună cu o *femeie* și, culmea îndrăznelii, ați refuzat să răspundeți la ghicitorile lui Benton.

— Și ce are una de-a face cu cealaltă? întreabă Lancaster.

---

[105] Cititorul se va amuza aflând că posesorul acestei frunți jupiteriene este inventatorul acelui misterios dispozitiv care a stârnit atâtea comentarii în presă în ultima vreme, Mecanismul Minerva. – H.L.

[106] Un precursor al desenului animat, popular spre sfârșitul secolului al XIX-lea, care oferea iluzia mișcării cu ajutorul unei serii de desene ce înfățișau etape progresive ale mișcării respective (n.tr.).

— Așa cum fără îndoială știți deja, ghicitorile au fost concepute de Lane, care dovedește o acută putere de pătrundere psihologică. El a inventat trei întrebări perfecte, ale căror răspunsuri îi permit lui Benton să decidă fără umbra vreunui dubiu dacă intențiile unui nou-venit sunt bune sau rele. Și totuși, ați refuzat să răspundeți la ele. La ce concluzie am fi putut ajunge, alta decât aceea că sunteți spioni?

— Dar nu suntem! ripostez eu.

— Căutăm un tip pe nume Kensington, adaugă Lancaster.

Ceea ce se pare că n-a fost o idee bună, fiindcă imediat chipul lui Asquith devine de nepătruns.

— V-ați pecetluit soarta, domnilor, spune el și se întoarce să plece.

— Poftim?! exclam eu. Unde te duci? Cum adică ne-am pecetluit soarta? Suntem amici cu el!

— Sunteți a treia delegație guvernamentală care a încercat să pună mâna pe el în ultimele șapte ore, explică Asquith, tot cu spatele spre noi. Primele două au fost întoarse din drum de la ușă, după ce au dat răspunsuri incorecte la ghicitori. Au fost avertizate că o a treia tentativă va fi privită ca o declarație de război. Benton, rămâi aici.

Dacă îi vezi că încearcă să vorbească, ai libertatea să-i bați. Eu îl voi preveni pe Kensington că nu mai este în siguranță la club.

Dă colțul și dispare din vedere. Benton ne privește urât.

— Pe legea mea, suntem în găleată, constată Lancaster.

— Nu vorbi! latră Benton, care înhață o coadă de mătură rezemată de perete și începe s-o agite amenințător.

Mi-l imaginez încercând să-l ia la bătaie pe Lancaster și nu pot să nu zâmbesc în sinea mea.

— Ei, stai frumos, bătrâne, începe acesta din urmă, dar Benton strecoară coada de mătură printre zăbrele și-mi arde una peste braț.

— Au! Pe el trebuia să-l bați! mă revolt eu.

— El e prea mare, motivează majordomul și mă lovește din nou. Lancaster râde în gura mare și drept urmare mai capăt două lovituri.

— Taci, Lancaster! îl avertizez, iar Benton îmi mai trage una.

Pe urmă rămânem în tăcere, așteptând nu știu ce. Încerc să mă arăt indignat, dar undeva în mintea mea un glas îmi spune că mă distrez de minune.

După câteva ore[107], auzim din nou zgomot de pași, iar inima îmi face un salt când îl zăresc pe Will Kensington. În palida lumină albăstruie pare chiar mai tânăr decât mi-l aminteam. De îndată ce mă vede, dă fuga la poartă și exclamă:

— Domnule Savage! Oh, îmi pare atât de rău! N-aveam idee că dumneavoastră sunteți! Benton! Cheile, repede! Haide, omule!

Majordomul clipește nedumerit.

— Dar, domnule, am convenit cu lordul Asquith că oamenii aceștia sunt spioni de cel mai periculos tip.

— Nu sunt spioni, Benton! Acesta este domnul Savage, un vechi prieten, iar pe însoțitorul Domniei Sale nu-l cunosc, dar neîndoielnic este o persoană la fel de admirabilă.

— Dacă nu-l cunoști, insistă Benton, de unde știi că nu e spion?

— La naiba, omule, descuie ușa!

Majordomul se zgâiește îndelung la Kensington și pare pe punctul de a refuza, însă în cele din urmă oftează, se apropie de poartă și începe să încerce o serie lungă de chei. Kensington pare de-a dreptul paralizat. Cred că și-ar dori să-l despoaie pe Benton până la piele, dar excelenta lui bună-creștere nu-i permite s-o facă.

În ceea ce mă privește, mă bucur extraordinar să-l revăd pe flăcăul din nord. Mintea mea, care se pregătea deja pentru o îndelungă ședere în temniță – un an și șase luni, doar cu Lancaster în chip de companie! –, se simte extrem de ușurată.

— Lancaster, fac eu prezentările, acesta este Will Kensington, inventator și… prieten. Cel pentru care am venit aici. Kensington, el este Ashley Lancaster.

— Pe legea mea, dar ești doar un copil! exclamă cumnatul meu. Extraordinar! E o plăcere, Kensington, o plăcere! adaugă el, scuturându-i mâna printre gratii. Am citit despre activitatea ta și cred că e al naibii de interesantă!

[107] Am consultat surse multiple, inclusiv pe domnii Lancaster, Benton, Kensington și Asquith, și toate m-au asigurat că, de fapt, e imposibil să se fi scurs mai mult de cincisprezece minute. – H.L.

— Vă mulțumesc, domnule, răspunde Kensington, deloc mai puțin încântat de cunoștință. Fratele meu, Bernard, este și el un fel de explorator! Nicidecum de calibrul dumneavoastră, desigur, dar îi place grozav să urce pe munți și așa mai departe. Va fi teribil de invidios când va afla că v-am cunoscut. Dar spuneați că ați venit aici pentru mine? La ce v-aș putea eu...? Ei, dar nu contează. Mergem în camerele mele și ne lămurim.

Pe Benton, celebritatea lui Lancaster îl lasă complet rece, dar într-un târziu găsește cheia potrivită și, cu o încruntătură, ne eliberează. Kensington ne conduce de-a lungul coridorului, care acum, că am ieșit din celulă, nu mai pare chiar atât de sinistru. Încăperea aceasta subterană nu este o temniță, așa cum bănuiam – celula noastră e singura –, ci mai degrabă o pivniță sau un subsol. Sunt înghesuite în ea tot soiul de obiecte bizare – probabil materiile prime de care au nevoie inventatorii ca să născocească lucruri minunate.

Ajungem la o scară pe care urcăm până la ușa de la intrarea în club, dar de data asta în interiorul lui. Sala în care ne aflăm e încăpătoare, cu plafonul înalt. Seamănă bine cu majoritatea celorlalte cluburi și banalitatea ei mă surprinde.

— Îmi pare foarte rău că ați fost primiți atât de neceremonios, se scuză Kensington, conducându-ne dincolo de o ușă. Am avut probleme cu poliția și zilnic ne așteptăm la un asediu. Harriston a conceput trapa pentru cazuri de urgență, iar Benton a fost instruit să nu accepte persoane necunoscute decât cu cea mai mare precauție. Te rog, continuă el întorcându-se și adresându-i-se majordomului, spune-i președintelui că totul a fost rezolvat și că îi conduc pe oaspeți în camerele mele.

Benton face o plecăciune țeapănă și o șterge.

— Dar ce poate să vrea poliția de la un club al inventatorilor? întreabă Lancaster.

Eu ascult doar cu o jumătate de ureche. Orice urmă de normalitate s-a evaporat în clipa în care am părăsit holul de la intrare, iar atenția îmi este complet absorbită de priveliștea neobișnuită din jur. Îl urmăm pe Kensington dintr-o încăpere în alta, toate pline cu bancuri de lucru și cu birouri la care lucrează persoane dintre cele mai variate. Unica lor trăsătură comună este iuțeala privirilor și agilitatea degetelor. Pretutindeni în jur se văd cele mai ciudate și mai fascinante mașinării – sau ar trebui mai degrabă să spun *parascovenii*. În mijlocul uneia

dintre încăperi, înconjurat de zeci de privitori tăcuți, se află un fel de manechin care *se mișcă cu de la sine putere.* Mișcările îi sunt ritmate, nesigure, dar autonome, fără nicio îndoială. O altă sală e plină de fum și valeți în livrele aleargă de colo colo cu găleți de apă și cu pături umede, călcând în picioare grămăjoare de jar[108]. Probabil că am în față urmările exploziei pe care am auzit-o din stradă mai devreme.

— Mă tem că guvernul nu este de acord cu activitatea noastră, spune Kensington. Ne consideră o amenințare la adresa ordinii sociale și ne acuză de orientări anarhice.

— Dar e absurd! se revoltă Lancaster.

— Fără îndoială, dar, la urma urmei, guvernul e guvern[109].

— Așa e. Și totuși, e ciudat. Ai zice că și-ar dori să naționalizeze progresul, nu ți se pare?

— Oh, își doresc asta, confirmă Kensington, dar numai cu o anumită viteză. Dacă o depășești, li se pare că lucrurile se mișcă prea repede și devin agitați. Filosofii lor…

— Ai guvernului?

— Da, da, sau cum vrei să le zici… *Teoreticieni.* Ei susțin că există o viteză fixă cu care o societate poate evolua, mai cu seamă în domeniul tehnologic și în cel industrial. Peste această valoare, afirmă ei, riscul de tulburări sociale crește exponențial.

— Iar în clubul ăsta se află oameni care inventează cu o viteză superioară acelei valori?

— Nu vreau să mă laud, dar în acest club se află numeroși oameni care inventează cu așa o viteză, încât volumul cunoașterii umane se dublează săptămânal.

Cred că asta-i o hiperbolă, dar pe urmă îmi amintesc de automatul de mai devreme și încep să am dubii. Între timp, am urcat mai multe șiruri de trepte. La etajele de jos, scările erau monumentale și largi, dar pe măsură ce urcăm, devin din ce în ce mai înguste, până când se transformă într-o spirală strânsă.

— Ca o pictură de Burton, așa-i? remarcă Lancaster, iar eu îmi stăpânesc pornirea de a-l pocni.

Neobișnuit cu efortul fizic, respir deja cu mare greutate. Kensington observă și se scuză cu îngrijorare:

---

[108] Vezi nota 101 de la pagina 125. Ceea ce am omis să menționez acolo este faptul că, pentru a evita amenda (fiindcă la Hefestaeum se produc mai mult de două incendii pe an), clubul și-a alcătuit propria sa brigadă de pompieri. – H.L.

[109] Îl plac mult pe domnul Kensington și mi-aș fi dorit să nu manifeste această nefericită neîncredere în guvernul Maiestății Sale. – H.L.

— Îmi pare rău pentru toate aceste trepte, dar cum experimentele mele au în principal o natură aeronautică, am nevoie de apartamentele aflate la cea mai mare înălțime în club.

„Apartamentele” lui, când ajungem la ele, se dovedesc a fi un pod mic și înghesuit, dar, lăsând la o parte acest aspect, e cel mai poetic spațiu din câte mi-a fost dat să văd. Tapetul are o hidoasă nuanță gălbuie, însă abia dacă poate fi observat, fiind acoperit pe fiecare centimetru cu diagrame, calcule și notițe. Are o chiuvetă într-un colț, un pat mic îngropat sub un morman de tratate tehnice și un banc de lucru pe peretele vestic. Cel dinspre est e dominat de o uriașă fereastră, prin care Londra, în lumina becurilor cu gaz, pare neobișnuit de liniștită. Ne aflăm mult mai sus decât îmi închipuiam, iar cei câțiva oameni învăluiți în strălucirea lămpilor stradale par niște insecte. Sunt polițiști, cerșetori, prostituate și tineri fără căpătâi, împleticindu-se spre casă după o seară prea lungă în oraș, dar de aici, de unde privesc eu, par mai degrabă niște furnici fără personalitate, fără vicii și fără trecut[110].

Bancul de lucru e plin de instrumente și de machete. Primele par ceva obișnuit, dar machetele, nicidecum. Au cele mai variate forme, însă toate sunt, într-un fel sau altul, mașini zburătoare – baloane, planoare, aripi din pânză cu lemnul cel mai delicat lucrat, nave cu pânze și catarge, dar cu aripi în lateral, plus nenumărate dispozitive care nu cred că au deocamdată vreun nume, dar pe care mi-aș dori mult să vi le pot arăta, fiindcă nu seamănă cu nimic din ce-am văzut eu până acum, în termeni de ingeniozitate și măiestrie.

Și eu, și Lancaster suntem amuțiți de efectul cumulativ al acestei enclave a minunilor. Kensington se comportă însă cât se poate de profesionist, chiar dacă e puțin stingher și agitat. Cred că noi îi dăm această stare de nervozitate. Golește în grabă cele două scaune din încăpere și ni le oferă, apoi împinge niște hârtii de la picioarele patului și se așază acolo.

— Deci, începe el când n-am găsit fiecare locul, ce anume voiați să discutăm?

— Știi, bănuiesc, că mi-am vândut soția diavolului.

[110] Ironic este faptul că n-am citit acest pasaj (sau, dacă l-am citit, nu i-am acordat atenție) atunci când am redactat nota de la pagina 123. Îl rog, de asemenea, pe cititor să remarce că domnul Savage își închipuie că toți oamenii pe care îi vede aparțin straturilor de jos ale societății. Mie mi se pare trist acest lucru. Eu, în locul lui, aș fi văzut militari, cărturari, medici, avocați, preoți și poate chiar un poet. – H.L.

— Da, răspunde el, înclinând din cap cu entuziasm. Mi-ați spus seara trecută. O conversație foarte interesantă.

— Ei bine, ceva îngrozitor s-a întâmplat de atunci și cred că în parte a fost un rezultat direct al acelei discuții: mi-am dat seama că sunt de fapt teribil de îndrăgostit de ea.

— Ah, dar e minunat! exclamă el. Felicitări!

Se întinde să-mi strângă mâna, însă pe urmă se gândește mai bine, în mod clar neștiind care este cea mai potrivită reacție la o asemenea veste. Își schimbă poziția pe pat, stânjenit, și așteaptă politicos să continui.

— Mulțumesc. Dar asta ne aduce într-o situație foarte interesantă, și anume că trebuie s-o iau înapoi.

— Pe soție?

— Da.

— De la diavol… Da, înțeleg… Interesant, într-adevăr. Și potențial dificil cred, nu-i așa?

— Așa pare.

— Și unde anume trebuie mers mai exact pentru o asemenea misiune?

— Păi… asta-i întrebarea, răspund eu, iar el se apleacă în față, numai ochi și urechi. Cred că am ajuns…

Lancaster tușește discret, iar eu mă corectez:

— Cred că noi, Lancaster, Tompkins, Lizzie – ea e sora mea, îmi amintesc că am menționat deja; sunt sigur că-ți va plăcea – și cu mine, am ajuns la concluzia că intrarea în iad sau cel puțin una dintre intrările în iad – nu suntem siguri, dar s-ar putea să existe mai mult de una – se află în craterul unui vulcan din Islanda numit Snaefellsjökull. Dar uite care e problema, Will Kensington: Islanda este descurajant de departe, iar noi nu știm cât timp avem – sau nu avem – la dispoziție înainte ca soția mea să devină prizonieră pentru totdeauna în lumea de dincolo.

— Oh, înțeleg, răspunde el pe un ton grav. Da, este o chestiune foarte complicată.

— Așa ne-am spus și noi. Dar poate că nu e chiar așa. Vezi tu, am auzit vorbindu-se despre un tânăr inventator cu o mașină zburătoare…

Se așterne tăcerea, iar Kensington pare cufundat în gânduri. Și eu, și Lancaster ne-am aplecat atât de mult în scaune, încât aproape că stăm în picioare. Kensington se ridică, întinde o mână și rostește solemn:

— Domnule Savage, consider că îmi faceți o mare onoare permițându-mi să vă ajut în misiunea dumneavoastră. Persoana mea și mașina ei zburătoare vă stau la dispoziție.

Eu îi strâng mâna cu o solemnitate egală și schițez o mică plecăciune[111].

— Bun, intervine Lancaster, acum, că am stabilit acest lucru, trebuie să ne spui totul despre navigația prin aer!

[111] „O mare onoare”, „o solemnitate egală” și „o mică plecăciune” – remarcați că politețea vărului meu scade direct proporțional cu nivelul de curtoazie cu care este tratat. Odată m-am aventurat să-i complimentez o poezie, iar el a replicat: „Hubert, dacă mi-ar fi păsat de opinia ta sau dacă te-aș fi considerat apt în vreun fel să apreciezi asemenea lucruri, m-aș simți mulțumit”. Înțelegeți, deci, ce am vrut să spun. – H.L.

UNSPREZECE

În care găsim în Hampstead Heath ceva minunat

Hampstead Heath este în zorii zilei un loc al ceţurilor, al trilurilor de păsări şi al chestiunilor de onoare. Nu rareori se întâmplă ca liniştea dimineţii să fie spulberată de împuşcături sau ca trecătorii orelor matinale să audă zăngănit de săbii, gemete ale vreunui rănit şi câte un ţipăt ocazional de femeie. Asemenea sunete glorioase mi-au stârnit întotdeauna o anume fervoare patriotică şi, încă de la debutul carierei mele duelistice, cu vreo douăsprezece ore în urmă, am remarcat că îmi oferă o senzaţie necunoscută până atunci. Mă simt ca şi când aş face parte acum dintr-un club despre a cărui existenţă nici măcar nu bănuiam alaltăieri.

Nu sunt un tip însetat de sânge. Înainte de confruntarea cu Lancaster, nu lovisem pe nimeni şi nici nu fusesem lovit. (Decât de Lizzie, dar asta nu se pune la socoteală.) Dar toată viaţa am fost fascinat de aspectele mai intense ale naturii omeneşti. Mă atrage considerabil etosul războinic – şi folosesc aici termenul „războinic" diferenţiindu-l clar de cel de „soldat", care pentru mine desemnează un om pentru care războiul este o profesie. Războinicul însă nu luptă pentru profitul financiar, ci pentru ceva mai profund. Onoarea îşi are locul ei aici, dar nu cred că poate cuprinde întreaga anvergură a termenului. Există ceva mai mult, ceva aproape de sihăstrie – lucru pe care dintotdeauna l-am admirat într-un mod abstract.[112] Există în spiritul războinicului o anume hotărâre pe care nu credeam că o posed. Însă, după evenimentele de ieri, mă întreb dacă nu cumva zăcea latentă undeva în adâncul meu. Am regăsit în mine însumi o vigoare spirituală pe care n-am mai cunoscut-o înainte. Îmi place şi am

---

[112] Ceea ce nu reuşeşte vărul meu să transmită este ideea că poveştile cavalereşti de odinioară îi inspiră frumuseţe şi înţelepciune. O anume calitate cavalerească este ceea ce încearcă el să descrie aici, dar o face cu multă stângăcie, fiindcă în acele poveşti nu există loc pentru cinism, iar sinceritatea este tulburătoare pentru domnul Savage. – H.L.

despre mine însumi o părere puțin mai bună decât aveam până acum.[113]

Apropiindu-ne de Heath, trecem pe lângă grupurile de dueliști care se întorc în oraș. În mod obișnuit sunt alcătuite din câte cinci bărbați: un medic, doi secunzi, învingătorul (cu o expresie mândră, dar reținută) și învinsul (bandajat, ajutat de secunzi dacă a fost rănit la picior, dus pe targă dacă rana e la piept ori la cap sau dacă e deja mort). Uneori există și o mică variațiune, putând fi prezentă și o doamnă. Acestea sunt grupurile pe care îmi place mie în mod deosebit să le observ. Doamna este, fără excepție, splendidă și mai degrabă semeață și deseori plânge sau face eforturi curajoase să nu lăcrimeze. Bărbații din grupurile care includ și o femeie sunt altfel decât ceilalți. Au o atitudine mai mândră și priviri mai strălucitoare. Cel rănit nu are un aer foarte patetic, iar învingătorul este mai modest.

Cavalerismul, mi se pare mie, este un lucru magnific.[114]

Kensington se prăbușise cu mașina lui zburătoare aici, în Heath. Cu ajutorul unui fermier săritor, târâse epava până la un vechi șopron, la care se întorcea în fiecare zi ca să-și continue reparațiile. După propria sa descriere, prăbușirea nu fusese pe cât de catastrofală ar fi putut fi, iar mașinăria nu fusese distrusă definitiv. În ceea ce s-a dovedit a fi o conversație lungă și fără îndoială fascinantă (începută în podul lui și continuată în drum spre Heath), Kensington ne-a comunicat convingerea sa: cu puțin ajutor, putea s-o facă din nou „demnă de ceruri” (expresia pe care a folosit-o el și care mi-a plăcut mult) în numai jumătate de zi. De asemenea, estimează că drumul până în Islanda ne va lua circa treizeci și șase de ore. E mai mult decât speram, dar categoric mai puțin decât în oricare altă alternativă, așa că îi sunt recunoscător.

După ce și-a exprimat o doză de scepticism cu privire la planul nostru, a recunoscut vesel că „eu sunt doar un inventator, pe când voi doi sunteți unul poet, celălalt explorator”. Remarca lui l-a încântat pe Lancaster (care se dovedește a fi puțintel vanitos, savurând complimentele), dar pe mine m-a tulburat. Planul nostru este unul cu adevărat dificil și îl

[113] Nu pot să confirm acest lucru. Mi se pare că domnul Savage a avut întotdeauna o părere mai degrabă bună despre sine însuși. – H.L.

[114] La fel mi se pare și mie. Iată unul dintre lucrurile în privința căruia eu și domnul Savage gândim la fel. – H.L.

urmăm nu atât pentru că ar fi o idee bună, cât mai ales fiindcă nu avem o alta mai deșteaptă.[115]

Ceea ce mă îngrozește cel mai tare este riscul de a ajunge peste trei zile în Islanda și de a constata că vulcanul e doar un vulcan, că nu există nimic metafizic în privința lui și că soția mea e la fel de departe de mine cum a fost și până acum.

Ajungem la șopron odată cu răsăritul soarelui. (Spun „răsărit” fiindcă undeva deasupra plafonului de nori răsare soarele; tot ce putem vedea noi însă e o nuanță mai luminoasă a cerului.) Sunt copleșit de curiozitatea de a vedea mașinăria lui Kensington.

Șopronul e la fel ca oricare alt șopron: cenușiu, din lemn, mare și banal. E amplasat pe o ridicătură de teren, deasupra unui câmp înverzit, punctat cu oi. Și asta e ceva banal. În mijlocul câmpului se vede o zonă de pământ frământat, lată de vreo trei metri și lungă de vreo treizeci. Kensington ne-o arată ca fiind locul prăbușirii.

Eu și Lancaster îl ajutăm să deschidă poarta șopronului. Ce văd înăuntru îmi taie răsuflarea. Mașinăria arată ca o libelulă uriașă. Chila centrală (oare poți s-o numești chilă și la mașinăriile zburătoare?[116]) e lungă de vreo nouă metri și lată de circa trei în partea sa cea mai largă, având tot cam atât în înălțime și în adâncime. (Ar trebui să precizez aici că, deși am aruncat în stânga și-n dreapta cu dimensiuni și distanțe, sunt de fapt o catastrofă când vine vorba despre relațiile spațiale și, probabil, estimările mele sunt departe de realitate.) Țiglele care acoperă chila dau impresia unor solzi. Cam la o treime din lungime față de capătul anterior (imaginându-ne din nou o libelulă) se află cele patru aripi, construite din pânză întinsă pe un cadru de lemn. Par să fie manevrate de o serie de roți, pârghii, pistoane și alte dispozitive similare, conectate prin intermediul unor țevi de metal dințate cu ceea ce bănuiesc a fi un motor cu aburi.

Chila se subțiază puțin în partea din spate, după care se evazează brusc, precum coada unui șoim. Și această parte pare să fi fost cândva acoperită cu țigle la fel ca aripile – dar unica

---

[115] Atât domnul Lancaster, cât și domnul Savage procedează de obicei astfel. Iată de ce, împreună, sunt mai degrabă periculoși și imprevizibili. – H.L.

[116] Da. Poți. Am verificat cu domnul Kensington – deși nu știu de ce n-a putut face acest lucru chiar domnul Savage. – H.L.

dovadă în acest sens a rămas acum doar o mână de resturi noroite atârnate de câteva nituri murdare.

Partea din față a mașinăriei nu are nimic deosebit, nimic care să sugereze locul unui căpitan. Când ne apropiem și reușesc să văd mai bine, constat că există o deschidere în partea de sus a chilei. Impresia mea inițială de libelulă a fost doar parțial corectă; mai riguros ar fi s-o asemănăm cu o caravelă cu coadă și aripi de libelulă. Chila cu solzi, care se lărgește la mijloc pentru a adăposti motorul, are înălțimea joasă a unei corăbii vikinge și se îngustează în partea din față la fel ca prova acesteia.

Sub chilă nu sunt roți, așa cum aș fi crezut, ci un fel de schiuri. Unul dintre ele e atât de distrus, încât ți se face milă privindu-l. Partea anterioară a mașinăriei e turtită rău. Cadrul uneia dintre aripi s-a frânt, fiind ținut laolaltă doar de pânza care îl învelește. Lăsând însă la o parte aceste vătămări, mașinăria pare să se afle într-o formă mai bună decât m-aș fi așteptat eu.

Lancaster îi dă ocol, minunându-se și mormăind ceva ca pentru sine, dar tot ce pot distinge e „genial… genial”. Kensington stă puțin retras, privindu-ne cu neliniște. Cred că opinia noastră îl îngrijorează.

Dar nu are de ce. Mi se pare cel mai grozav lucru pe care l-am văzut vreodată și îi spun asta. Lancaster nu e deloc mai reținut în laudele sale. Kensington este însă un tip modest și nu primește complimentele cu încântarea cu care le-ar primi Lancaster, de pildă. În plus, începe imediat să vorbească, astfel că noi nu mai putem spune nimic.

— Nu arată prea grozav acum, desigur. E mai bine decât cu o săptămână în urmă, dar a încasat o lovitură zdravănă. Încă mai cred că o putem pune pe picioare foarte rapid.

— Noi cum putem ajuta? întreabă Lancaster.

— Oh, păi, nu sunt sigur. E mai mult o treabă de peticire care… Mă rog, nu vreau să par… Adevărul e că sunt unele lucruri pe care nu cred că le-ar putea face altcineva în afară de mine. Dacă mă iertați…

La oricine altcineva, o asemenea reticență mi s-ar fi părut teribil de enervantă, dar la el nu mă deranjează. Amabilitatea și încrederea sa în sine fac să i se ierte modestia exagerată, demonstrând că la mijloc nu e doar o simplă afectare, ci o sinceră dorință de a fi politicos. Iată o calitate pe care o

apreciez, deși nu mi-o pot imagina la mine însumi; eu sunt un tip mai dintr-o bucată.

— Înțelegem, răspunde Lancaster amabil. Fiecare dintre noi e specializat în propriul său domeniu, știi? Savage nu mi-ar cere mie să scriu o poezie, pe legea mea, și nici eu nu i-aș cere lui să conducă o expediție. Și totuși, știu și eu un lucru sau două despre întreținerea ambarcațiunilor și nu-mi pot imagina că o aeronavă ar putea fi chiar atât de diferită de o barcă. Dacă ești dispus să-i permiți și altcuiva să-și facă de lucru cu ea, îți stau la dispoziție.

— Oh, excelent! exclamă Kensington. Da, bănuiesc că este asemănătoare cu o ambarcațiune din multe puncte de vedere. De fapt, cred că va trebui să cumpărăm niște pânză de corabie ca să-i peticim coada.

Nu ratez oportunitatea de a arăta că pot fi și altfel decât absolut inutil și strig;

— Pot să fac eu asta! Să dau fuga înapoi în oraș?

Kensington pare să aibă unele temeri în a-mi da frâu liber.

— Numai dacă nu e deranjul prea mare, spune el cu îndoială în glas.

Atitudinea lui începe să mă calce pe nervi. Nu avem timp pentru asemenea politețuri scrupuloase.

— Uite ce e, omule, răspund eu, *tu* mă ajuți pe mine să-mi salvez soția! Faptul că eu te ajut pe tine să-ți repari mașinăria nu e altceva decât o cale de a-mi atinge scopul, așa că nu-ți mai face griji cu privire la deranjul meu!

— Îmi pare foarte rău, domnule! Aveți mare dreptate. Așa cum spunea odată sora mea…

— Dumnezeule mare! îl întrerup eu. Lancaster, am uitat de Lizzie!

Cu toată agitația scurtei noastre încarcerări și apoi a minunăției aeronautice a lui Kensington, am uitat complet că i-am promis să ne întoarcem după ea.

Orice urmă de culoare piere de pe chipul lui Lancaster. N-o cunoaște pe Lizzie de mult timp, dar a aflat suficiente lucruri despre caracterul ei ca să-și dea seama că ne așteaptă o mustrare foarte aspră și poate chiar o corecție fizică violentă.

— La naiba! exclamă el. La naiba, la naiba, la naiba!

DOISPREZECE

În care sunt martor la ceva ce n-aș fi vrut să văd

Ajung din Houghton Heath în Pocklington Place într-un timp record. Birjarul mă crede sărit de pe fix, dar n-are a face. Străbatem străzile matinale într-o viteză nebună, zburând printre negustori adormiți și brutari sastisiți, iar eu urlu la el să mergem mai repede. Pe măsură ce ne afundăm mai adânc în miezul Londrei, clădirile se înalță și se strâng una în alta aidoma zidurilor unui labirint, dar iuțeala noastră nu pălește. Trecem pe lângă Museum și cotim pe Oxford Street, unde birjarul își croiește drum abil prin traficul de dimineață, deja intens pe această arteră principală a orașului. Lăsăm negoțul în urmă și viteza cu care înaintăm crește pe străduțele mai puțin aglomerate ale elegantei zone rezidențiale în care locuiesc. Mă lasă pe treptele casei, iar eu mă năpustesc pe ușă și dau fuga în birou, de unde voi urca la etaj și mă voi arunca la picioarele lui Lizzie.

Dar ceea ce găsesc în birou mă încremenește pe loc.

Este Simmons. Stă în picioare gol până la brâu și își face de lucru cu nasturii pantalonilor, aparent pregătindu-se să-i dezbrace și pe ei.

Mai grav însă decât majordomul meu jucându-se de-a Salomeea la mine în birou este faptul că sora mea privește întregul spectacol cu o expresie concentrată, bătând nerăbdătoare din picior. Ține în mână o pensulă și o chestie din acelea ovale care nu știu cum se numesc, dar pe care își pun pictorii vopselele[117], și stă în fața unui șevalet cu o pânză goală. Abia dacă aruncă o ocheadă spre mine, continuând să privească reprezentația de nuditate. Simmons, pe de altă parte, se uită la mine îngrozit și o zbughește în spatele canapelei.

— Oh, bună, Lionel, mă salută Lizzie imperturbabilă. Simmons e un drăguț și a acceptat să-mi pozeze.

— Ce faci aici? mă răstesc eu.

[117] Se numesc, desigur, palete. – H.L.

— Învăț despre artă, ceea ce n-aș fi ales în mod necesar să fac acum, dar dat fiind faptul că am fost abandonată și că am ajuns la capătul nervilor, am hotărât să iau problema în propriile-mi mâini. Iar acum, că ți-am explicat – lucru pe care nu eram obligată să-l fac, dar pe care l-am făcut doar îndemnată de urmele reziduale ale afecțiunii pe care am nutrit-o odinioară pentru tine –, ai putea să-mi întorci favoarea și să-mi spui unde ai fost toată noaptea.

— Lizzie, pentru numele lui Dumnezeu, poartă-te cuviincios!

— Din păcate, încă de la o vârstă foarte fragedă, tu nu mi-ai insuflat nimic altceva decât dispreț față de tot ce este cuviincios.

Caut disperat o replică pe măsură, dar în zadar: Lizzie are dreptate. Începe să aștearnă alene culori pe pânză. Îmi întorc exasperat privirea de la ea și dau cu ochii de Simmons, pe jumătate dezbrăcat în dosul canapelei, sperând fără îndoială să-i fie uitată prezența.

— SIMMONS!

Stă întins cu fața în jos, pe podea, și mă gândesc că în viața mea nu l-am văzut într-o postură mai jenantă. Dar își adună bruma de demnitate pe care o mai are și răspunde:

— Sir?

— Ce mama naibii faci aici?

— Urma să fiu al ei Homer, sir.

— Al ei Homer?

— Da, sir. Era în căutarea unui subiect artistic adecvat și i-a venit în minte Homer. Mi-a cerut să-i pozez în chip de Homer și n-am găsit niciun motiv pentru a-i refuza solicitarea.

Are o atitudine care sugerează că acțiunile lui au fost cele mai firești din lume și că ar trebui să fii smintit ca să crezi altceva.

— DAR ERAI PE PUNCTUL DE A TE DEZBRĂCA!

Stă pe gânduri o clipă.

— Da, recunoaște el în cele din urmă. Într-adevăr. La început, nu mi-am dat seama că va fi o chestiune de goliciune.

— Fiindcă altfel…?

— Fiindcă altfel nu aș fi acceptat niciodată, sir, răspunde el pe un ton care ar fi trebuit să fie împăciuitor, dar nu e.

Nu știu dacă minte sau nu. Există undeva, în adâncul lui Simmons, ceva de țigan, ceva ce iese la suprafață în momente

cu totul deosebite – mai cu seamă în nonșalanța cu care privește anumite aspecte ale corpului fizic.

Atunci, înseamnă că vina e a lui Lizzie.

— De ce i-ai cerut să-și scoată hainele? o întreb.

— Fiindcă Homer nu purta livrea de majordom englez sub domnia reginei Victoria, răspunde ea fără să-și ridice privirea din pânză.

— Nici Adam și Eva nu purtau frunze de smochin! ripostez eu. Dar așa sunt reprezentați DIN MOTIVE DE DECENȚĂ!

— Nu-mi vorbi mie despre decență! Tu ți-ai vândut soția diavolului și pe urmă ai stat în oraș toată noaptea fără să-mi dai și mie de știre măcar dacă mai trăiești sau ești mort. La început m-am înfuriat, pe urmă m-a cuprins îngrijorarea, după care m-am plictisit, așa că mi-am găsit ceva de făcut.

— Mi pare rău, dar seara a luat o altă întorsătură decât ce anticipasem noi. Iar acum, îmbracă-te, fiindcă trebuie să plecăm – timpul se scurge repede pentru Viv.

— Altă întorsătură? Ce altă întorsătură? întreabă ea. Câteva minute în plus nu-i vor dăuna soției tale, iar eu nu plec nicăieri înainte să-mi spui ce s-a întâmplat și unde ai fost.

— Am fost luați drept spioni guvernamentali și închiși într-o temniță de sub Pall Mall.

Lasă pensula să-i scape din mână și se repede la mine. (Nu vom reuși niciodată să scoatem pata de vopsea de pe covor, sunt sigur.)

— La naiba! Ai avut o aventură împreună cu Ashley Lancaster, iar eu am ratat-o! Nellie, pentru asta n-o să te iert niciodată!

— Să mă ierți *pe mine*? Dar tu ai hotărât să te întorci acasă!

— Da, dar numai fiindcă nu mi-ai apărat onoarea. Voiam cu fiecare fibră a ființei mele să-l pun la podea pe amărâtul acela de majordom și să intru în club, dar n-am putut fiindcă sunt mică și probabil n-aș fi reușit să-l dobor și aș fi arătat ca o caraghioasă și fiindcă sunt femeie și în societatea asta oribilă a noastră e cumplit să fii femeie, ceea ce tu n-ai de unde să știi, așa că să nu-ți treacă prin gând să mă judeci![118] Așa că nu l-am pus la pământ, dar pe urmă am văzut că Lancaster se pregătea să-l lovească și nu suport să recurgă cineva în numele meu la violențe la care eu nu mă pot deda – nu e drept. Și atunci, ce

[118] Spusele ei ar putea avea o logică. Nu știu însă bine și nu vreau să dau naștere la controverse, așa că nu voi zăbovi asupra delicatei chestiuni a feminismului. – H.L.

altceva să fi făcut, Nellie? Mi-a frânt inima, dar n-am avut altă soluție. Iar acum țipi la mine din cauza asta!

Îmi dau seama cât de greu trebuie să fi fost pentru ea să nu ia parte la aventură și încerc să-i iert purtarea deșănțată. În plus, chiar trebuie să mergem, iar prelungirea disputei n-ar face decât să amâne lucrurile. Trag aer în piept și răsuflu adânc.

— Îmi pare rău, Lizzie.

Scuzele par s-o îmbuneze. (Dar sigur că mă mai scuzasem deja o dată; poate că nu m-a crezut sincer.)[119]

— Păi, sunt încă extrem de necăjită. Dar m-aș gândi să te iert dacă mi-ai povesti totul, fără să omiți niciun amănunt. Cum ați scăpat de acolo?

— Îți spun dacă Simmons SE ÎMBRACĂ LA LOC!

Se îmbracă, așa că încep să-i povestesc. Lizzie e complet absorbită și freamătă de entuziasm la gândul că îl va întâlni pe inventator și că îi va vedea mașinăria zburătoare. Simmons e reținut, ca de obicei, deși ceva e cam ciudat în atitudinea lui, dar pun asta pe seama contactului său cu nuditatea.

Ziua de noiembrie e una rece și cețoasă. Lizzie și Simmons își iau paltoanele și coborâm toți trei spre birja care așteaptă. Poate că birjarul mă crede smintit, dar pe Lizzie o consideră frumoasă și banii noștri i se par buni. Pe ei îi trimit spre Heath, iar eu plec în căutarea unui fabricant de pânze de corabie.

[119] Cinstit să fiu, scuzele domnului Savage sunt rareori sincere. – H.L.

TREISPREZECE

În care facem reparații

Pânza de corabie se dovedește a fi mult mai grea decât crezusem.[120] Birjarul mă lasă în Heath, la marginea câmpului, și mă ajută să-mi pun în spate pânza, care nu poate cântări mai puțin de câteva sute de kilograme.[121] Mă privește îngrijorat cum mă împleticesc sub povara ei și se oferă să mă ajute, dar îl refuz. Nu mi se pare înțelept să aduc un străin pe aerodromul nostru – niciodată nu poți ști cine va alerta presa. (Cerule mare, încep să vorbesc ca Lancaster; oare aventurile și teama de publicitate merg mână-n mână?)

Călătoria mea pe Heath cu pânza de corabie în spate va fi imortalizată, fără îndoială, în analele iubirii. Dacă nu vi se pare la fel de glorioasă precum traversarea înot a Hellespontului, motivul este acela că n-ați străbătut niciodată un kilometru de câmp cărând în spate o pânză de corabie.

În timp ce mă lupt sub greutatea ei, mintea îmi zboară la Viv. Doar ea îmi ocupă acum toate gândurile. (Înțeleg că ăsta este unul dintre riscurile îndrăgostirii.) La fiecare pas chinuitor, îi văd chipul înaintea ochilor și pășesc cu forțe înnoite. Îmi amintesc cum odată, într-o seară, am întrebat-o ce citește, iar ea mi-a răspuns: „O poveste de aventuri” și nu a mai adăugat nimic. Pe atunci am considerat că are o atitudine rece. Însă privind astăzi înapoi, îmi e limpede că deborda de dragoste pentru mine și că eu eram, pur și simplu, prea orb pentru a-mi da seama.

Cotesc pe potecă și zăresc șopronul în față. Strig, iar Lancaster coboară în fugă de pe colină ca să mă ajute. Îmi ia balotul de pânză din spate și declară aprobator:

— E destul de grea, Savage. Pe legea mea, o să facem un bărbat din tine!

Pe urmă ia balotul la subsuoară și urcă în pas alert panta colinei.

---

[120] Pot să confirm și eu acest lucru. Am navigat într-o după-amiază cu vărul Ashley pe *Daydream.* Mi-a plăcut foarte mult, dar am aflat pe propria-mi piele cât de grea e pânza de vele de calitate. – H.L.

[121] Cifra a fost pusă sub semnul întrebării. – H.L.

Îl urmez, gâfâind cu răsuflarea tăiată.

Deși am lipsit doar câteva ore, mașinăria zburătoare arată mult mai bine acum. Aripa ruptă a fost reparată, coada a fost curățată de resturile noroite și e gata să fie îmbrăcată, iar chila a fost peticită în câteva locuri. Simmons și Lizzie par să se simtă ca acasă. El lustruiește cu o cârpă metalul patinat al motorului până ce-i dă un luciu ca de alamă, iar ea stă aplecată lângă Kensington, care își face de lucru cu butoanele și manetele de la bord, recalibrând diverse chestii.

Ridică amândoi privirea când intrăm eu și Lancaster.

— Ia uitați ce-am găsit! anunță Lancaster, dând drumul balotului pe podea.

Pare bucuros că a scăpat de el, lucru care mie îmi face plăcere.

— Ah, ia te uită, e Lionel! exclamă Lizzie, încă furioasă fiindcă am uitat de ea. Ce drăguț!

— Mașinăria arată mult mai bine, constat eu.

— Oh, da, confirmă Kensington. Da, îndrăznesc să spun că da. Rudele dumneavoastră mi-au fost de mare ajutor, domnule Savage. Miss Savage îmi amintește teribil de Thomasina. Când toate acestea se vor sfârși, trebuie să veniți cu toții să stați la noi, la Keliwick House.

Iritarea pe care mi-o stârnise ceva mai devreme a dispărut și între timp am decis că îi pot suporta atitudinea plină de deferență, dacă-mi suportă și el duritatea.

— Da, răspund. E o idee... o idee foarte drăguță. Mi-ar face plăcere.

Prietenia... Ce lucru ciudat!

Îmbrăcarea cozii se dovedește a fi un lucru dificil. Pânza trebuie întinsă foarte bine, ca pielea pe o tobă; altfel, mașinăria se va dezechilibra. De aceea pânza trebuie mai întâi tăiată cu precizie, apoi cusută într-o formă specială, având grijă concomitent să se potrivească pe cadrul deja existent, iar cusăturile să nu cedeze nici chiar în circumstanțe extraordinare. (Asta s-a întâmplat când s-a prăbușit Kensington.)

E deja miezul după-amiezii când coada devine funcțională. Unele degete îmi sângerează acolo unde le-am înțepat cu acul, iar altele îmi sunt vinete după ce le-am lovit cu ciocanul. (Fixarea pânzei în cuie a fost mult mai grea decât coaserea ei, așa că am acum o părere mult mai bună despre tapițeri.) La cap

m-am lovit nu mai puțin de trei ori, trecând pe sub aripi și uitând să mă aplec, iar o mânecă a hainei mi s-a rupt după ce am agățat-o în trecere de o pârghie.[122] Dar inima mi-e plină și mă simt mai fericit decât îmi amintesc să fi fost vreodată în trecutul nu foarte apropiat.

Poate că nu am aptitudini înnăscute pentru ea, dar cred că aș putea învăța să iubesc viața de aventurier. Remarc acest lucru cu glas tare și Lizzie râde de mine, iar Simmons păstrează o mină foarte serioasă, însă Kensington zâmbește larg, în vreme ce Lancaster îmi altoiește una pe spate, așa că nu cred că sunt doar subiect de batjocură.

Pe la trei și jumătate, Kensington anunță că reparațiile sunt finalizate și că e timpul pentru un zbor de încercare. Scoatem mașinăria din șopron toți cinci. Vi se poate părea ceva simplu, dar nu e. Aparatul cântărește câteva tone[123] și e foarte dificil de urnit. Iată cum procedăm. Kensington prinde o funie de provă (oare partea din față a unei mașinării zburătoare se numește tot provă?)[124], iar Lancaster își înfășoară celălalt capăt în jurul pieptului. Noi, ceilalți patru, prindem funia care atârnă în spatele lui și, când el dă comanda, tragem din răsputeri.

Odată scoasă în aer liber, mașinăria pare mult mai mare și deopotrivă mai mică. Ideea că vom zbura cu ea peste ocean și în craterul unui vulcan începe să mă preocupe într-un mod pe care nu-l anticipasem. Lemnul curbat al aripilor, pânza de corabie (care părea atât de masivă pe spinarea mea!), micul motor cu aburi – toate au o frumusețe maiestuoasă când sunt privite în lumina înserării pe un câmp învăluit în ceață, dar este o frumusețe de miniatură. Și toate par prea fragile pentru a le face față apelor furtunoase ale Atlanticului de Nord.

Dacă și ceilalți îmi împărtășesc gândurile sumbre, cel puțin n-o arată, iar Will Kensington e tot numai entuziasm. Se grăbește să-și pregătească nava cu o bucurie neștirbită, o întruchipare a energiei infinite. Trage de o manetă și, cu un bolborosit, un sughiț și un pufăit de fum, motorul pornește. O altă pârghie acționată și aripile încep să se miște încet în sus și-n jos, ca și

[122] Domnul Savage încă poartă acea haină, refuzând s-o cârpească. Susține că o face din motive sentimentale, dar eu cred că motivul e altul: ca atunci când oamenii îi atrag atenția asupra ei, el să aibă un motiv să le povestească aventura. – H.L.

[123] Mă îndoiesc. – H.L.

[124] Da, și de această dată. – H.L.

când mașinăria s-ar trezi dintr-un somn lung. Kensington scoate un strigăt de triumf, iar noi îl aplaudăm pe tânărul inventator.

Lăsând motorul să se încălzească, coboară pe sol dintr-o săritură.

— Cred că funcționează, anunță el cu o modestă reticență.

— Așa sper, spune Lizzie, fiindcă vin cu voi!

— În zborul de încercare? Oh, miss Savage, sper că nu mă veți considera nepoliticos dacă vă voi refuza, dar este mult prea periculos.

— Dar tu mergi! răspunde Lizzie cu încăpățânare.

— Păi, da. Cineva trebuie s-o piloteze. Dar, în eventualitatea unei prăbușiri, ar fi o prostie să murim mai mulți decât este absolut necesar.

— Hmm, exclamă Lizzie. Da, asta-i adevărat. Simmons, Ashley, Nellie, cu regret vă informez că trebuie să rămâneți toți trei la sol, dat fiind că prezența voastră la bord nu este absolut necesară.

— Lizzie! încep eu.

— AI DE GÂND SĂ TE CERȚI CU MINE, LIONEL SAVAGE?

Îmi dau seama că totul e în zadar și răspund umil:

— Nu.

— Căpitane Kensington, continuă ea, mă declar prima ta însoțitoare.

Mă înfior sesizând dublul sens al termenului.

— Ei, stai puțin, obiectează Lancaster cu gelozie. Nu poți să…

— Ar fi păcat, domnule Lancaster, îl întrerupe Lizzie sec, ca bunele noastre relații să se încheie înainte de a începe cu adevărat, nu crezi?

V-am spus deja că Lizzie poate fi mai convingătoare decât o armă cu glonțul pe țeavă.

— Ar fi, recunoaște Lancaster, fără a mai adăuga ceva.

Kensington privește spre mine întrebător, dar este evident că suntem cu toții neajutorați în fața ei, așa că ridică din umeri și întinde galant o mână, pe care ea o acceptă.

Dar, înainte să apuce să urce în aeronavă și să dispară în înaltul cerului, ceva neașteptat se petrece. Apare Scotland Yard-ul și suntem arestați cu toții ca anarhiști.

PAISPREZECE

În care Scoțiană Yardul face o greșeală, iar eu mă bucur să-l văd pe Whitley Pendergast

Priviți! De pe pământ... Priviți cum se ridică-n cer!
Ce-o fi acel obiect care se-nalță-n vânt,
Care pe-a norilor coame călătorește
Precum Arion pe-al său delfin sus, tot mai sus,
Tot mai frumos? Prieteni, drept vă spun
Că altceva nu e: decât Progresu-întruchipat.

Fragment din *Aeronava,*
de Whitley Barnabas Pendergast[125]

Mai corect spus, Scotland Yard-ul apare și *încearcă* să ne aresteze.

Iată cum. Pe când Lancaster se pregătește s-o ajute pe Lizzie să urce în mașinărie, se aud un strigăt și un foc de armă. Privim spre est și zărim vreo zece polițiști croindu-și drum pe colina învecinată. Trebuie să vă spun aici că, în ciuda caracterului discutabil al activității mele mentale și al scrierilor mele sub pseudonim, n-am fost în viața mea hăituit de poliție. Și vă pot mărturisi fără jenă că mă străbate un fior și mă gândesc în treacăt ce glorios ar fi să opunem o ultimă rezistență eroică aici, în dosul meterezelor noastre de ingeniozitate tehnică. Dar n-o facem. În primul rând, nu avem niciun fel de arme, iar în al doilea rând, Simmons este de altă părere.[126]

În clipa în care îi zărim, polițiștii sunt, probabil, la vreo patru sute de metri depărtare.

— La naiba! exclamă Lancaster. Oare ce fac acolo?

---

[125] Mi-am luat libertatea de a însera aici acest fragment scris de tovarășul de rime al domnului Savage, Whitley Pendergast, care a fost martor ocular al evenimentelor redate în acest capitol și a scris mult despre ele. Mi s-a părut o adăugire potrivită și m-am gândit că cititorul va avea de câștigat de pe urma punctului de vedere al unei persoane neimplicate. – H.L.

[126] Sunt momente în care îmi fac griji pentru rudele mele care locuiesc în Pocklington Place, însă apoi îmi amintesc că-l au pe Simmons și mă relaxez. – H.L.

— E imposibil să fi venit pentru noi, nu-i așa? întreabă Lizzie.
— Ba mă tem că da, răspunde Kensington, cu fruntea încrețită de enervare. Sunt câțiva ani de când poliția îi tot hărțuiește pe inventatori. Probabil că au aflat despre mașinăria mea.
— Birjarul meu! strig eu. Ticălosul ne-a dat de gol! Ce să facem acum? Simmons!
Zarva urmăritorilor se apropie. Le distingem deja strigătele – cuvântul „anarhiști” e repetat des și purtat până la noi de adierea după-amiezii.
— Se pare că domnul Kensington trebuie să fugă, răspunde Simmons. Dacă el e prins, mașinăria îi va fi confiscată, probabil.
— Nu pot fugi fără voi! protestează Kensington. Veniți cu mine!
— Da, intervine Lizzie, plecăm direct spre Islanda!
Mi se pare o sugestie excelentă și zăbovesc câteva clipe cu gândul asupra ei.
— Dacă plecăm acum, calculez eu, am ajunge în Islanda miercuri-dimineață, lucru care, dat fiind faptul că miercurea este ziua lui Odin, pare de bun augur. Să ajungi în țara zeilor păgâni în ziua dedicată celui mai mare dintre ei mi se pare o idee cât se poate de bună.
— Neîndoielnic, sir, confirmă Simmons, însă nu avem niciun fel de provizii. Mi se pare imposibil să luăm cu asalt porțile iadului lihniți de foame și fără nicio armă.
— Are dreptate, adaugă Lancaster. Nu merge, bătrâne!
Adevărat. Și totuși, evidenta lipsă de spirit de aventură a lui Simmons începe să mă calce pe nervi. Omul pare hotărât să ne întârzie expediția, deși zău că nu pot să pricep de ce.
Între timp, poliția se apropie în goană.
— Domnul Kensington ar face foarte bine să plece imediat, sugerează Simmons.
— Mă tem că și de data asta are dreptate, spune Lancaster.
— Dar nu vă pot părăsi pur și simplu! exclamă Kensington pentru a doua oară. Nu ar fi deloc drept! Am pornit cu toții la drum și ar fi o rușine să dau bir cu fugiții.
— Nicio retragere strategică nu e rușinoasă, ripostează Lancaster. Ne vom putea regrupa mai târziu, dar, dacă mașinăria ți-e confiscată, chiar am dat de necaz!
— O să fugim cu toții! strigă Lizzie. Putem să aterizăm câțiva kilometri mai departe și să ne furișăm înapoi în oraș la noapte!

— Nu pot să nu subliniez, remarcă Simmons, că mașinăria nu a fost încă testată.

Kensington este de acord cu el.

— Nu e sigură, zice el.

— Și atunci, ne lași pe mâna poliției? întreabă Lizzie, îndreptându-și tirul asupra lui.

Îl fixează cu o privire capabilă să aprindă vreascuri ude, însă Kensington reușește în cele din urmă să nu se lase intimidat.

— Îmi pare rău, miss Savage, însă nu ar fi cinstit din partea mea să vă iau în zbor când *Cirrus* este în această stare. Nu se știe ce se poate întâmpla și ar fi cumplit să fiu răspunzător pentru moartea dumitale.

— În plus, intervine Simmons, putem discuta cu poliția. La urma urmei, n-am făcut nimic rău. Și, apropo, s-au apropiat deja destul de mult.

Lizzie însă nu se lasă:

— Cum adică să discutăm cu ei?

— Dacă am fugi cu toții, explică Simmons, ar părea o recunoaștere implicită a vinovăției. Faptul că am rămas pe loc, deși am fi avut posibilitatea să fugim, va fi foarte sugestiv în sala de judecată. Trebuie să ne lăsăm prinși pentru a alunga orice bănuială care ar putea să cadă asupra domnului Kensington.

— Oh, nu trebuie să vă faceți griji pentru asta, rostește Kensington, care însă este întrerupt de răcnetul unui sergent vânjos urcând dealul în viteză.

— Simmons are dreptate, declar eu nu tocmai mulțumit. Mai bine șterge-o, Kensington!

— Dar conștiința nu-mi permite…

Ceva șuieră pe lângă noi și izbește chila mașinăriei. O fracțiune de secundă mai târziu, aud trosnetul sec al unei carabine.

— Nu mai trageți, naiba să vă ia! strigă Lancaster.

— Ce-a fost ăla, un glonț? întreb eu năuc. Chiar trag în noi? N-am mai fost împușcat niciodată până acum.

— Nu e foarte elegant din partea lor, remarcă Lancaster dezgustat.

Simmons intervine iar:

— Cred că totuși este timpul ca domnul Kensington să plece.

— Dar…

O altă împușcătură bubuie. Ne aruncăm cu toții cu fața la pământ, iar Lancaster urlă niște cuvinte care pe Simmons îl fac să roșească.

— Pare într-adevăr că trebuie să luăm rapid o decizie, spune Kensington.

— Ar trebui s-o ștergi, băiete, îl îndeamnă Lancaster, care găsește o piatră mai mare și, ridicându-se o clipă în genunchi, o azvârle spre atacatorii noștri.

Îmi pare un gest inutil, fiindcă polițiștii sunt încă la o sută de metri distanță, dar brațul lui e ca un tun. Piatra îl lovește pe unul dintre atacatori în umăr și omul se prăbușește. Ceilalți se opresc să-l ridice, apoi formează o linie de atac.

— Într-adevăr, adaug eu. Ne descurcăm noi aici. Găsește un loc în care să ascunzi mașinăria și ia legătura cu noi de îndată ce poți.

Kensington ezită, apoi acceptă.

— Bine. Mă simt ca un ticălos, dar o șterg acum. Îmi pare foarte rău, miss Savage! Sper să nu-ți faci o părere proastă despre mine.

— Nu, nu, oftează Lizzie. Au dreptate, desigur. Gata, pleacă!

— Mă întorc imediat ce…

— Du-te, idiotule! exclamă ea.

Kensington se târăște pe burtă până în partea din față a aeronavei, apoi țâșnește și sare în cabină. Mișcarea lui neașteptată declanșează alte împușcături din tabăra poliției, dar niciun glonț nu mai ajunge în preajma noastră. Sper că nu-s turiști la picnic prin apropiere, fiindcă viețile le-ar fi într-un serios pericol.[127] De unde mă aflu, nu pot vedea în interiorul mașinăriei, dar Kensington a ajuns probabil la motor, fiindcă aripile, care s-au mișcat încet în sus și-n joc, încep să fluture mai rapid. Se mișcă alternativ – mai întâi cele din spate, de la tribord și de la babord (deși nu știu care-i în dreapta și care în stânga)[128], apoi cele din față.

Alte împușcături urmează imediat, una dintre ele asasinând un porumbel nevinovat. De câteva clipe, Lancaster își tot face de lucru cu nasturii jachetei, iar acum se ridică în picioare și

[127] Nu erau. Am aflat însă că unul dintre acele gloanțe a întrerupt prematur un duel aflat în plină desfășurare în apropiere. – H.L.

[128] Refuz să fiu în continuare documentaristul domnului Savage. Dacă ești curios, dragă cititorule, lămurește-te singur, fiindcă eu n-o mai fac. – H.L.

observ că și i-a descheiat pe cei de sus. Își scoate jacheta și vesta, după care dezbracă și cămașa. Nuditatea lui mă scandalizează mai puțin decât cea a lui Simmons, pe de-o parte fiindcă Lizzie nu se zgâiește la el și pe de alta pentru că tipul nu pare în întregime uman. Mușchii care-i joacă sub piele nu sunt mușchi de om, ci de fiară din junglele îndepărtate. Dar am greșit, Lizzie chiar se zgâiește la el. Mă pregătesc să-i cer să redevină decent, când îl văd că începe să-și fluture cămașa în aer și atunci înțeleg: e un steag alb, semn că ne predăm.

Împușcăturile se opresc. Ne ridicăm toți în picioare. Aripile mașinăriei lui Kensington bat acum mai repede. Pământul tremură din cauza motorului în funcțiune.

Lancaster își îmbracă la loc cămașa și ridică mâinile deasupra capului. Eu, Lizzie și Simmons îi urmăm exemplul. Înaintăm încet spre șirul de polițiști. Sergentul vânjos latră un ordin și toate armele ne iau în cătare. Ne continuăm înaintarea. Ei se împart în două grupuri și vin spre noi precauți, din două părți. În câteva clipe, suntem brutal și necurtenitor încătușați.

Sergentul cel vânjos este însoțit de un bărbat mic și slab în haine civile. Pare cel mai rezonabil dintre ei.

— Sunt detectiv-inspector Walter Dewhurst[129], spune el. Acesta e colegul meu, sergent Paisley. În numele Maiestății Sale, sunteți arestați.

— Naiba să te ia, nu poți să ne arestezi! se răstește Lancaster. Știi cine sunt eu?

— Nu, domnule, nu știu. Dar am aflat din surse de încredere că sunteți toți membri ai… Scoate un carnet din buzunar și se uită în el… ai Alec Rubeum, un grup anarhist care intenționează să lanseze un bombardament aerian peste Wesminster și Londra.

— Că suntem *ce*?! exclam eu. E o glumă, domnule? Eu sunt Lionel Savage, poetul, iar acesta este Ashley Lancaster!

Un murmur se ridică din rândul polițiștilor: cuvintele mele au atins o coardă. Nu sunt sigur că știu numele meu, dar cu siguranță îl știu pe al lui Lancaster. Pentru o clipă, cred că i-am potolit, dar m-am înșelat. După o scurtă deliberare, ne contestă povestea. Mă uit la grupul nostru și imediat îmi dau seama de ce. Suntem murdari din cap până-n picioare de noroi și de

[129] Îl cunosc pe inspectorul Dewhurst. E un polițist și un om bun. Îmi pare rău că este înfățișat în aceste pagini ca un prostănac, fiindcă în realitate nu este așa. – H.L.

unsoare de motor; ochii ne sunt roșii, iar părul ne e vâlvoi; în plus, Lancaster e pe jumătate dezbrăcat.

— Nu cred că e adevărat ce spun! răcnește Paisley; am impresia că răcnetul este la el mai degrabă o stare de a fi decât o alegere conștientă. Mie îmi par anarhiști!

— Mă simt îndemnat să fiu de acord cu colegul meu cu plămâni puternici, declară Dewhurst. Dar ni s-a spus că sunteți cinci.

— La naiba cu birjarul ăla! murmur eu.

— Ba suntem numai patru! strigă Lizzie.

— Eu am auzit altceva.

— Nu, domnule, intervine Simmons. Doar patru sunt.

— Minte! urlă unul dintre polițiști. Amândoi mint! L-am văzut io cu ochii mei – s-a dus și s-a urcat în nava aia când ne apropiam noi!

— Este adevărat, adaugă tipul lovit de piatra lui Lancaster, care pare să aibă clavicula ruptă și al cărui braț este prins într-o atelă improvizată. Și io l-am văzut! Sunt cinci, șefule, nu-i nicio îndoială aicea!

Arunc o ocheadă peste umăr. Mașinăria este încă la sol. Lancaster îmi prinde privirea și ridică o sprânceană. Și el e nedumerit. De ce n-a decolat Kensington? Oare reparațiile sunt incomplete?

Dewhurst se uită la noi aspru.

— Al cincilea e în aeronavă?

Nimeni nu răspunde.[130]

Dewhurst îi ordonă lui Paisley să-și adune grosul oamenilor și să înainteze spre mașinărie. El rămâne pe loc împreună cu alți trei, ca să ne păzească.

— De ce nu decolează? șoptește Lizzie.

— Nu sunt familiarizat cu Alec Rubeum, spune Dewhurst, scoțând un creion ca să ia notițe. Sunteți o celulă izolată sau faceți parte dintr-o organizație mai mare?

— Nu suntem anarhiști, naiba să te ia! răspunde Lancaster.

Eu simt un imbold pervers să nu mă apăr în niciun fel. Dacă ei vor să ne catalogheze drept revoluționari, lasă-i să facă ce poftesc. M-am săturat deja de regulile sociale și încep să mă irite rânduielile care intervin între mine și recuperarea soției mele. Nu avem timp pentru așa ceva. După, voi scrie un poem

---

[130] Juridic vorbind, a fost o alegere corectă. – H.L.

despre toate acestea, însă acum se impune să trecem la acțiune.

Grupul lui Paisley se apropie de mașinăria zburătoare. El latră un ordin și oamenii lui se despart în două șiruri; pare hotărât să-l încercuiască pe Kensington. Aripile lui *Cirrus* bat acum atât de repede, încât par doar o pâclă, iar din motor se revarsă un șuvoi de aburi – și totuși, nava nu se clintește de la sol. Există în mine ceva ce nu mă lasă să cred că masa aceea uriașă de lemn, pânză, alamă și oțel se poate ridica în aer.

— Ești încercuit! răcnește Paisley. Ai treizeci de secunde ca să te predai înainte să deschidem focul!

Kensington nu răspunde. Mă lovește o frică teribilă că, poate, l-a lovit unul dintre gloanțele de adineauri. Mi-ar părea tare rău să pierd amiciția unui ins atât de poetic.

Lancaster pare să-mi împărtășească gândurile sumbre, fiindcă le spune polițiștilor:

— Dacă băiatul e mort, dracului o să-i plătiți!

Din glasul lui răzbate un alarmant ton inflexibil, care, împreună cu dimensiunile și cu înfățișarea lui sălbatică, îi determină pe oamenii legii să facă fără voia lor un pas în spate.

Numai Dewhurst, care pare să aibă curajul nebunesc specific oamenilor mici de statură, rămâne pe loc.

— Deci mărturisiți că există și un al cincilea? întreabă el, scriind ceva în carnet.

— Habar n-ai ce anchetă te așteaptă! îl anunță Lizzie.

— Dumneata, îi răspunde el imperturbabil, ești vinovată de mințirea unui reprezentant al legii. Asta-i tot, domnișoară, cu voia dumitale.

— Ba fără voia mea! E ridicol! Nu suntem anarhiști, suntem poeți, exploratori și artiști! Cu a cui autoritate ne arestezi? Sub ce acuzații? Că suntem în căutarea aventurii? Că forțăm limitele imaginației și ale cunoașterii? Că privim spre cer atunci când visăm cu ochii deschiși?

— Nu, replică mititelul prozaic, sunteți arestați sub acuzația de trădare, răzvrătire și anarhie, în numele guvernului Maiestății Sale.

— Douăzeci și opt! urlă Paisley. Douăzeci și nouă!

Ne pregătim în vederea rafalei, dar când ajunge la treizeci, două lucruri se petrec simultan – și niciunul nu are consecințe

tragice. Sosește presa, iar mașina zburătoare începe să se ridice în aer.

La început, miracolul se produce aproape imperceptibil. Dacă în urmă cu un moment încă apăsa cu toată greutatea pământul umed, acum devine din ce în ce mai ușoară. Parcă ar fi din hârtie – ceea ce părea foarte greu adineauri pare acum imponderabil. Priveliștea ieșită din comun oprește comanda de foc pe buzele lui Paisley. Cu un scârțâit sonor, mașinăria se înalță de la pământ. Timp de zece secunde, plutește în aer. Cred că acestea sunt cele mai grozave zece secunde din întreaga mea existență. Lumea însăși pare să se dilate. E ca și când toată viața mea de până acum aș fi avut la îndemână doar un singur volum din *Encyclopaedia Britannica,* crezând că el însumează întreaga operă, iar după douăzeci de ani de trudă, cu impresia că tot ce merită știut în lumea întreagă este cuprins între cuvintele „Gouda” și „Hipopotam”, cineva îmi oferă pe neașteptate întregul set de volume.

Această clipă va schimba pentru totdeauna cursul existenței umane, nu mă îndoiesc de asta.[131]

Zgomotul motorului devine tot mai intens și mai sonor. Bătaia aripilor amintește de o pădure în toiul vijeliei. Pălăria lui Dewhurst și cascheta lui Paisley zboară în aceeași clipă și niciunul dintre ei nu schițează vreo mișcare de a o recupera.

Timpul, care se oprise în loc, își reia curgerea. Mai lent inițial, apoi cu o viteză tot mai mare, aeronava urcă spre cer.

În spate aud exploziile blițurilor și scârțâitul frenetic al creioanelor pe hârtie. În stânga mea, Lancaster se uită cu gura căscată. În dreapta, Lizzie râde ca nebuna. Polițiștii și-au coborât armele și privesc uluiți.

Mașinăria a ajuns la patru metri în aer și continuă să urce rapid, când chipul Kensington apare deasupra chilei, zâmbind șmecherește. Își duce o mână la tâmplă, mimând ridicarea unei pălării, apoi schițează o plecăciune în direcția poliției.

— Mă scuzați, domnilor, dar am programată o întâlnire în ceruri!

Către noi face un semn cu mâna și strigă:

---

[131] Așa este; chiar și acum, consecințele sunt vizibile. Deja un nou organism guvernamental a fost înființat – Biroul Aeronautic. Deși în prezent funcționează în mod înjositor într-o singură încăpere de la subsolul sediului Amiralității, personalul său fiind format exclusiv dintr-un soldat dezonorat pe nume Perkins, nu mă îndoiesc că va deveni în viitor un organism foarte important. – H.L.

— Vă rog să nu mă considerați un dezertor! Ne vedem în curând!

Apoi apasă o manetă și mașinăria țâșnește înainte ca un ogar în lesă, înălțându-se tot mai mult cu fiecare clipă. Noi o privim stupefiați cum se îndepărtează.

Dewhurst își revine primul, dar până să strige el „Foc!”, Kensington a dispărut deja în ceață. Câteva gloanțe zboară din arme, dar fără o țintă în care să tragă, iar pușcașii renunță în scurt timp.

Când îmi cobor privirea din înaltul în care dispăruse nava, observ că ni s-au alăturat douăzeci sau treizeci de reprezentanți ai presei. Sunt fotografi, jurnaliști, reporteri, desenatori și câțiva gură-cască. Unul dintre ei exclamă cu un glas familiar:

— Dumnezeule mare, Savage, ce-i cu hainele tale?

Pentru prima dată în viața mea sunt bucuros să-l văd pe Whitley Pendergast. M-a găsit într-un moment glorios și cred că supremația mea asupra lui va fi de azi pecetluită pentru totdeauna, căci sunt sigur că nici în visurile lui cele mai bizare n-a trecut vreodată prin aventura în care sunt eu implicat acum.

— Pendergast! strig. Ce minunat e să te văd! Arăți neobișnuit de proaspăt în dimineața asta! Cât despre starea hainelor mele, mă tem că le-am distrus când am evadat dintr-o temniță sau când am construit o aeronavă și m-am luptat cu poliția. Trebuie să vii la un ceai ca să-ți povestesc totul, dacă nu cumva o să fiu închis la Newgate sau o să străbat văzduhul. Apropo, ți-a rămas puțin leucoplast chiar sub nas.

— M-am tăiat când mă bărbieream, Savage – un act la care oamenii civilizați se dedau în fiecare dimineață; ar trebui să încerci și tu din când în când. Cât despre aventurile tale, trebuie să recunosc că sunt impresionat. Sincer, nu te credeam în stare. Ți-aș strânge mâna dacă n-ai fi plin de noroi.

— Și eu aș strânge-o pe a ta, dacă ai fi oricine altcineva pe lumea asta.

Înainte ca el să poată găsi o replică isteață, un reprezentant al presei strigă:

— Pe onoarea mea, acela nu e Ashley Lancaster?

— La naiba! exclamă Lancaster. N-am anunțat-o pe mami că m-am întors! Savage, ascunde-mă!

Încearcă să se facă nevăzut în spatele meu, dar diferența de dimensiune dintre noi îi zădărnicește orice efort în acest sens.

Silueta mea subțire nu face decât să atragă atenția și mai mult asupra aiurii lui înalte și robuste.

Un murmur emoționat străbate mulțimea. Brusc, Dewhurst capătă o expresie stânjenită.

— Ba da! strigă altcineva. E chiar Lancaster!

— Ashley Lancaster s-a întors în Anglia! exclamă un al treilea.

Blițurile scânteiază pretutindeni.

CINCISPREZECE

În care Lizzie comite o indiscreție care le lasă pe toate celelalte în umbră, iar eu aproape că mă bat în alt duel, apoi avem o serie de vizitatori și situația ajunge într-un impas

E dimineață. Mă trezesc în ciripit de păsărele – un dezavantaj al locuinței prea apropiate de un parc. Mă uit în sus la baldachin și mă simt claustrofobic. N-am dormit bine deloc. Sunt tulburat. Dar sunt și emoționat. Încă simt fiorii agitației de ieri și pe cei ai perspectivei altor aventuri iminente. Ceea ce mi se pare ciudat. Crezusem că o noapte de somn și de reflecție mă va tămădui de asemenea porniri bizare. La urma urmei, nu sunt un aventurier cu trupul, ci un voiajor al imaginației. Și totuși, constat că sunt încă surescitat.

Restul zilei de ieri l-am petrecut într-o harababură de explicații și de birocrație. De îndată ce eu și Lancaster am fost identificați de Pendergast și de presă (care are ochiul mai vigilent decât poliția), toate acuzațiile la adresa noastră au fost retrase și scuze generoase ne-au fost oferite. Dar a fost nevoie de multe alte ore de explicații înainte ca numele lui Will Kensington să iasă nepătat. Am fost nevoiți să prezentăm situația în fața mai multor comisii, totul fiind complicat de faptul că, obligați de necesitate, a trebuit să trecem sub tăcere unele detalii semnificative – de pildă, implicarea diavolului și răpirea lui Vivien. Sunt unele lucruri pe care, pur și simplu, nu e cazul să le spui autorităților.[132]

Când am ajuns înapoi în Pocklington Place, eram istoviți și descurajați. Niciunul dintre noi nu mai dormise de două zile și nu păream deloc mai aproape de debutul expediției noastre de recuperare. Ar fi trebuit să fim înfometați, dar nu aveam poftă de mâncare, fapt care a jignit-o profund pe doamna Davis. După

---

[132] Și aceasta a fost o omisiune înțeleaptă. Chiar și pentru cineva atât de liberal în gândire ca mine, unele aspecte ale acestei povești în întregime adevărate (acum știu asta cu certitudine) sunt mai dificil de înghițit la prima vedere. – H.L.

o tentativă nu foarte hotărâtă de a face puțină conversație, ne-am prăbușit fiecare în patul lui.

Dar de fiecare dată când simțeam apropierea somnului, chipul lui Vivien îmi apărea neinvitat în mintea-mi agitată, aruncându-mă într-un alt vârtej de îngrijorare și de remușcări. Dar în dimineața aceasta, în timp ce mă uit în bolta baldachinului, nu mă simt deloc obosit. Mă întreb dacă astăzi voi deveni într-adevăr un matelot al văzduhului.

Mă ridic, mă îmbrac și cobor. În timp ce pășesc pe trepte, remarc că nu m-am mai bărbierit de câteva zile. Va trebui să fac și asta, când voi avea timp. Ar fi păcat să arăt ca un sălbatic al grotelor când îmi voi salva soția. Mintea îmi zboară la Will Kensington. M-am gândit des la el de când s-a înălțat în aer. Sper că n-a avut probleme – nici cu gloanțele, nici cu tehnica – și că a reușit să aterizeze undeva în siguranță. Mă întreb când îl vom revedea și sper că acest lucru se va întâmpla curând. Întârzierea de ieri a fost una nefericită și sunt nerăbdător să pornim din nou la drum.

Glasuri înăbușite răzbat din biroul meu. Deschid ușa și mă ciocnesc de Lancaster, care iese în grabă. Are o expresie chinuită.

— Scuze, bătrâne, voiam doar… dau eu să spun, însă imediat o văd pe Lizzie și mă opresc.

Stă în picioare în mijlocul biroului, lângă o oglindă înaltă din podea până-n tavan, în fața unei pânze aflate pe șevalet, ținând în mână o pensulă și placa aceea afurisită cu vopsele, și nu poartă pe ea nici măcar o ață.[133]

— LIZZIE! strig eu.

— Bună dimineața, Nellie, mă întâmpină ea veselă, fără să ridice ochii spre mine. Îți place pictura mea?

Pare să-și fi făcut un autoportret cu ajutorul oglinzii. Se uită peste umăr ca să-și studieze reflexia, apoi se răsucește și mai așterne câteva tușe pe pânză.

— Pune… hainele… pe tine!

— Din păcate, sunt murdare de vopsea. Și, în plus, n-am terminat încă.

---

[133] Iată unul dintre cazurile la care m-am referit anterior, cele în care acțiunile inocente ale domnișoarei Savage, mânate doar de curiozitate și de dorința de explorare, ar putea fi greșit interpretate ca purtare imorală. – H.L.

Din câte văd eu, abia dacă a început. Pe pânză se zăresc câteva dungi ici și colo, plus conturul unei clepsidre, pe care sunt sigur că l-a desenat nu avându-se pe ea drept model, ci inspirându-se din însuși obiectul cu pricina aflat pe biroul meu. În partea de sus a conturului a adăugat două cercuri, pe care le bănuiesc a fi sânii.

— Atunci, pentru numele cerului, pune pe tine *ceva!* Un covor, un abajur, nu-mi pasă ce! Uite-aici!

Iau un pled de pe brațul canapelei și i-l arunc în cap. O acoperă de minune. Iese de sub el și și-l înfășoară în jurul trupului, uitându-se la mine cu adânc reproș.

— Mulțumit? exclamă ea plină de ciudă. Mi se pare uluitor că vă considerați bărbați moderni!

Lancaster s-a ascuns într-un colț, cu fața la perete și cu mâinile la ochi. Ceafa și urechile îi sunt roșii ca focul și-l aud bâiguind către mine câteva cuvinte împăciuitoare pe care nu le înțeleg și de care nu mă sinchisesc.

— Lizzie, ești o calamitate! îi spun. Ești indecentă.

— N-ai vrut să mă lași să-l pictez pe Simmons, n-ai vrut să mă lași să-l pictez pe Ashley, Dumnezeu știe că *tu* nu mi-ai poza niciodată, așa că ce era să fac? Vreau să învăț cât mai multe despre pictură. Vreau să înțeleg de ce, timp de două mii de ani și mai mult, marii artiști au pictat și au sculptat corpul omenesc. De ce li se pare atât de fascinant sau de frumos sau cum li s-o părea? Nu sunt indecentă, Lionel, sunt doar curioasă. Sunt multe lucruri de aflat pe lumea asta, iar eu vreau să le știu pe toate! Pe tine nu te deranjează că noi habar nu avem despre artă? Aseară, când tu îți plângeai de milă și te jeleai pentru problemele de ieri, eu citeam cărțile de istorie a artei de la Tompkins – și știi ce-am descoperit? Am descoperit că a existat un pictor – de fapt, au existat *mulți* pictori – care nu doar explică, ci chiar *îți arată* cum să ajungi în iad!

— Cred că asta am spus și eu, rostește Lancaster, încă stând cu fața la perete.

— Tu să taci! mă răstesc eu la el.

Încă nu-l pot ierta fiindcă a văzut-o pe Lizzie fără haine.

— Dar este adevărat! insistă ea. Voi, zevzecilor, nu pricepeți nici jumătate din cât e de priceput! După părerea mea, dacă zburăm în craterul unui vulcan, vom fi incinerați pe dată, dar dacă, în loc de asta…

— Am hotărât să mă sinucid, declar eu brusc, tăindu-i vorba.

Pe mine nu mă interesează arta. Mă interesează doar să-mi recuperez soția. Toată noaptea am cântărit problema în minte.

— Lionel! se răstește Lizzie, aparent înfuriată nu fiindcă aș putea să mor, ci fiindcă i-am întrerupt discursul.

— Ținând seama de situație, mi se pare un moment nepotrivit, spune Lancaster abordând chestiunea sinuciderii mele. Înțeleg disperarea și toate cele, dar avem o treabă de făcut.

Niciunul dintre ei nu pare să mă înțeleagă.

— Ba nu, voiam să zic ca s-o găsesc pe Viv, explic eu. M-am tot gândit la asta și mi se pare a fi cea mai sigură și mai rapidă metodă.

— Ah! exclamă Lancaster, pricepând în sfârșit. Ei, da, e posibil. Dar Lizzie spunea că are alte idei…

— Lizzie stă în pielea goală cu o pensulă în mână! Îi refuz ideile! Dați-mi un glonț!

Lizzie se strâmbă la mine și se trântește pe canapea. Înfășurată în pled, pare o cadână din harem.

— Vorbești serios! constată Lancaster cu surprindere și, cred eu, cu un dram de admirație.

Am luat unul dintre pistoalele de la duel și acum caut un glonț.

— Vrei să te sinucizi ca să ajungi în iad și să-mi salvezi sora. Savage, e un plan jalnic!

— Așa e, confirmă Lizzie.

— Nu fiți ridicoli! mă răstesc eu. Orfeu a încercat și i-a reușit.

— Ba, de fapt, nu, subliniază ea.

— I-ar fi reușit! Eu n-o să mă uit în urmă și n-o să fac nimic din ce n-ar trebui să fac.

Lancaster se încruntă.

— Și toate astea pornesc, desigur, de la ipoteza că o să ajungi în iad.

Anticipasem o asemenea obiecție; a fost unul dintre aspectele la care am cugetat în orele mele de nesomn.

— Lancaster, m-am însurat pentru bani și mi-am vândut soția diavolului.

— Îmi retrag comentariul anterior, adaugă el prompt. Și totuși, Savage…

— Și totuși, nimic. E logic. Și în plus, sunt îndrăgostit. Ceea ce înseamnă că am noroc. Așa că, hai repede, înainte să vină Simmons și să facă o criză. Am nevoie de un glonț pentru pistolul tău.

Știu că Lizzie e supărată pe mine, fiindcă nu obiectează. Lancaster însă mă privește nehotărât.

— O să fie mult de curățat pe urmă, bătrâne. Sincer, aș prefera…

— Dumnezeule mare, omule! Eu MĂ SINUCID aici pentru sora ta, iar tu te plângi de nițică…

Sunt întrerupt de sunetul infamei sonerii de la ușă, acționate viguros și fără încetare.

— IA MAI TACI! urlu eu.

Aud ușa de la intrare deschizându-se și, înainte să pot spune ceva, cea de la biroul meu este dată de perete și un ins mititel, cu o mutră caraghioasă, se furișează înăuntru, cărând două săbii de duel.[134] Ne răsucim toți spre el, iar el se cocoșează sub privirile noastre.

— Îmi pare foarte rău, spune el.

E scund, slab, roșcovan și dotat cu cel mai impresionant nas pe care l-am văzut vreodată. Hainele îi sunt aproape sclivisite, dar în același timp și terne. Arată ca un filfizon anost – ceea ce, până acum, crezusem a fi o contradicție în termeni.[135]

— Oh, ia te uită, e Hubert Potrivitul! exclamă Lancaster cu un aer amuzat.

— Cine e Hubert Potrivitul și ce caută la mine în casă?

— Oh, salut, vere Ashley. Am auzit că te-ai întors, zice nou-venitul. Mama ta e ferm hotărâtă să te vadă însurat, să știi.

— Dar tu cine ești? întreb eu.

— Un moment, vă rog, răspunde omulețul, a cărui atenție este încă îndreptată spre Lancaster. Ți-a blocat toate fondurile și le ține așa până când te hotărăști să-ți pui pirostriile, înțelegi?

Lancaster arată ca trăsnit.

— Dumnezeule mare, *ce-a făcut?!*

Mie nu-mi pasă de fondurile lui Lancaster, îmi pasă de soția mea!

---

[134] Eu sunt acela. – H.L.

[135] Am decis să nu consider jignitor nimic din ceea ce spune domnul Savage despre hainele ori despre persoana mea. Am fost deseori complimentat, de diverse cunoștințe, cu privire la gustul meu vestimentar și la silueta elegantă. – H.L.

— Dar cine ești tu? repet.

Intrusul se întoarce, în sfârșit, spre mine.

— Sunt Hubert.

„Da, știu că ești Hubert, dar *cine ești de fapt?*” aș vrea să-i strig, dar îmi țin gura fiindcă sunt bine-crescut.[136] Probabil că par complet pierdut, fiindcă el adaugă:

— Lancaster. Hubert Lancaster. Ne-am întâlnit la nunta ta.

Nu îmi amintesc de el. Deloc. Îmi aduc aminte de nunta mea, dar nu și de Hubert Lancaster. Mi se pare oarecum alarmant faptul că o persoană mi s-a șters complet din minte. Mă pregătesc s-o întreb pe Lizzie dacă ea își amintește de el, dar îmi dau seama la timp că ea nu a fost la nunta mea, lucru care – bănuiesc – continuă să fie pentru ea o sursă de iritare. Așa că n-o întreb.

— Eram beat, îi răspund lui Hubert, fără să mint. Ce dorești?

Pare nesigur pe el. Își scoate batista din buzunarul de la piept și își șterge transpirația de pe frunte. Cred că a alergat tot drumul până aici de acolo de unde a venit – unde o mai fi și asta. Remarcă starea de goliciune a lui Lizzie și pistolul din mâna mea și are o expresie perplexă.

— Am nimerit într-un moment prost? întreabă.

— Cel mai prost.

— Îmi pare rău. N-am vrut să deranjez. Adică, mă rog, cred că asta fac… dar nu *doresc* să deranjez. Vedeți dumneavoastră, sunt cam agitat. Sincer să fiu, sunt chiar puțin înfuriat. Și îmi cer de o mie de ori iertare pentru deranj, dar mă tem că am… oh… obligația să solicit satisfacție.

Mă holbez la el. Lizzie își înăbușă un râs, dar fără succes, și își așază mai bine pledul. Lancaster nu e atent.

Cum niciunul dintre noi nu spune nimic, Hubert continuă stânjenit:

— Din cauza injuriilor pe care le-ați adus familiei mele, mai precis verișoarei mele, Vivien, mă simt nevoit să vă rog, adică să vă *cer* să-mi dați întâlnire pe câmpul de onoare.

Îmi stăpânesc impulsul de a râde în hohote nebune.

— Adică… adică… Nu reușesc să rostesc cuvintele, dar mai fac o încercare: Adică mă provoci *la duel*?

— Regret teribil, spune el, cu privirile zburându-i de colo colo. Dar v-ați purtat cu adevărat urât cu verișoara mea și… Mă rog,

---

[136] Stai blândă, pana mea! – H.L.

dacă nu v-ar deranja să vă confruntați cu mine în duel, aș aprecia gestul.

— Ai aprecia gestul?! repet eu perplex.

Hubert încuviințează cu un aer umil.[137] Privirea lui Lizzie e teribil de amuzată. Lancaster privește în gol.

Ușa se deschide și intră Simmons, fără îndoială atras de zarvă.

— Totul este în regulă, sir? întreabă el.

— Perfect. Vărul Hubert încearcă să-mi solicite în mod politicos participarea la un duel. Vreau niște ceai.

— Foarte bine, sir, răspunde el, apoi iese.

Lancaster a încremenit cu un aer șocat de când i-a adresat Hubert ultimele cuvinte, iar acum își regăsește în sfârșit glasul:

— Hubert, ziceai că mami o să-mi blocheze fondurile?

— Mă tem că le-a blocat deja.

— Dar e ilegal!

— Dacă acțiunea este condusă de un avocat expert, nu e *chiar* ilegală.

Lancaster își înclină capul spre un umăr, fără să înțeleagă. Cu un aer stingherit, Hubert adaugă:

— Din păcate, *eu* sunt un avocat expert.[138]

— TU mi-ai blocat fondurile! strigă Lancaster, aruncând fulgere din priviri.

— Ba nu, ba nu, mama ta le-a blocat! se apără Hubert, cu glasul tremurând; Lancaster e cel puțin cu un cap mai înalt decât el. Eu i-am oferit doar posibilitatea s-o facă. Regret enorm!

— Trădătorule!

— Dar, reia Hubert mai vesel, promite să dea drumul banilor de îndată ce te însori!

Figura lui Lancaster, care a fost palidă până acum, devine cenușie.

---

[137] Trebuie să intervin aici. Sunt foarte conștient că oamenii de litere își iau unele libertăți față de realitate și redau lucrurile așa cum nu sunt ele de fapt. Iată un aspect cu care toți trebuie să ne împăcăm, deci așa să fie. Dar felul în care mă înfățișează aici domnul Savage este, cred eu, intenționat jignitor. Nu sunt nici atât de timid, nici atât de scund și nici atât de stupid cum mă zugrăvește el. (Dar în privința dimensiunilor nasului nu a exagerat.) Nu voi mai adăuga nimic pe acest subiect, dar ceea ce am spus a trebuit să spun. – H.L.

[138] Acest schimb de replici chiar a avut loc – deși eu categoric nu l-aș fi menționat, mai puțin în cazul în care aș fi fost presat. Nu sunt lăudăros din fire. – H.L.

— Dumnezeule! exclamă el. Sunt pierdut. Asta e! Sunt pierdut și gata.

Mi se pare că, ținând seama de circumstanțe, are un punct de vedere extrem de îngust.

— Îmi pare foarte rău, Ashley, insistă Hubert.

— Putem reveni o clipă la mine? intervin eu. Parcă mă provocai la duel.

— Oh, da, îmi pare rău. La duel. Pentru rele tratamente la adresa verișoarei tale… adică a soției tale… verișoara *mea…* Vivien.

Ce tot spune el acolo? Problemele noastre maritale n-au avut un caracter public, fără îndoială – la urma urmei, nici sora mea și nici fratele soției mele n-au avut habar de ele. Și atunci, cum se poate ca acest ins ciudat, care se pretinde a fi vărul meu, să dețină informații pe care ei nu le au?

— De unde știi tu despre vreun rău tratament la care am supus-o eu pe soția mea? îl întreb.

— Păi, ea mi-a spus! răspunde el, evident surprins.

— Ce ți-a spus?

— Despre ce?

— Ce rele tratamente?

Sunt stupefiat. Am greșit oare față de Vivien, fără să-mi dau seama, în vreun fel care a ajuns de notorietate publică? Mi se pare că sunt subiectul unei farse, provocat la duel în stânga și-n dreapta, pentru greșeli inconștiente sau neștiute.

— Habar n-am despre ce vorbești, spun eu în cele din urmă. Dar nu-i nimic. N-am de gând să mă bat cu tine.

— Nu ai… Nu ai de gând? se miră el, părând îngrijorat și tamponându-și din nou fruntea cu batista.

— Nu. Am eu o idee în minte. Dar ești bine-venit să mă ucizi.

— Oh, Doamne! exclamă Lizzie.

— Nu înțeleg, recunoaște Hubert.

— Am o întâlnire în iad, îi explic eu, dar mă confrunt cu unele dificultăți în a ajunge acolo. Ca atare, mi-ai fi de mare ajutor dacă m-ai ucide.

Lizzie își acoperă fața cu mâinile și pledul aproape că alunecă de pe ea.

— Nu mă întreba nimic, îl avertizez eu pe Hubert. E prea complicat să-ți explic. Doar omoară-mă. Acum, te rog!

Încep să-mi deschei nasturii cămășii, pentru ca sabia să-mi pătrundă în inimă nestingherită.

— Nu pot să ucid un om neînarmat! protestează Hubert. Nu e echitabil!

— Atunci, dă-mi sabia aia și pe urmă ucide-mă! îi cer eu, întinzând mâna după a doua sabie.

— Foarte bine, zice el și-mi întinde arma. Dar de ce…?

— Nu mai pune întrebări și fă-o mai repede!

Lancaster s-a retras lângă un perete și s-a lăsat în jos, iar acum stă pe podea cu genunchii ridicați la bărbie și cu brațele înfășurate în jurul lor. Parcă ar fi – deși e absurd – un copil mic.

— Viața mea s-a sfârșit, geme el.

— UITE CINE VORBEȘTE! strig eu.

El se cufundă iar într-o tăcere morocănoasă.

— Foarte bine, vere Hubert. Habar n-am și nici nu-mi pasă de ce te crezi vărul meu, dar sunt gata dacă ești și tu.

Caută disperat căi de scăpare. Mă calcă pe nervi faptul că umblă și provoacă necunoscuți la duel, dar nu are curajul să-mi facă mie felul.

— Nu cred că… bolborosește el.

— Hubert! mă răstesc.

— Scuze! Scuză-mă!

Își adună forțele și ridică sabia.

— Și unde ar trebui să…?

Apuc vârful sabiei și mi-l așez între a patra și a cincea coastă din partea stângă a pieptului.

— Aici, spun cu solemnitate. Calm acum. Ești gata?

— Sunt puțin emoționat. Pot să prizez un pic de tutun înainte…?[139]

— HUBERT!

— Bine, bine, gata, îmi pare rău, da, bâiguie el, după care își recapătă controlul. Chiar aici?

— Chiar acolo. Și cu cât mai curând, cu atât mai bine, te rog!

— Lionel! exclamă Lizzie, care se pare că abia acum realizează cât de serioase sunt intențiile mele. Ce-ți închipui că faci?

— ȚI-AM SPUS DEJA DE CINCISPREZECE ORI! Mă sinucid ca să ajung la Vivien!

— La Vivien? întreabă Hubert nedumerit.

---

[139] Nici asta n-am spus, de fapt. – H.L.

— Tu nu vorbi! îl apostrofez.

— Scuze!

— Nellie, îți interzic! spune Lizzie.

— Ar trebui să…? dă să întrebe Hubert.

— Nu-i da atenție! îi cer eu.

— Dacă mă ignori…

— Înfige odată, omule! strig eu alarmat – de îndată ce Lizzie și-a aruncat plasa, nu mai ai cum să nu i te supui.

— Dar…

— Acum, Hubert!

Lizzie pune mâna pe pistolul pe care îl lăsasem pe birou și-l îndreaptă spre Hubert.

— Dacă-l înjunghii, te împușc, îi spune calmă.

— Dar nu e încărcat! protestez eu.

— Nu e? întreabă ea.

— Este? vrea Hubert să știe.

— Nu! răspund eu.

— Vrei să te convingi? continuă Lizzie, cu degetul pe trăgaci. Hubert tremură vizibil. Eu mă pregătesc să mă arunc spre vârful sabiei înainte ca el să aibă timp să-l coboare. Și, în timp ce mă întăresc în vederea sfârșitului, aud ușa deschizându-se în spatele meu.

— Ah, Simmons, exact la timp! exclam. Adio, vechi prieten, nu voi mai avea totuși nevoie de ceai.

— Nu sunt Simmons, rostește o voce gângăvită pe care n-am mai auzit-o decât o dată înainte, dar pe care aș recunoaște-o oriunde. Simmons este în bucătărie. Dar ce faci, prietene?

Este domnul distins și aduce servanta cu ceai.

— Tu! strig eu.

Hubert coboară sabia, răsuflând ușurat. Lizzie face același lucru cu arma.

— Salut, rostește diavolul cu căldură în glas. Totul e bine, sper!

— Lancaster! șoptesc eu. El e!

Lancaster șade tot pe podea și se ține singur în brațe.

— El? întreabă absent. Care el?

— El… El… mă bâlbâi, fiindcă mi se pare oarecum necuviincios să rostesc cuvântul. Știi tu!

— Oh! rostește el, vag interesat.

— Oh, Doamne! exclamă Lizzie. Bună ziua, domnule! Eu sunt Lizzie…

— Nu vorbi cu el, Lizzie!

— Vorbesc cu cine am chef!

— Atunci, sper că-ți place să dormi sub cerul liber, fiindcă eu sunt încă stăpânul acestei case și nicio soră de-a mea nu va avea de-a face cu… persoana aceea!

Ea bate din picior enervată, dar nu mai spune nimic. Eu mă întorc spre domnul distins, care afișează o expresie de politicoasă curiozitate.

— Îți cer să îmi înapoiezi soția fără întârziere!

El se încruntă nedumerit.

— Scuzați-mă?

— Vivien Savage, precizez eu pentru eventualitatea că începe să-și facă un obicei din a uita lucruri. Soția mea. Știu că ți-am vândut-o accidental…

(îl aud pe Hubert întrebându-l pe Lancaster „Cine-i ăsta?”, pe Lancaster răspunzând „Cred că e diavolul” și pe Hubert exclamând „Dumnezeule!”)

— … dar o vreau înapoi, închei eu.

— Nu am idee despre ce vorbiți, spune domnul distins. Doriți ceai?

— NU, NU DORESC CEAI! O vreau pe soția mea!

— Păi, unde e? întreabă el.

— Exact! ripostez eu.

— Ce? se interesează el.

— Unde? răspund eu.

— Cine? întreabă domnul iar.

— Ce-ai făcut cu ea?

— Ce-am făcut *eu* cu soția *dumneavoastră*?

Încep să-mi pierd răbdarea și nu știu de ce aș fi în stare. De ce face pe prostul? Nu înțeleg de ce nu vrea să discute cu mine deschis, ca între gentlemani. Dacă nu vrea să mi-o înapoieze, nu trebuie decât s-o spună, și atunci eu… O să-l provoc la duel? Râd în sinea mea la o asemenea idee.

În aceeași clipă, ușa de la intrare se deschide și o voce strigă:

— Hubert! Hubert, unde ești?

Știu foarte bine cui îi aparține vocea, dar nu pot să cred. Și are efecte dintre cele mai uimitoare asupra stomacului meu,

asupra inimii, plămânilor și ochilor. Genunchii încep să mă lase și trebuie să mă sprijin de birou ca să nu cad.

Câteva secunde mai târziu, în încăpere intră soția mea.

Probabil că formăm o scenă bizară în fața ochilor ei. Domnul cel distins încearcă să ne ofere tuturor ceai, Lancaster șade pe podea ca un copil, eu și Hubert stăm cu săbiile în mână, iar Lizzie e îmbrăcată doar cu un pled și își scarpină nasul absentă cu magazia pistolului.

— Oh, Doamne! exclamă Vivien. Am ajuns prea târziu! Lionel, nu știu ce ți-a zis, dar să nu îndrăznești să te bați cu el! Încearcă să fie galant, dar o să-l ucizi, iar asta n-o să rezolve nimic. Îți interzic să-l ucizi.

— Mă pregăteam să-l ucid eu pe el! răspunde Hubert ușor ofensat.

— Vivien, spune Lancaster din locul lui de pe podea, s-a întâmplat ceva cumplit.

Niciunul dintre ei nu pare să sesizeze realitatea evidentă și totuși extraordinară a prezenței ei. Doar eu o fac.

— Trăiești!

Asta e tot ce pot să spun.

— Hubert, continuă Vivien pe un ton sever, ignorându-mă. Lasă sabia jos! Bună, Lizzie!

— Bună, Vivien, răspunde sora mea pe un ton vesel.

Mi se pare un semn de teribilă proastă creștere, la amândouă, faptul că-și vorbesc atât de informal încă de la prima întâlnire, dar mă abțin să spun ceva. Și mă răsucesc spre domnul distins.

— Dacă te mai atingi *vreodată* de ea, te târăsc afară din iad și te omor cu mâinile mele!

— Dar nici n-am atins-o! protestează el.

— Cine-i ăsta? întreabă Vivien fără a se adresa cuiva anume.

— Dumneavoastră trebuie să fiți doamna Savage, spune domnul, cu un interes politicos.

— Sunt Vivien.

— Este o adevărată plăcere să vă întâlnesc, în sfârșit, continuă el, întinzând mâna spre ea.

— Dar cine sunteți dumneavoastră?

— Sunt… Ei bine, îmi place să cred că sunt un *prieten* al soțului dumneavoastră.

Am urmărit întreaga scenă ca într-o reverie, din care îmi revin brusc.

— Nu vorbi cu ea! mă răstesc eu și-i împing mâna departe de a ei.

— Lionel! mă mustră Vivien. Nu așa se vorbește cu prietenii!

— El nu e prietenul meu, declar eu ferm.

— Ei, asta-i! exclamă domnul cu o expresie rănită.

— Gogoșele? ne oferă Simmons, intrând și aducând o tavă plină.

— Chiar *ești* diavolul? îl întreabă Hubert.

Se așterne un moment de tăcere.

— Oh! exclamă Vivien într-un târziu. Bună ziua, înălțimea Voastră.

— Bună ziua, răspunde domnul distins, părând stânjenit, dar și puțin mai împăcat.

— Bună ziua, doamnă Vivien, o salută Simmons.

— Bună ziua, Simmons.

— Chiar ți-ai vândut soția diavolului? întreabă Hubert siderat.

— Dacă acest lucru consolează pe cineva, intervine domnul, să știți că eu nu am fost informat.

Hubert încă are o expresie nedumerită, așa că spune:

— Dar nu se poate să fi fost cu diavolul, fiindcă a fost cu mine!

— Eu vreau o gogoșică, anunță Lizzie.

— Și, în plus, adaugă domnul, nu am obiceiul să intervin în chestiunile de ordin marital.

— Atunci, ce cauți aici? întreabă Lancaster.

— Aduc înapoi o carte pe care am împrumutat-o.

— Ce carte? se încruntă Lancaster.

Domnul se luminează la față imediat.

— Oh, e un volum splendid, intitulat *Idilele regelui.* Scris de un mare poet pe nume Tennyson…

Deodată răsună afară un zgomot tunător și casa întreagă se zguduie din temelii.

— Dumnezeule mare, cutremur! strigă Hubert, aruncându-se la podea.[140]

În liniștea care urmează, privim toți în jur precauți. Casa a încetat să mai tremure la fel de repede cum începuse, iar afară totul e firesc. Ignor deci anomalia, punând-o pe seama vreunui fenomen supranatural legat de oaspetele nostru.

---

[140] Nici n-am spus, nici n-am făcut așa ceva. – H.L.

Probabil că și Lancaster face la fel, fiindcă își recapătă stăpânirea de sine și spune:

— Vivien, mă bucur că te-ai întors, fiindcă am nevoie de ajutorul tău. Mami mă obligă să mă-nsor!

— Știu. Mi-a spus.

— Ți-a spus?! Dar eu nu vreau să mă-nsor, pe legea mea! Pare ceva oribil!

Nu mă mai pot stăpâni și încep să râd isteric. Cred că încep s-o iau puțin razna. E deja mult prea mult. Și habar nu am ce se petrece.

— La naiba, Savage, nu e nimic amuzant aici! exclamă Lancaster.[141]

Cu mare greutate, reușesc să mă controlez.

— Îmi pare rău, bătrâne, răspund printre hohote înăbușite, dar nu poți să negi cât de ironic e totul.

— Dar nu e deloc același lucru, naiba să te ia! strigă el. Tu te-ai însurat pentru bani, ceea ce e totuna cu prostituția, numai că e mai puțin cinstit. În cazul meu, mama mă vrea însurat în speranța că așa voi sta mai mult pe acasă. Vrea să pună șaua pe mine cu cine știe ce soție mondenă insipidă, care o să dea petreceri oribile și o să turuie ore în șir despre nimicuri goale, și o să-mi distrugă vitalitatea și, o să-mi frângă spiritul, și o să-mi strivească pofta de viață!

— Asta chiar sună cumplit, remarcă domnul. Regret profund.

Uitasem de el.

— Tu nu vorbi în casa mea! mă răstesc.

— Vă cer iertare!

— E și casa mea, intervine Vivien, și oricine dorește poate să vorbească în ea. Lionel, faptul că arăți ca un sălbatic din junglă nu-ți dă dreptul să te și comporți ca unul.

— Am uitat să mă bărbieresc, iar acum e prea târziu, dar nici nu-mi pasă.

E prima dată când ea mi-a rostit numele de când s-a întors, iar asta-mi înfierbântă sângele în vene.

— Da, Lionel, rostește Lizzie cu gura plină de gogoși. Ascultă-ți soția. Este o femeie minunată.

— Vă mulțumesc, doamnă Savage, spune domnul, însă nu vreau să provoc necazuri. Știu că pot fi o persoană dificilă, iar el – arată spre mine – are intenții bune.

---

[141] Și totuși e – doar puțin. – H.L.

— Strict vorbind, acesta nu este un adevăr întotdeauna valabil, nu-i așa? intervine Hubert, iar eu decid că-mi place tipul.

— Oh, ba cred că este, replică domnul distins. În ciuda scurtului răstimp de când îl cunosc, am simțit o neașteptată apropiere de soțul dumneavoastră, doamnă Savage. Și cred că-l înțeleg la fel de bine pe cât se înțelege Domnia Sa…

— Ridicol! mă revolt eu.

— … și nu cred că are intenții rele.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, îl complimentează soția mea.

— Ba deloc, ba deloc. De fapt…

— Ea ți-a spus, iar tu nu mi-ai zis mie nimic?

Lancaster s-a ridicat, în sfârșit, în picioare și se uită acum la Vivien cu o expresie jalnică. Am nevoie de câteva momente ca să-mi dau seama că se referă la mama lui.

— Când să-ți fi spus? întreabă Vivien.

— DAR TE-AM VĂZUT CU ZECE MINUTE ÎN URMĂ! răcnește Lancaster.

Ceva nu e-n regulă aici.

— Pe cine ai văzut? îl întreb.

— Ei bine, regret că mă concentram asupra problemelor mele reale și nu asupra alor tale, ipotetice! răspunde Vivien enervată, fără a-mi da vreo atenție.

— Când ai văzut-o? reiau eu întrebarea.

— Nu e nimic ipotetic la o viață în zdrențe!

— Nu putea să-ți spună, intervine Lizzie, fiindcă tot bolboroseai cu ochii închiși și nu lăsai pe nimeni să zică nimic.

Încep să bănuiesc o conspirație aici.

— Tu știai că Vivien nu se află în iad? îl întreb pe Lancaster.

— Abia în dimineața asta am aflat, dar pe legea mea, Viv…

Hubert îi taie vorba:

— Ai fost aici în dimineața asta? o întreabă el pe Viv. Nu ăsta era planul![142]

---

[142] Într-adevăr. Și, cu toate că lucrurile s-au sfârșit cu bine, mi-aș fi dorit ca Vivien să mă consulte înainte de a schimba planul. Îi stă însă în fire să n-o facă. Ambii mei veri Lancaster (Vivien și Ashley) sunt obstinați și extrem de independenți. Deși îi iubesc și-i admir foarte mult, pot fi uneori foarte dificili din cauza acestor trăsături de caracter. Odată, spre exemplu, Vivien s-a cățărat într-un copac la Garrick Hall și a rămas înțepenită în ramurile de sus. M-am oferit să urc și s-o ajut să coboare, dar ea a refuzat. Și-a sfâșiat în schimb jupoanele și a împletit o funie pe care a folosit-o ca să coboare. A fost o treabă foarte bine lucrată, dar funia s-a rupt pe neașteptate, iar ea a căzut și și-a fracturat încheietura. A doua zi, Ashley a vrut să demonstreze că el poate

— Dar nici provocarea soțului meu la duel! ripostează ea. Și trebuia să vorbesc cu Simmons.

— Voi TOȚI ați știut? strig îngrozit, simțindu-mă trădat.

— Liniștește-te, Nellie! Până în dimineața asta, numai Simmons a știut.

— Simmons!

— Îmi pare rău, sir, spune el sec, dar știți bine că în chestiuni de dragoste întotdeauna îmi țin gura.

— Și, la naiba, ceilalți când au aflat?

— Am trecut pe aici să-i salut, explică Viv. Am întâlnit-o pe Lizzie, ne-am împrietenit și am discutat despre artă. Am acceptat să-i pozez și reușisem să ies pe jumătate din blestematul de corset, când Ashley a dat buzna în cameră și a făcut o criză, iar după aceea te-am auzit pe tine urcând scările, așa că m-am îmbrăcat și am plecat în grabă.

— Dumnezeule mare! exclam.

Pământul mi se clatină sub picioare. Aș vrea să pun o mie de întrebări, dar conversația este deturnată.

— Vivien, pe legea mea, ce-o să ne facem? se lamentează Lancaster.

— Cu privire la ce?

— La fondurile mele![143]

Înainte ca ea să-i poată răspunde, în ușa biroului răsună o bătaie. Simmons deschide, însă nu e nimeni în prag. Un moment mai târziu, o auzim din nou – dar acum, că ne așteptăm la ea, ni se pare evident că oaspetele bate la vechea ușă a bibliotecii, de la etajul al doilea. Mă uit în jur nedumerit. Toți cei care ar putea să bată la o ușă din interiorul casei se află aici, în birou.

— Așteptai pe cineva, Simmons?

— Nu, sir. Să mă duc să văd…?

— Oh, nu te mai obosi! Intră! strig eu.

Ușa de la etajul al doilea se deschide și peste pragul ei trece Will Kensington, cu ochii lui verzi scânteind. E mânjit de

coborî de pe aceeași creangă mai ușor. Ei bine, și el a rămas blocat. I-am oferit ajutorul meu. Și el a refuzat, alegând să sară de acolo. Și-a rupt atât glezna, cât și un braț. – H.L.

[143] Chestiunea încă nu a fost soluționată în mod satisfăcător. Domnul Savage și-a declarat intenția de a-i finanța apropiata expediție sud-americană – deși, ținând seama de faptul că banii domnului Savage au fost inițial ai lui Vivien și că i-a obținut prin căsătorie (rit care constituie – sau mai degrabă lipsa lui – motivul pentru care Ashley e falit acum), există ceva ironic în toată această situație. – H.L.

funingine, ars de soare, plin de unsoare și de praf de cărbuni, părul îi stă vâlvoi, obrajii îi sunt roșii, nasul îi curge abundent de la frigul autumnal – dar altfel pare a fi în perfectă stare de sănătate și într-o dispoziție excelentă. La gât îi atârnă o pereche de ochelari de șofat.

— Bună dimineața! ne salută el. Sper că nu vă deranjează, dar am aterizat pe acoperișul dumneavoastră.

Coboară scara în spirală, iar ghetele lui răpăie vesel pe treptele metalice. Sunt remarcabil de bucuros să văd că e sănătos și se pare că nu sunt singurul – Lancaster îl întâmpină cu o îmbrățișare călduroasă, iar Lizzie își aruncă brațele pe după gâtul lui (lucru de care nu sunt pe deplin mulțumit, dat fiind că pe sub pled e goală de-a binelea)[144]. Chiar și Simmons are o atitudine demonstrativă și aproape că surâde.

— Kensington! exclam eu, scuturându-i mâna. Trăiești! Cum a fost zborul?

— Excelent. Reparațiile au fost grozave. Un glonț rătăcit aproape că a distrus motorul, ceea ce a fost înspăimântător, deoarece nu mi-am dat seama decât atunci când am ajuns la o altitudine măricică – iar în acel moment a început să tușească și să se-nece, după care a murit și a început să cadă ca un pietroi. Dar s-a dovedit a fi un lucru bun, fiindcă mi-a dat timp să astup gaura cu un șomoiog de cârpe și să repornesc motorul înainte să mă fac praf și pulbere. Pe urmă, am luat din nou altitudine până când am ajuns suficient de sus încât să pot face câteva teste în aer. Mulțumit de faptul că puteam supraviețui unei traversări a Atlanticului, am aterizat într-un sat de la marginea orașului și am trecut pe la un fierar ca să peticesc motorul. Apoi am împrumutat un anuar ca să vă găsesc adresa, am mâncat câteva kilograme de tocană la un han, am dormit buștean douăsprezece ore, m-am trezit, mi-am schițat traseul și am venit direct aici. Îmi cer scuze pentru întârziere, dar n-am avut suficientă încredere în mine că putem ajunge în Islanda fără o masă bună și o noapte de somn. Dar acum e totul gata, în așteptare.

Toată audiența e impresionată de povestea lui.

[144] Sper că cititorul nu mă va considera pedant sau puritan dacă voi sublinia că pe sub haine suntem toți goi de-a binelea. – H.L.

— Kensington, spun eu, de la bun început am crezut asta, dar acum sunt sigur: ești cea mai poetică persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Permite-mi să ți-o prezint pe soția mea.

— Ați găsit-o? întreabă el uluit.

— Eu l-am găsit pe el, răspunde Vivien, întinzându-i o mână. Bine ai venit, Will Kensington! Am auzit multe despre tine.

— Doamnă, răspunde el luându-i mâna și schițând o plecăciune. Și eu am auzit multe despre dumneavoastră. Mă bucur mult să vă întâlnesc în circumstanțe atât de prozaice.

— Mulțumesc, spune ea zâmbind amuzată.

Kensington se apleacă spre ea și șoptește pe un ton plin de respect:

— Dacă-mi scuzați indiscreția, aș putea să vă întreb cum e în iad?

— Ah, zice Vivien delicat, vrei să spui cum e să fii căsătorită cu un bărbat care nu te iubește?

Bietul Kensington e perplex.

— Ba nu! strig eu. Am avut o revelație! Chiar te iubesc!

— Ai un mod remarcabil de a mi-o arăta! ripostează soția mea.

— Da, da, bine, dar *eu* ce-o să FAC?! exclamă Lancaster.

— Ashley, răspunde Viv, vom putea alcătui un plan ca să te salvăm imediat ce terminăm cu planul de a mă salva pe mine.

— Plan? întreb eu. Ce plan?

Fără să-mi dea vreo atenție, ea continuă:

— Mă tem că două circumstanțe l-au afectat deja.

— Ce plan?!

— Planul de a te determina să te îndrăgostești de mine.

— Dar eu *sunt* deja îndrăgostit de tine!

— Asta-i prima dintre cele două circumstanțe despre care aminteam.

— Și care-i a doua?

— A doua este că m-ai vândut diavolului.

— Scuzați-mă, intervine Hubert abia șoptit. Regret enorm că vă întrerup, dar un lucru nu mi-e foarte clar. Care anume a fost schimbul?

— Știi, spune Lancaster morocănos, și eu mă întrebam exact același lucru.

— Da, se amestecă și Lizzie, faptul că tot vorbești despre o vânzare sugerează că ai primit ceva în schimbul lui Vivien.

Toate privirile se întorc spre domnul distins, care ridică brațele în aer cu palmele în sus, într-un gest menit, îmi închipui, să-l absolve de orice vină.[145]

— Vă rog să țineți seama că, de fapt, nu a existat nicio tranzacție stabilită între mine și dragul meu prieten, domnul Savage. Nu am știut câtuși de puțin că doamna Savage nu se află aici. În mod cert, la mine acasă nu a venit, așa cum par să lase de înțeles unii dintre dumneavoastră.

— Sigur că nu s-a dus în iad, confirmă Hubert. Vivien a venit acasă *la mine* – conform planului.

— CE PLAN? izbucnesc eu.

— Stai puțin, că n-am terminat, declară Lancaster. Savage, ce schimb credeai tu că ai făcut?

— Nu știu! E limpede că n-a existat niciunul! mă revolt eu.

— Dar de zile întregi tot spui că ai *vândut-o* diavolului.

— Da, se întoarce Vivien spre mine. Și chiar sunt curioasă: cât anume valorez eu, mai exact?

Ridic din umeri stingherit.

— Păi... Adevărul e că nu mi-am dat seama să fi existat un schimb, însă n-ar fi fost același lucru dacă aș fi spus că mi-am *dat* soția diavolului sau că el a *luat-o* – m-ar fi pus pe mine într-o situație... hmm... pasivă. Deci cred că am exagerat puțin situația, de dragul efectului dramatic. Și mi-am zis că ar exista o mică posibilitate ca el să-mi redea talentul poetic – ceea ce ar fi însemnat totuși un anume fel de tranzacție.

Mă privesc cu toții de parcă aș fi o gânganie dintre cele mai oribile, iar Viv îmi spune, pe un ton care îmi oprește răsuflarea în piept:

— Lionel, ai în fața ta două opțiuni.

— Ce opțiuni?

— Pentru nelegiuirile tale, poți fi judecat de un complet de jurați. Sau optezi pentru o luptă dreaptă.

— Ce nelegiuiri? întreb eu.

Din nou mă privesc cu toții cu acea expresie plată care le este atât de dragă. Nici chiar Kensington nu pare dispus să vină în apărarea mea.

---

[145] Mi se pare amuzant faptul că, în acest caz, diavolul chiar a fost lipsit de orice culpabilitate. Cât de des putem spune oare acest lucru? Nu mai știu ce să cred – așa cum spunea și domnul Savage, percepția noastră asupra multor lucruri a cam luat-o razna. – H.L.

— Ah, continui apoi. Acele nelegiuiri!

— Luptă sau jurați? mă presează Viv.

— Nu știu!

Nu vreau să fiu judecat. Mi se pare o idee absurdă, așa că întreb:

— Cine sunt jurații?

— Cei din fața ta.

Mă uit la chipurile prietenilor mei. Nu sunt deloc blânde.

— Păi, e limpede că opțiunea asta nu e acceptabilă. Cu cine trebuie să lupt?

— Alegi, deci, lupta? insistă tenacea mea soție.

Întotdeauna a fost atât de inflexibilă? Nu știu. Adevărul este că personalitatea ei îmi este foarte puțin cunoscută. La un moment dat, crezusem chiar că nu are una; dar, după cum se vede, lucrurile nu stau deloc așa.

— Stai puțin! exclam eu. Nu știu! Nu mi-ai răspuns la întrebare – cu cine trebuie să mă lupt? Fiindcă, dacă-i vorba despre Ashley, evident că nici asta nu-i o opțiune acceptabilă.

Vivien răspunde pe un ton superior:

— N-am nevoie să-mi susțină altcineva cauza.

— Adică trebuie să lupt *cu tine?* Foarte bine, atunci! Să-ncepem!

Vivien nu e deloc mărunțică; de fapt, e înaltă aproape cât mine, însă e doar o femeie – iar eu, la urma urmei, am devenit în aceste ultime două zile un adevărat duelist.

— Așa să fie, dacă vrei, acceptă ea.

O scânteiere care i se aprinde în ochi mă deconcertează brusc. Este ceea ce am ajuns să definesc ca fiind Uitătura Lancaster – aceeași pe care a avut-o și fratele ei când m-a abordat în stil pugilistic și când a azvârlit pietroiul spre polițiști. Hubert pare să n-o aibă însă.[146]

— Ashley, Lizzie, Simmons, înălțimea Voastră[147], voi veți fi arbitrii și vă veți asigura că înfruntarea va fi una onorabilă de ambele părți. Soțul meu luptă pentru a-și demonstra iubirea și a-și spăla numele. Dacă va cădea, înseamnă că dragostea lui e mincinoasă, iar numele lui va rămâne pătat pe vecie.

---

[146] Timpul ne va confirma acest lucru. – H.L.

[147] Uneori se întâmplă și fiu dat uitării de rudele mele, dar acest lucru nu mă deranjează. Îmi place să cred că motivul este discreția mea. – H.L.

Încerc să râd la auzul micului ei discurs, dar e un râs mânzesc. Și nimeni altcineva nu mai zâmbește măcar. Lizzie, Kensington și domnul distins se așază pe canapea. După o clipă de deliberare, Hubert li se alătură. Nu au însă loc suficient, așa că stau umăr lângă umăr, ca sardinele în conservă. Lancaster se reazemă de raftul cu cărți, iar Simmons ia poziția pe loc repaus. Sunt pregătiți, se pare, să urmărească un spectacol. Au privirile concentrate, iar eu mă simt stânjenit și nu știu prea bine ce să fac cu mâinile. Mă întreb dacă așa o fi când urci pe o scenă.

Soția mea își scoate pălăria și paltonul. I le întinde lui Lizzie și ia sabia din mâna lui Hubert. Eu realizez că cealaltă e la mine. Deci în săbii ne vom lupta. Nu eram sigur la ce se referise când spusese judecată în luptă, dar acum îmi este foarte clar. Mă pregătesc pentru al patrulea duel în tot atâtea zile. (Oare confruntarea cu Hubert poate fi pusă la socoteală ca duel?[148] Probabil că nu. Și nici cea cu poliția, bănuiesc. Dar pe ambele le-am *perceput* ca pe dueluri, ceea ce, cred eu, e cel mai important lucru.)

Vivien testează greutatea și echilibrul sabiei cu un profesionalism alarmant. Nu mi-a trecut prin minte ideea că s-ar putea să știe s-o folosească. Să fie oare posibil? Sigur că nu… Bănuiesc că imită doar un gest despre care a citit în vreun roman.

Însă pe urmă atacă și îmi dau seama că m-am înșelat.

Mă apăr cât de bine pot, însă nu sunt un spadasin. Dau din mână aiurea, nebunește, în timp ce ea sare și dansează, fandând când într-o parte, când în cealaltă, zvâcnind, șfichiuind și afișând o tehnică pe care n-am mai văzut-o niciodată. M-aș minuna, dacă n-aș fi ocupat să evit din toate puterile să fiu împuns.

În vreme ce continuă atacul, îmi spune:

— Te-ai însurat cu mine pentru… (fandare)… banii mei. Nici măcar n-ai… (tușă)… *încercat.* Nici măcar nu te-ai… (lovitură fulgerătoare)… *prefăcut* că mă placi. Niciodată… (o altă tușă) *nu mi-ai vorbit.* Niciodată (împunsătură)… *nu te-ai uitat la mine.* Apoi, m-ai vândut… (ripostă)… *diavolului.* Ești cel mai jalnic soț… (mă dezarmează)… *din câți există.*

Sabia îmi zboară din mână, lovește biblioteca, dărâmă bustul lui Ovidiu și cade pe covor cu un bufnet sonor.

---

[148] Cred că nu. Eu, unul, nu o consider ca atare. – H.L.

Iar sabia ei e la gâtul meu. Respiră greu, părul i-a scăpat din agrafe, obrajii îi sunt rozalii și e cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

— Unde ai învățat să te duelezi așa?

— Am fost campioană la scrimă în școală. Lucru pe care l-ai fi știut dacă ai fi catadicsit să vorbești cu mine.

— Îmi pare rău.

Nu răspunde și nici nu-și coboară sabia. Dar întreabă:

— Verdictul?

— Nu te iubește și e un mârlan, răspunde Lizzie cu promptitudine.

— De acord, spune Lancaster.

— La fel, declară Hubert.

— Ei, stați puțin! protestez eu. Nu-i adevărat!

— Ai ales judecata prin luptă. Ai pierdut lupta. Dovada e indubitabilă, conchide Vivien.

— Dar nu așa funcționează!

— Ba exact așa funcționează! replică ea. Numai că, dacă ne-am duela cu adevărat, ar trebui să te străpung.

— Dar e un sistem teribil! mă revolt eu. Și nu dovedește nimic![149]

— Dacă m-ai fi iubit, ai fi câștigat.

— Dar te iubesc!

— Se pare că nu.

— Ba da!

— Atunci, ia sabia și dovedește-o.

— Nu.

— În cazul ăsta, pleacă!

— Scuză-mă?

— Ori îți dovedești iubirea, ori pleci din casa mea.

— Dar casa e *a mea*!

Pe canapea, Kensington își ia obrajii în palme.

— Adică, mă bâlbâi eu, e casa *noastră.* Nu-mi poți porunci să plec.

— Ridică sabia!

— Nu.

— Atunci, nu mă iubești!

— Ba te iubesc!

— Atunci, ridică sabia!

---

[149] Eu, unul, prefer sistemul judiciar modern. – H.L.

Traversez biroul și o ridic. Cine e femeia asta exasperantă? Și ce-a făcut cu ființa smiorcăită care m-a chinuit în ultimele șase luni? Mă întorc cu fața spre ea. Nu s-a clintit din loc. Stă dreaptă, iar pieptul i se ridică și coboară ritmic din cauza efortului. Culoarea din obraji îi accentuează nuanța ochilor – un albastru imposibil.

— Ești poetă, spun eu, fără să știu măcar de ce o fac.

— Ce? întreabă ea – cred că am prins-o cu garda jos.

— Ești poetă. Și nu mi-ai spus niciodată.

— Nu m-ai întrebat niciodată, ripostează ea, ceea ce e perfect adevărat.

— Lizzie ți-a găsit poeziile. Sunt superbe.

Rămâne tăcută. Sabia ei este încă îndreptată spre mine, dar răsuflarea i s-a accelerat și mă întreb dacă nu cumva am înregistrat încă un punct.

Nu știu de ce rostesc vorbele următoare – poate ca să-mi exploatez avantajul imaginar – și o fac în ciuda rațiunii, dar după câteva clipe de zbateri interioare, răbufnesc:

— Nu sunt structurate.

— Poftim? întreabă ea și sprâncenele i se pierd pe undeva prin păr.

Încerc să mă opresc, dar nu pot.

— Nu au metru. Nu au rimă. Nu au *structură.*

— Adică îmi vorbești acum despre structura poeziilor mele? întreabă ea nevenindu-i să creadă; apoi face un pas spre mine, astfel încât ne mai desparte doar o lungime de sabie.

— Nu, fiindcă tocmai asta e: nu au structură.

Sabia ei țâșnește spre capul meu.

— Dar nu au NEVOIE de structură!

Parez fără să mă gândesc și strig:

— Orice lucru are nevoie de structură!

Ea fandează.

— Poezia, nu!

Îi deviez lovitura spre stânga și răspund:

— E absurd.

— Tu ești absurd! strigă ea, atacând cu un șuvoi de lovituri spre cap. Poezia nu e exactă! Poezia există doar pentru a surprinde ceea ce NU POATE fi surprins. Iar faptul că pui asta în versuri n-o face să fie mai ușor de surprins, o face doar să arate mai drăguț în pagină!

Reușesc să scap nevătămat din avalanșa de lovituri și ripostez:

— Îți dai seama că scuipi în față cinci sute de ani de geniu poetic?!

— Nu, răspunde ea, cu sabia ridicată, dar fără să atace. Sugerez doar că, timp de cinci sute de ani, oamenii nu s-au gândit că e ceva ce nu înțeleg.[150]

— Ești imposibilă!

— *Tu* mă faci *pe mine* imposibilă?

— DA! Înșiri cuvintele atât de frumos, dar o faci într-o manieră voit șleampătă.

— NU E ȘLEAMPĂTĂ!

— E ȘLEAMPĂTĂ!

O surprind pe ea, dar și pe mine însumi, atacând. E un atac stângaci, lipsit de eleganță, dar e un atac. Ea îl parează fără să stea pe gânduri și trece la contraatac. Timp de câteva momente, avansăm și ne retragem pe rând, într-o imitație acceptabilă de confruntare pe podiumul de scrimă.

Nu știu de ce ne batem. Am uitat de ce strigăm unul la altul despre poezie. Tot ce-mi doresc acum e s-o iau în brațe și să ne rotim amândoi, s-o sărut și să-i spun iar și iar cât de mult o iubesc și cât de rău îmi pare, cât de prost am fost și cu câtă disperare aș vrea să pot șterge ultimele șase luni și să ne întoarcem în seara nunții și…

— Când ai scris ultima dată o poezie? întreabă ea, spulberându-mi șirul gândurilor.

Sunt descumpănit, uit să parez și sabia ei îmi atinge din nou gâtul.

— Nu schimba subiectul! protestez.

— Când?

— Nu schimba subiectul!

— Când?

— Cu o zi înainte de nunta noastră!

— De ce?

— Fiindcă un poet nu poate trăi fără iubire.

[150] Adevărul este că ambii mei veri adoptă poziții rigide într-o dispută care nu are niciun element rigid. Moda versurilor cu rimă s-a schimbat de nenumărate ori. Mi se pare că e o greșeală și o neghiobie să reacționezi atât de pătimaș la un subiect delicat ca acesta. Eu nu aș fi făcut așa ceva. – H.L.

O umbră îi întunecă chipul. Vârful sabiei îmi apasă sub mărul lui Adam, în mica adâncitură dintre clavicule.

— Și de ce nu m-ai iubit?

— Fiindcă tu nu m-ai iubit niciodată.

— DAR TE-AM IUBIT! exclamă ea și apasă mai tare.

— Însă nu mi-ai spus-o niciodată.

— BA ȚI-AM SPUS-O CÂND MI-AI CERUT SĂ MĂ CĂSĂTORESC CU TINE ȘI AM RĂSPUNS DA.

Simt un firișor de sânge.

— Indirect, deci, murmur eu.

Vivien și-a recăpătat stăpânirea de sine. Lasă brațele să-i cadă pe lângă trup, iar sabia cască o spintecătură în covor.

— Nu e nimic indirect în acceptarea unei cereri în căsătorie.

Nu pot contesta validitatea raționamentului ei, așa că schimb tactica.

— Fratelui tău de ce i-ai spus că mă iubești?

— Fiindcă te iubeam.

— Doar la început.

— Ba nu. Te-am iubit.

— Da, știu, însă pe urmă ai încetat să mă mai iubești, subliniez eu.

— Nu este adevărat.

Inima îmi bate foarte repede.

— Ce vrei să spui?

— Cum adică ce vreau să spun? întreabă ea. Mi se pare că mă exprim extraordinar de limpede.

— Deci… bâigui eu, abia reușind să rostesc cuvintele. Deci încă mă iubești.

Ea tace, dar zăresc ceva pe chipul ei.

— Mă iubești! exclam. Încă mă iubești!

Tace în continuare, așa că adaug:

— Eu te iubesc.

Ea tot nu spune nimic. Încheieturile degetelor i s-au albit, strânse pe garda sabiei. Nu știu dacă se pregătește să mă sărute sau să mă străpungă.

— Vorbesc serios, continui eu. Te iubesc. Și cred că te-am iubit întotdeauna.

— Ai dovedit-o într-un mod jalnic, vine replica ei.

— Știu. Îmi pare rău. Te rog să mă primești înapoi!

Se uită la mine ca și când ar aștepta ceva. Mă uit și eu la ea. Ochii ei sunt…

— Deci asta e tot? mă întreabă.

Pare înfuriată. Brațul care ține sabia i se ridică încet.

— Cum adică?

Când răspunde, glasul ei ar putea ofili florile.

— M-ai… vândut… *diavolului.* Și singurele tale scuze sunt „Îmi pare rău, te rog să mă primești înapoi”?

— Concizia e mama înțelepciunii, rostesc eu.

— NU MI-L CITA MIE PE POLONIUS, PROSTĂNACULE!

Se repede la mine cu trei lovituri în cascadă, dinspre stânga ei spre dreapta mea. Le parez pe toate, iar ea se retrage ca un șarpe.

— Viv, uite ce e…

— Nu-mi spune mie Viv!

— Doamnă Savage, reiau eu, iar ea se încruntă. Vivien! Te rog! Ascultă-mă!

Nu are nicio intenție să mă asculte. Ridică lama sabiei și o examinează cu minuțiozitate, căutând semne de uzură, apoi mă întreabă:

— Are cumva legătură cu orgoliul tău? Te-am ofensat fiindcă nu ți-am căzut la picioare?

— Mi-ai rănit mândria prin faptul că mi-ai permis să mă însor cu tine pentru bani.

— Chestia asta nu are niciun sens, declară ea, lăsând sabia și îndreptându-și atenția spre mine.

Are privirea tăioasă, glumesc în sinea mea.

— Și atunci, de ce n-ai refuzat?

— Fiindcă te iubeam!

— Dar știai că nu urmăresc decât banii tăi.

— NU ȘTIAM ASTA!

— Ei bine, ar fi trebuit s-o știi.

Îmi aud bătăile rapide ale inimii. Ea nu mai spune nimic, iar într-un târziu o întreb:

— De ce te-ai măritat cu mine? La ce te-ai gândit când ai acceptat?

— M-am gândit că *Idilele regelui* e cartea ta preferată și că poate exista un motiv pentru preferința asta. M-am gândit că îți iubești sora atât de mult, încât mă tem sincer pentru siguranța viitorului ei soț, oricine va fi el. M-am gândit la felul în care îți

zvâcnește mâna atunci când nu ține între degete un creion. Și m-am mai gândit că, dacă nu ți-ai mai face atâtea griji pentru metrul poetic, care n-a fost niciodată punctul tău forte, ai fi un poet cu adevărat mare.

— Niciun poet nu poate fi mare fără structură.

— Structura și versurile albe nu sunt sinonime, răspunde ea cu obstinație.

— Atunci, ar trebui să folosesc un hexametru? Strofe spenseriene? Cuplete alexandrine?

— Nu fi caraghios!

— Dar nu înțeleg ce vrei să spui!

— Structura nu are nicio legătură cu metrul.

— Ba are!

— BA NU! Structura ține de expunerea ideilor. Metrul este doar felul în care sunt aranjate cuvintele într-un vers.

— Nu-i adevărat!

— Ba este! Faci pe prostul intenționat.

— Chiar și un copil poate scrie poezie fără metru, protestez eu.

— Și fără rimă! ripostează ea.

— Dar nu versuri bune fără rimă.

Cu un zâmbet abia schițat, ea răspunde:

— Doar dacă nu cumva e un copil extraordinar de inteligent.

— Doar dacă nu cumva este un copil extraordinar de inteligent, accept eu.

— Dar același lucru se aplică și în privința versurilor libere! exclamă ea. Sigur că și un copil le poate scrie, dar nu vor fi bune de nimic – doar dacă nu cumva acel copil e Mozart!

— Mozart scria poezie?

N-am știut asta, dar ar trebui să caut niște versuri scrise de el.[151]

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! oftează Vivien, iar eu nu înțeleg nimic. Ai putea fi bun! adaugă ea.

— Dar *sunt* bun, răspund eu cu demnitatea rănită.

— Ai putea fi grozav![152]

---

[151] Trist mai cu seamă la această remarcă este faptul că domnul Savage a vorbit cât se poate de serios, cu o sinceritate ingenuă care nu-l caracterizează. Sunt tentat să cred, alături de doamna Savage, că drumul său spre cunoaștere a fost unul dificil. – H.L.

[152] Personal, eu nu cred acest lucru. Mi se pare că Vivien are acea scânteie poetică autentică, în timp ce domnul Savage, nu. Dar poate că greșesc. Timpul ne-o va spune.

— CUM?

— Nefiind un PROST arogant… Ascultându-mi ideile. Lăsându-mă să te ajut. Vreau să te ajut.

Mult timp nu spun nimic. Duc un război cu propria-mi vanitate. Într-un final, izbândesc asupra ei și spun:

— Bine.

— Bine ce?

Drept răspuns, iau de pe birou toate poeziile amărâte la care m-am căznit și le arunc în foc. Apoi îmi las sabia să cadă pe podea cu un zăngănit.

— Mă predau. Ai câștigat.

O văd încleștându-și maxilarul și ridicându-și sabia.

— Atunci, nu mă iubești, răspunde ființa asta imposibilă, în vreme ce poeziile mele ard, îi spun:

— Ești enervantă.

— Tu te-ai însurat cu mine, subliniază ea.

— M-am însurat cu tine, da.

Faptul că am rostit cuvintele cu glas tare îmi limpezește ceva în minte. Îmi iau sabia de jos. Cu pași bine măsurați, mă apropii de ea. Ridic lama la buze în chip de salut (am citit undeva despre asta), îngenunchez în fața ei și i-o depun la picioare.

— Vivien, nu voi mai lupta cu tine. Îți aparțin, trup și suflet. Dacă îți voi mai da vreodată motive să te îndoiești de acest lucru, amintește-mi să iau această sabie și îl voi apăra cu prețul vieții. Între timp, acesta să fie legământul meu. Dacă mă vrei, sunt al tău.[153]

Privesc în ochii ei strălucitori și mă văd oglindit în ei. Vivien rămâne tăcută mult timp. Într-un târziu, spune:

— Simmons, te rog să prinzi săbiile acestea pe perete. Acolo vor rămâne până când va fi nevoie de ele.

— Foarte bine, doamnă. Așa voi face, îndată. Mai doriți și altceva?

Ea se uită spre mine.

— Da, spune apoi. Vreau să-mi fie mutate lucrurile din camera lui Lizzie. Eu și soțul meu avem de încheiat o dispută poetică și bănuiesc că acest lucru va dura câteva nopți, cel puțin. Ar fi neplăcut să tot trecem dintr-un dormitor în altul.[154]

Poate că visez, dar sunt aproape sigur că Simmons zâmbește.

– H.L.

[153] Bine adus din condei, după părerea mea. – H.L.

— Firește, doamnă, spune el, apoi iese din birou cu obișnuita-i însuflețire.

[154] Vivien a rostit aceste cuvinte cu un asemenea aer, încât aproape am crezut că, dincolo de ele, există un sentiment nu pe deplin cast. Fără îndoială, m-am înșelat. – H.L.

ȘAISPREZECE

În care aventurierii se despart

— Ei bine, spune domnul. A fost un dialog foarte informativ. Bine condus, prietene!

Sunt marcat de un sentiment atât de copleșitor de bunăvoință, încât nici nu-mi mai amintesc că sunt furios pe el. Schițez o plecăciune către cei de pe canapea, care mă aplaudă politicos.

— Și acum, rostesc eu, îmi poate spune cineva, *vă rog,* care era „planul” acela?

— Oh, răspunde Vivien, o nimica toată – doar o tentativă nechibzuită de a te determina să te îndrăgostești de mine.

Surâd și spun:

— Draga mea, a funcționat.

— Uiți un lucru, răspunde ea glacial, iar inima mea se oprește în piept. Nu ai trecut cu bine de judecată, ci ai *ocolit-o.* Mai e cale lungă până la „draga mea”.

Lancaster râde în hohote și exclamă:

— Excelent, pe legea mea!

Vivien zâmbește, iar inima mea își reia marșul înainte. Mai am încă multe de învățat despre femeia asta cu totul deosebită.

— Chiar e păcat, adaugă ea. Era un plan splendid, iar tu l-ai distrus. Îmi construisem, aproape încă de la începutul căsniciei noastre, un iubit imaginar.

— Un *ce*?

— Un iubit imaginar. Ca să te fac gelos. Am început imediat ce mi-am dat seama în ce fundătură căzusem. Și ți-am lăsat indicii pretutindeni.

— Indicii?

— Da, mănuși bărbătești, bastoane, pălării, lucruri de genul ăsta. Bilețele de dragoste – eu le concepeam și îi ceream lui Simmons să le transcrie cu o caligrafie masculină. Am pus să-mi fie trimise flori, bomboane și alte cadouri mărunte ca din partea unor admiratori anonimi. Nu se poate să nu fi observat afluxul de luna trecută! Totul urma să culmineze cu o atent orchestrată

dispariție, care ar fi trebuit să-ți stârnească o gelozie paroxistică, în cursul căreia adevărul să te lovească aidoma unui trăsnet – anume că mă iubești și că nu suporți să mă vezi în brațele altui bărbat.

Chiar sunt ca trăsnit. Când te gândești că, în tot timpul ăsta, Vivien a fost mereu cu un pas înaintea mea! Există însă un singur detaliu ciudat.

— N-am remarcat nicio clipă, spun eu.[155]

— Ce anume n-ai remarcat?

— Nimic. Mănușile, cadourile, bilețelele. Eram conștient de existența lor, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte ideea că mi-ai putea fi infidelă. Am presupus că bilețelele îi erau trimise de Simmons doamnei Davis – (Vivien își scutură un fior) – și că mănușile erau uitate de participanții la petreceri.

— Dar nici petrecerile nu ți-au sugerat nimic?

— Cum adică?

— Nu ți-a stârnit suspiciuni faptul că, săptămână de săptămână, voiam să-mi ascund identitatea și să dansez cu bărbați necunoscuți?

— Dar nu-ți… înseamnă că… Vrei să spui că, de fapt, nu-ți plac petrecerile de salon?

Mă privește tăcută un lung moment, după care întreabă:

— Dar cine-ți închipui că sunt eu?

— Nu-ți plac! Chiar nu-ți plac petrecerile!

— Sigur că nu-mi plac petrecerile![156]

— Și atunci, *unde* ai fost atâtea zile?

— La Hubert acasă, firește. În niciun caz n-aș fi vrut ca mama să știe, fiindcă nu te-ar fi iertat niciodată.

— Îmi pare foarte rău, mi se adresează Hubert, probabil temându-se că-i voi purta pică pentru rolul jucat în acest complot.[157]

Dar întreaga mea atenție e absorbită de Vivien, așa că lui nu-i dau nicio atenție. Mă așez tremurând în scaunul de la birou.

— Totul a fost o înscenare, spun eu, abia începând să înțeleg implicațiile dezvăluirilor ei.

---

[155] Din multe puncte de vedere, acest lucru este tipic pentru domnul Savage. Și este totodată cel mai amuzant aspect dintr-o serie de evenimente care, privite retrospectiv, nu au fost mai deloc amuzante. – H.L.

[156] În cele șase luni în care am conceput împreună planul și l-am pus în aplicare, Vivien mi s-a plâns de multe ori de aceste petreceri. Chiar le detestă. – H.L.

[157] Nu mă temeam, dar îmi poartă pică. – H.L.

— Ce anume?

— Totul! Petrecerile, frivolitatea, flirturile… Nu erai deloc tu, cea reală?

— Sigur că nu! exclamă, părând jignită de simplul fapt că așa ceva mi-a trecut totuși prin minte. Dacă aș fi bărbat, l-aș însoți pe Ashley pretutindeni, dar nu sunt și deci nu pot. Detest societatea. Numai că e un joc în care trebuie să intri, atâta tot.

Uitasem că nu suntem singuri și-mi amintesc asta atunci când aud glasul lui Lizzie.

— Nellie, te paște un serios pericol de a fi înlocuit, în sentimentele mele afectuoase, de soția ta.

O ignor.

— Dar dacă… Dacă doar ai… Tot ce detestam la tine era de fapt… nu erai *tu*! De ce nu mi te-ai înfățișat pur și simplu așa cum ești în realitate?

— Dar am făcut-o! Am făcut-o, iar în primele două săptămâni ale căsniciei noastre m-ai ignorat complet! Eram o tânără mireasă emoționată și nesigură, pe un teritoriu necunoscut, iar tu te-ai încuiat în biroul ăsta și mi-ai lăsat de înțeles cât se poate de clar că nu voiai să ai nimic de-a face cu mine.

— Dar numai fiindcă scriam! Mă pregăteam să termin… am uitat ce mă pregăteam să termin… și nu mă puteam lăsa întrerupt de… *căsnicie*! Doar ești poetă, trebuie să înțelegi asta! Compuneam versuri. Iar când am sfârșit, am constatat că ești… insipidă.

— Unde sunt?

— Ce anume?

— Versurile pe care le-ai compus?

— Am uitat ce anume era.

— Mincinosule!

— Sunt la mine în birou.

— De ce nu sunt publicate deja?

— Fiindcă n-am putut să le termin.

— De ce?

— Nu știu. M-am… blocat.

— TE-AȘ FI PUTUT AJUTA EU SĂ TE DEBLOCHEZE

Și, cu un oftat exasperat, se trântește într-un fotoliu. Gândurile îmi roiesc. E în mine o parte considerabilă care se simte mizerabil, una și mai mare copleșită de vinovăție, plus o a

treia și cea mai substanțială care se simte ca și când aș fi cel mai norocos bărbat din lume.

— Ei bine, constată Lizzie, dintr-un punct de vedere, planul a funcționat perfect.

— Da, e de acord Kensington. Domnul Savage și-a dat seama de greșeala făcută și, datorită absenței doamnei Savage, s-a îndrăgostit de ea. Cred că totul s-a rezolvat.

— Nu totul! strigă Lancaster. Eu sunt tot în aer.

Vivien ridică privirea și zâmbește ghiduș către fratele ei.

— Știi, spune ea, m-am gândit la asta și sunt foarte aproape de a contura un plan pentru tine! Dar va fi ceva destul de periculos.

— O să implice pirateria? întreabă el, brusc însuflețit.

— Da.

— Și fapte cutezătoare?

— Da.

— Și hoțomănii?

— Hoțomănii, deghizări și bravuri.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine! exclamă Lancaster, iar eu nu pot decât să fiu de acord cu el.

Faptul că femeia asta mi s-a părut chiar și o clipă altfel decât pur și simplu magnifică este și va rămâne pentru tot restul vieții mele un motiv de cumplită rușine.[158]

— Sau ai putea veni cu mine, sugerează domnul distins.

Ne întoarcem cu toții cu fața spre el.

— Aș putea… ce? întreabă Lancaster.

— Vreau să zic… dacă ai fi dispus. Să fim bine înțeleși, nu-mi exercit aici niciun fel de autoritate metafizică. Dar, dacă ai fi interesat cât de cât (înțeleg că ești un fel de explorator), fără îndoială m-ai putea însoți acasă.

— Acasă… în iad?

Domnul se crispează.

— Oh, cât urăsc acest cuvânt!

— Essex Grove, precizez eu. Essex Grove e un nume mult mai potrivit – îi conferă locului o aură mai atrăgătoare.

— Exact! exclamă domnul, încântat de memoria mea, și-mi adresează un zâmbet timid.

---

[158] Pe bună dreptate. Există pe lumea asta foarte, foarte puține femei la fel ca Vivien. – H.L.

— Pe legea mea, răspunde Lancaster, e o idee interesantă. Mă gândisem s-o șterg cu trenul de ora patru spre Paris, dar se pare că l-am ratat. Așa că…

— Cât e ceasul? întreabă Hubert întrerupându-l brusc.

Lancaster se uită la ceas.

— Patru și șapte minute.

— Oh, Doamne! exclamă Hubert, teribil de agitat. Îmi pare foarte rău. Trebuie să vă rog să mă scuzați! Regret!

Și iese în fugă.[159]

— Știți, spune Vivien pe un ton visător, în timp ce noi privim uimiți în urma lui. Hubert e primul bărbat din viața mea care s-a oferit să se dueleze pentru a-mi apăra onoarea.[160]

Lancaster se pregătește să protesteze, dar domnul i-o ia înainte. Cu un semn spre pânza pe jumătate lucrată (aflată încă pe șevalet), întreabă adresându-i-se lui Lizzie:

— Dumneavoastră ați pictat asta?

— Da, răspunde ea.

Deschid gura să-mi cer scuze pentru necuviința ei, însă domnul continuă:

— Îmi place foarte mult.

— Și mie! rostește Lancaster ca un cățeluș, uitându-se la pictură. Ce sunt cercurile acelea?

— Nimic! mă grăbesc eu să răspund înainte s-o facă Lizzie, însă ea nu-i acordă atenție, studiindu-și opera.

— E oribilă, declară ea, încrețindu-și nasul.

— Oh, eu nu cred, intervine domnul. Este lucrarea unui artist lipsit de experiență, desigur, dar mi se pare evident că înțelegeți cum anume să pictați extraordinar, chiar dacă nu aveți încă abilitatea necesară.

— Chiar așa vi se pare?

— Cu siguranță. Înțelegerea este cea care contează. Ca în muzică. Doamna Savage vorbea despre Mozart – când asculți muzica lui, îi recunoști talentul, desigur… recunoști că se pricepe la ceea ce face. Dar ceea ce-i conferă măreție este puterea de pătrundere ieșită din comun cu privire la lucruri pe

---

[159] Era târziu pentru o întâlnire delicată, iar ratarea ei ar fi periclitat anumite negocieri de importanță mondială. – H.L.

[160] Acest lucru este pentru mine un motiv de considerabilă mândrie. Dacă-mi iertați un joc de cuvinte pe care l-aș fi deplâns auzindu-l la domnul Savage, poate că am luptat pentru onoarea ei, însă onoarea a fost în întregime a mea. – H.L.

care noi nu le putem înțelege câtuși de puțin. Fără îndoială, știți la ce mă refer.

— Nu, răspund eu simultan cu răspunsurile afirmative rostite de Vivien și de Lancaster și oftez în sinea mea, știind ce urmează.

— Mă tem că trebuie să-mi recunosc ignoranța în domeniu, spune Lizzie cu o privire otrăvită în direcția mea (ceea ce-mi arată că nu m-am înșelat). Cei responsabili pentru educația mea au dovedit o considerabilă neglijență în anumite privințe. Ashley, chiar ai de gând să te duci cu el?

— Da, răspunde Lancaster fără grabă, așa cred. Vezi tu, țelul vieții mele a fost mereu explicarea unor lucruri care nu pot fi explicate și explorarea unor locuri despre care toată lumea susține că nu există. Iar acum am ocazia, o foarte rară ocazie, de a vizita un astfel de loc. Și, în plus, cred că i-am spus mamei la un moment dată că mai bine mă ia dracu' decât să mă-nsor, ha, ha, ha![161]

— Bine, răspunde Lizzie. Vin cu tine.

— Ei, stai așa! exclamă el șocat. Nu poți pur și simplu să…

— Ashley Lancaster, îmi spui mie ce pot și ce nu pot să fac? ripostează Lizzie.

Lancaster se face mic în colțul lui. O clipă mai târziu, cu o voce abia auzită, rostește:

— Ar fi plăcut să am companie la drum.

— Foarte adevărat! exclamă domnul, zâmbind larg. Sper că, în vreme ce domnul Lancaster va pleca în explorarea Câmpiilor Elizee, nu v-ar deranja să rămâneți în căsuța mea, să beți un ceai, să citiți o carte și poate să facem chiar puțină conversație. Uneori mă simt cumplit de singur.

— Plăcerea va fi de partea mea, răspunde Lizzie cu o mică reverență. Iar dumneavoastră mă puteți învăța despre artă, despre muzică și despre tot felul de alte lucruri!

— Lizzie, intervin eu, aveai cumva de gând să-mi ceri permisiunea?

— În mod cert, nu! răspunde ea, oarecum surprinsă.

— Ați putea veni și voi doi, propune Lancaster.

[161] Auzind despre acest schimb de replici și despre cele întâmplate ulterior, lady Lancaster nu s-a arătat nici pe departe amuzată. – H.L.

— Nu, nu cred, spune Viv. Noi doi avem foarte multe de vorbit. Și, în plus, adaugă ea cu o privire sugestivă care mă face să roșesc, mai e ceva ce n-am încheiat.

— Ah, perfect, intervine Lizzie. Chiar încercam să-i spun lui Nellie că ar trebui să…

Spre norocul meu, domnul îi întrerupe fraza:

— Oh! exclamă el pe neașteptate.

— Ce-i? întreabă Lancaster, la fel de dornic ca mine să schimbe subiectul.

— Tocmai mi-am dat seama de ceva: este foarte dificil pentru mine să aduc acasă oaspeți în forma lor corporală. Uitasem asta.

Lancaster pare șocat.

— Dar, domnule, exclamă el, trebuie să existe o cale! Spuneți-mi că există! Trebuie să părăsesc Anglia neîntârziat.

— O cale există, spune domnul nu foarte convins. Însă necesită unele eforturi și se poate să nu fie încă disponibilă. Mai ușor ar fi dacă am dispune de o formă de transport aerian.

Eu, Lancaster, Lizzie, Kensington și Viv izbucnim în râs la unison.

— Ce-i atât de amuzant? se miră domnul.

Viv este cea care-i răspunde:

— Cred că totuși drumul nu va fi chiar atât de dificil.

— Tu de unde știi despre *Cirrus?* o întreb eu.

— Ashley, Simmons și Lizzie mi-au povestit despre el în dimineața asta, când am venit aici. Pare ceva extraordinar.

— Păi… Oh!

În starea în care mă aflu, mintea mea nu este în stare să priceapă totul. Așa că renunț.

— Să înțeleg că avem acces la o mașinărie zburătoare? se interesează domnul.

— Da! exclamă Lizzie, cu o privire plină de mândrie îndreptată spre Kensington. Will a inventat una! Cu ea a aterizat pe acoperiș.

— Dar e perfect! Și ar putea fi convins să…?

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, răspunde Kensington, roșu la față auzind cum se mândrește Lizzie cu el.

Domnul distins bate din palme cu încântare.

— Atunci, totul e hotărât! Nu vreau să vă zoresc, dar programul meu este puțin cam strâns. Ați considera jignitor, doamnă Savage, dacă n-am mai sta la ceai?

— Câtuși de puțin, răspunde ea.

— Eu trebuie să mă îmbrac, anunță Lizzie. Ne întâlnim pe acoperiș.

Și cu asta, iese în fugă.

Lancaster își strânge grabnic câteva bagaje, iar eu îl chem pe Simmons și urcăm împreună pe acoperiș. Aeronava e așezată cu eleganță între două hornuri. Are câteva găuri de gloanțe, care nu fac însă decât să-i sporească distincția. Vivien și domnul se arată impresionați și își exprimă admirația. Kensington roșește și, plin de energie, urcă dintr-un salt pe punte, apoi pornește motorul, încălzindu-l.

Apare și Lancaster, care și-a schimbat hainele și poartă acum ghete înalte, pantaloni din pânză groasă și o jachetă solidă, cu cordon în talie. Are cu el un rucsac și o carabină, iar la brâu și-a înfipt precar o macetă. Lizzie vine și ea câteva clipe mai târziu, complet îmbrăcată (lucru pentru care îi sunt nespus de recunoscător) și fremătând de entuziasm.

Alături de Lancaster și de domnul cel distins, se apropie de noi să-și ia rămas-bun.

Lancaster e primul. Întind mâna spre el, dar el o ignoră și mă înșfacă într-o îmbrățișare à la Krakatoa, capabilă să-mi strivească oasele.[162]

— Dacă îmi faci din nou sora să sufere, îmi șoptește el la ureche, îți mănânc inima friptă.

— Iar dacă tu o pui pe a mea în vreun pericol, îți mănânc eu ție inima.

Mă așază pe teren solid și îmi oferă un zâmbet larg și cald. Cred că suntem prieteni. O ia în brațe pe Viv și-i șoptește și ei ceva, dar nu pot să fiu atent, fiindcă domnul îmi scutură mâna entuziast și își exprimă dorința fierbinte de a ne întâlni mai des. Îi răspund la fel, cu o anume sinceritate.

În timp ce Lancaster îl ajută să urce în mașinărie, Lizzie face un pas spre noi.

— Vivien, îmi pare rău că am avut atât de puțin timp la dispoziție pentru a ne cunoaște, dar îți promit că într-o zi vom fi prietene foarte bune.

---

[162] Vezi nota de la pagina 72. – H.L.

— Oh, sunt sigură de asta, răspunde Viv zâmbind.

Lizzie se întoarce apoi spre mine.

— Nellie, când mă voi întoarce, mă aștept să-mi găsesc camera eliberată, îmi spune ea pe un ton sever, apoi, după o scurtă ezitare, adaugă pe un ton imperios și cu o anumită scânteiere în priviri:

— Și vreau o vioară![163]

Apoi surâde, își pune brațele pe după gâtul meu și șoptește:

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, îi spun, strângând-o lângă mine din toate puterile. Ai grijă de ei – au nevoie de cineva cu capul pe umeri.

— Așa e, răspunde ea.

O las jos. După ce îi sărută pe Vivien și pe Simmons, se grăbește spre mașinărie. Lancaster o ridică, iar Kensington o ajută să urce. Sunt încântat să văd amabilitatea cu care o tratează amândoi.[164] Apoi, Lancaster își azvârle rucsacul înăuntru și îl urmează dintr-un salt.

Kensington acționează o pârghie, iar aripile mașinăriei încep să bată atât de repede, încât abia dacă se mai văd. Chipul lui apare iar deasupra balustradei. Zâmbește, schițează o plecăciune spre noi și își pune ochelarii. Încet, mașinăria pare să devină tot mai ușoară, apoi se înalță în aer. Încă o dată, sunt uluit. Cunoștința mea cu tânărul inventator m-a învățat că există în lume două tipuri de progres – unul deplorabil, iar celălalt, dimpotrivă. Lizzie, Lancaster și domnul își flutură mâinile spre noi cu frenezie. Kensington mai apasă o pârghie, iar aeronava țâșnește. Zboară pe deasupra acoperișurilor londoneze, tot mai sus și mai sus, până când nu se mai zărește decât un punctuleț. Apoi, acesta dispare învăluit în ceață.

Eu, Viv și Simmons rămânem tăcuți un timp – care mie mi se pare foarte îndelungat cu mâinile încă ridicate în semn de rămas-bun. Într-un târziu, rostesc o întrebare care mă tot preocupă:

— Simmons, tu ai fost cel care a alertat Scotland Yard-ul?

— Mă tem că da, sir. M-am temut că, dacă n-o fac, veți încerca să zburați în craterul unui vulcan.

---

[163] La întoarcere, camera ei era într-adevăr eliberată, iar în mijlocul patului se afla o vioară. Știu, fiindcă o cumpărasem eu însumi. De atunci, Lizzie a devenit un muzician desăvârșit. – H.L.

[164] Toți bărbații o tratează pe miss Savage cu deosebită amabilitate. Am remarcat deseori acest lucru și m-am amuzat, fiindcă deseori au un aer ridicol. – H.L.

— Foarte frumos din partea ta, Simmons.

— Vă mulțumesc, sir.

— Nu pot fi de acord însă cu „Alec Rubeum"[165]. Pe viitor, dacă va mai fi necesar să născocești grupări anarhiste, sper să respecți standarde mai ridicate.

— Da, sir. Mă tem că eram presat de timp. Data viitoare mă voi strădui să mă descurc mai bine.

— Nu mă îndoiesc, Simmons. Întotdeauna am spus că ești un model de perfecțiune și sunt teribil de mândru că ai bunăvoința de a considera Pocklington Place ca fiind căminul tău.

— Vă mulțumesc, sir. Și, sir, dacă-mi permiteți, sunt teribil de mândru că mă pot numi angajatul dumneavoastră.

Sunt atât de mișcat, încât mi-e teamă că voi începe să plâng. Dar nu încep, fiindcă sunt englez. O clipă mai târziu, Simmons se îndepărtează cu discreție, murmurând ceva despre niște săbii de prins pe perete.

Eu și Viv rămânem singuri.

— Ei bine, spun în cele din urmă.

— Ei bine, răspunde ea.

— Asta, întreb eu gândindu-mă la eliberarea camerei lui Lizzie, înseamnă că m-ai iertat?

— Lionel Savage, vreme de șase luni m-ai ignorat, apoi m-ai vândut diavolului. Mă îndoiesc că te voi ierta vreodată, spune ea, iar mie inima mi se oprește în piept. Dar, la bine și la rău, continuă ea, iar inima mea devine ușoară ca mașinăria lui Kensington în aer. Sunt soția ta.

Plutesc de fericire. Vivien se întoarce cu fața spre mine și mă privește în ochi cu solemnitate. Ne uităm unul la celălalt, întrezărind înaintea noastră un viitor îndelungat, plin de aventuri nenumărate. Apoi, cu o scânteiere diabolică în ochi, îmi spune:

— Versul liber nu înseamnă *absența* structurii.

Și, în sfârșit, o sărut.

---

[165] Cunoscătorii vor ști că *rubeum alec* este un hering apreciat pentru carnea sa rozalie. – H.L.

Mulțumiri

Paginile pe care le țineți acum în mână sunt, mă tem, ticsite de greșeli – anacronisme, inconsecvențe și întorsături de condei nefericite. Responsabilitatea pentru acestea îmi revine în totalitate. Dar sper că există în ele și lucruri bune, iar acestea se datorează unui grup de oameni minunați și generoși.

Mitchell Waters este cel mai bun agent pe care și l-ar putea dori un flăcău. Mulțumiri calde le adresez lui și următorilor: Steven Salpeter, Anna Abreu, Holly Frederick, Jonathan Lyons, Sarah Perillo, precum și întregii echipe de la Curtis Brown. Talentul editorial răbdător și binevoitor al lui Ed Park este minunat. Rămân îndatorat neobositei afabilități manifestate de Annie Badman și de toți cei de la Penguin Press. Ilustrațiile realizate de Mahendra Singh sunt exact așa cum mi le-am dorit. Îndrumările pe care mi le-a oferit Sarah Chrichton sunt virgiliene în acuitatea lor. Olivia Birdsall a suferit tortura unui număr nedrept de pagini cu scriitura mea nefericită, iar eu am învățat multe de la ea.

Cartea aceasta a pornit la drum ca o piesă de teatru, primul ei regizor fiind bunul meu prieten Saheem Ali. Îi mulțumesc Companiei Dramatice Pipeline pentru acea primă lectură; Laurei Braza pentru moderarea abilă a atelierului de lucru care i-a urmat; actorilor, fiindcă au adus-o la viață; și Kristinei Makowski, pentru lumea pe care a conturat-o prin costumele ei. Mulțumiri deosebite le adresez și lui Tom Oppenheim, Libby Jensen și Studioului Dramatic Stella Adler pentru sprijinul lor deplin. Sophia, Isabella și Molly Kensington mi-au oferit cu generozitate acces la arhivele familiei lor. Le rămân îndatorat.

Cartea aceasta nu ar fi putut exista fără susținerea familiei mele. Mama nu și-a precupețit niciodată ajutorul și încurajările – e cea mai bună și mai isteață persoană din lume. Frații mei mai mari sunt extraordinari și încă mai vreau să fiu ca ei când voi crește mare. Amanda și Kai mi-au oferit speranțe pentru viitor și s-au asigurat că mănânc. Bunica Dee mi-a insuflat aprecierea pentru artă: grație ei, știu care este deosebirea între Bosch și

Brueghel și pot spune cu relativă certitudine cine a pictat cupola Capelei Sixtine.

În cele din urmă, îi mulțumesc lui Abigail, partenera mea în toate.

un GENTLEMAN

FORREST LEO

virtual-project.eu